

Happy
New Year...

A L U M N I

BizLetter

ALMA MATER

2012 - 1

YAŞAMAK DEMEK;
ÇALIŞMAK DEMEKTİR.

K. Atatürk

“TAC’NİN ASLANLARI”

**TAC Mezunlar Derneği
Merkez Yönetim Kurulu**

Başkan
Ali Cerrahoğlu

Bşk. Yrd.
Kemal Tarım

Sayman
Mustafa Özyiğit

Tarsus Amerikan Koleji Mezunlar Derneği
tarafından 3 ayda bir yayımlanır.

**Bizletter
Yayın ve Redaksiyon Ekibi**

Erdoğan Kaynak
Betül Öcal
Nuran Baykal

Mizanpaj
Murat Aşar

Baskı
Alev Dikici
0322 / 4351313

Telefon : 0 324 613 19 22 - (ext:224)

Telefaks : 0 324 613 23 10

Yazışma Adresi : TAC Mezunlar Derneği

Pk : 6 33401 Tarsus / Mersin

www.tac-alumni.org

Editör'den
Erdoğan Kaynak

3

4

Yaşamdan
Mutlu Haberler
Kaybettiklerimiz
Kaybettiklerimizin ardından...

Başkandan
Ali Cerrahoğlu

10

15

İçimizden Biri
Leyla Keskiner
Yüksel Oktay

TAC'den Haberler
Mr. McCain "TAC'nin Aslanları"
Dilem Deniz Yıldırım
"Kariyer Günü"
Gamze Savaşır "e-kelepeç"

23

32

TAC'nin Çınarları
Cengiz Sönmez "Baki Işı kara"

Sonbahar Homecoming
Erdoğan Kaynak

33

35

Bizi Biz Yapanlardan
"Öğretmenler Günü Kutlaması"
Vamık Kural "Mr. Amidon"

TAC'li Babalar ve TAC'li Evlatları

40

41

TALAS'tan Haberler
Cem Baysal "TalasEvi"
Ata Tanrıverdi "Talaslılar"

Edebiyat Köşemizden
Defne Ongun "40 yaş durum raporu"

46

48

Mezunlardan
İskender Sayek "Bayındır Tıp Ödülü"
Şeref Genç "Brezilya'da bir TAC'li"
Kazım Apa
Lütfi Bayboğan "Bayboğan Vakfı"
Sadık Güngör
Yılmaz Argüden "Keys To Governance"

Ankara'dan Haberler
Doğan Gözde Özgödek
"Kebank buluşması"
"TAC'li Milletvekilleri Kokteyli"
"Ankara'da mehteşem bir akşam"

56

60

İstanbul'dan Haberler
Çetin Şaşmaz
"Şener Şen TAC'90 mezunları ile"

Mersin'den Haberler
"Kasım/Aralık Son Cumalar"

61

62

Adana'dan Haberler
"Kasım/Aralık Son Cumalar"

ECHO'nun Tarihçesi
Semih Fırıncioğlu "1962-71 Anıları"
Alp Bekişoğlu "ECHO Anıları"
Tibet Ağirtan
"ECHO'89"
"ECHO'92 ve Zift"

63

71

TAC'de Spor
Ali Çekiç
"Yıldız Milli Takımda bir TAC'li; Ege Arar"

BAĞIŞ FORMLARI

ADI - SOYADI :

MEZUNİYET YILI : TALAS TAC

ADRES :

TEL&FAX :

CEP TEL. :

E-MAIL :

1- Yıllık Aidiyet ☐ **(175 TL'dir.)**

2- Burs Bağışı ☐

3- “Stickler’a Bir Tuğla da Sen Koy” Burs Projesi ☐

4- Bizletter Sponsorluğu ☐

Bizletter Reklamı ☐

Bizletter Bağışı ☐

5- TAC Spor Kulübü Bağışı ☐

BAĞIŞLARINIZ İÇİN ÖDEME TERCİHİNİZ

1- Kredi Kartı ile ödeme;

KART NO :

GÜVENLİK : (Kartın arkasındaki numaranın son üç rakamı)

SON KUL. TARİHİ :

MİKTAR : TL \$

PEŞİN : ☐

AYLIK ÖDEME : ☐ AYDA TL / \$

Adı - Soyadı
İmza

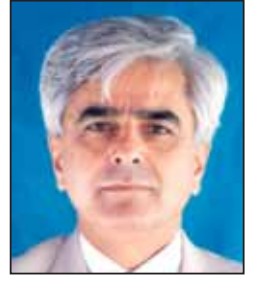
2- Banka Hesabı;

GARANTİ BANKASI TARSUS ŞUBESİ TR 55 0006 2000 1530 0001 299930 NO'LU TL HESABINA

GARANTİ BANKASI TARSUS ŞUBESİ TR 90 0006 2000 1530 0009 098294 NO'LU \$ HESABINA

yatırılmıştır.

Adı - Soyadı
İmza

Erdoğan Kaynak
TAC'63

Sevgili TAC & TALAS Dostları,

Koskoca bir yıl geldi geçti. Acısıyla, tatlısıyla. Büyük umut ve beklentilerle 2012 yılına girdik. BİZLETTER ailesi olarak, hepinizin yeni yılı sevdikleriyle huzurla, sağlıklı ve bol kazançla geçirmesini dileriz.

Her sayımızda olduğu gibi camiamızdan dopdolu haberler ve resimlerle karşınızdayız gene. Bu sayımızda neler var dersenez:

Dünya evine giren mezunlarımızı; çiçeği burnunda anne ve babalarımızı; iş hayatının başarı basamaklarını emin adımlarla tırmanan gençlerimizi; TAC'li anne-babalar ve TAC'li evlatları albümünün devamını; aramızdan ayrılıp Hakkın rahmetine kavuşan ve camiamızı acılara gark eden dostlarımızı; SEV Yönetim Kurulu Başkanımız TAC'67 Erhan DUMANLI ile yapılan röportajı; İstanbul-Ankara-Adana ve Mersin'de her ayın aynı gününde ve aynı saatlerinde düzenlediğimiz Son Cuma buluşmalarımızı; son yıllarda yeniden başlattığımız Sonbahar Homecomingimizin 2011 coşkusunu; 1960'ın son yıllarında TALAS'ta ve 1970'lerin ortalarında TAC'de öğretmenlik yapan ve öğrencilerince çok sevilen Mr. Amidon ve ailesinin Türkiye'yi ziyaretini fırsat bilerek onuruna düzenlenen İstanbul yemeğini ve Yüce Mod Cem

İbrahim Orhon'un da katıldığı Yönetim Kurulu Toplantımızdan
Ayaktakiler: Ramazan Dinçer, Damla Demircioğlu, Ali Cerrahoğlu,
İbrahim Orhon, Ali Çekiç, Atahan Çukurova, Hüseyin Öcal.
Oturandar: Erdoğan Kaynak, Kemal Tarım, Akar Burdureoğlu.

BAYSAL'a gönderdiği mesajını; TAC'nin müzik dünyasına açılan penceresi ECHO'da görev almış farklı dönemlerin müzik sevenlerini; Safranbolu'lu TAC'li OKTAY kardeşlerin hikayesini; TAC'75 Cengiz SÖNMEZ'in iktisat dünyasında tanınan dayısı Prof. Dr. Baki IŞIKARA'yı; tıp dünyamızda iz bırakan TAC'li doktorlarımızdan Prof. Dr. İskender SAYEK'in devam eden başarılı çalışmalarını; yeni kitabını yayınlayan Ata TANRIVERDİ'yi; iş dünyamızda çalışanlarımıza yazılarıyla ve fikirleriyle ışık tutan Yılmaz ARGÜDEN'i; yakın bir zamanda okulumuzu ziyaret eden NATO'da önemli bir pozisyonda bulunan diplomatımız Hüseyin DİRİÖZ'e okul müdürümüz Mr. HANNA'nın teşekkür mektubunu; Dokuz Eylül Üniversitesi Tıp Fakültesinin TAC'63'lü göz doktoru Prof. Dr. Mehmet ERGİN'in onuruna düzenlenen emeklilik töreninden izlenimlerini anlatan dönem arkadaşının yazısını; TAC'li milletvekillerinin onuruna Ankara'da verilen yemeğin hikayesini; Çağ Üniversitesinin başında genç yaşta yöneticilik yapan TAC'91 Lütfi BAYBOĞAN'ı; TAC kampüsü içinde Atatürk büssünün sağında ve solunda yer alan aslanların hikayesini Mr. McCain'in kaleminden; genç yazarlarımızdan İpek ONGUN'un hikayesini; Brezilya'da yaşamını sürdüren genç bir TAC'linin serüvenini; her yıl TAC öğrencileri için düzenlenen ve mesleğinde başarı yakalamış mezunlarımızın çağrıldığı KARIYER günü 2011'i; sevgili başkanımız Dr. Ali CERRAHOĞLU'nun camiamıza mesajları ve camiamızdan diğer bir çok haberi resimleriyle bulacaksınız.

Şayet sizin de camiamıza duyurmak veya camiamızla paylaşmak istediğiniz bir TAC-TALAS içerikli haberiniz, duyurunuz veya resimleriniz varsa bize gönderin. Biz de bunları Nisan sayımızda yayımlayalım. nuranbaykal@hotmail.com veya bocal@tac.k12.tr veya erdoğankaynak@gmail.com adresleri emrinizdedir.

Unutmayın, sloganımız:

HER TAC'LI BİR MUHABİR

HER TAC'LI BİR HABERDİR...

Hepinize kucaklar dolusu sevgi ve selamlarımızı gönderiyoruz. TAC-TALAS sevgisiyle kalın, BİZLETTER'siz kalmayın...

Mutlu Haberler

TAC'63 Mehmet Ergin emekli oldu. Çok güzel bir törenle 9 Eylül Üniversitesi Tıp Fakültesi Dekanlığı ve Göz Bölümü onu 3. baharına uğurladı. Küçük bir konser sonrası özgeçmiş sunuldu ve değişik öğretim üyelerinin onun hakkında düşüncelerini aktaran bir video sunumu yapıldı. Mehmet ile ilgili düşünceler bizi gururlandırdı. Dekan ve Rektörün konuşmalarından sonra Mehmet'in kızı, boncuğu Aslı, babası ile ilgili düşünceleri duygulu bir konuşma ile paylaştı. Mehmet kendine has konuşma şekli ile anılar diye yaşamını anlattı ve sonrasında bir kokteyl verildi. 63'lüler olarak Mehmet Artun, Nuri Çarkacı, Yılmaz Ayata, Erkan Dülgeroğlu, İlker Löker'le beraber sizi temsil ettik. Mehmet Artun ile birlikte Mehmet'e tuğlasını sunduk. Mehmet'in sınıf arkadaşı olmaktan hepimiz adına gurur duyduk... Sevgili Mehmet yolun açık olsun. Yeni yaşamında senin dediğin gibi 3. yaşamında sağlıklı, mutlu yıllar diliyorum. İyi ki yollarımız 52 yıl önce seninle kesişti. İyi ki varsın...

İskender Sayek TAC'63

TAC'63 İskender Sayek, Bayındır Hastanesi Tıp Ödülünü aldı.

TAC'67 Erhan Dumanlı abimiz Assistline Yönetim Kurulu Başkanı oldu.

Sağlık Eğitim Vakfı Yönetim Kurulu Başkanlığını da yürüten TAC'67 Erhan Dumanlı

TAC'77 Aydın İzgialp, Akansel Lojistik ve Liman Hizmetleri Ltd. Şti'nde Genel Müdür olarak göreve başladı.

TAC'77 Can Sonat'ın Mersin Forum'da açmış olduğu Benefit Fitness Center faaliyete geçti.

TAC'85 Selçuk Mıstık, Erciyes Üniversitesi'nde Aile Hekimi olarak "Profesör" ünvanı aldı.

TAC'85 Aydemir Esencan, Gama Plastik Group'ta yürüttüğü CEO'luk göreviyle Avrupa pazarında Almanya ve İtalya'dan sonra 3. sırayı alma başarısını gösterdi.

TAC'86 Erkin Ersoy Viyana'da çalıştığı şirketin genel müdür oldu.

TAC'86 Erkin Ersoy ve eşi TAC'87 Şebnem Işık

Mutlu Haberler

🌐 **TAC'88 Umut Yalnız, FC Wilson Türkiye Satış Müdürü oldu.**

🌐 **TAC'88 Mehmet Sunay HSBC Bankası Antalya Bölge Sorumlusu oldu.**

🌐 **TAC'88 Okan Toygar, Eylül ayından itibaren İstanbul Dünya Göz'de çalışmaya başladı.**

🌐 **TAC'91 Ahmet Ali Bugay, Euler Hermes Sigorta'da risk enformasyon ve hasar bölümü direktörü oldu.**

🌐 **TAC'91 Meriç Turan Ekmekçi, Letonya Cumhuriyeti Adana Fahri Konsolosu oldu.**

🌐 **TAC'94 Sultan Şenzybek, Mersin'de yeni avukatlık bürosunu açtı.**

🌐 **TAC'98 Başak Gök Vardar, 18 yıldır Ankara'da hizmet veren CAFE MİZ'in ilk şubesini Mersin Marina'da açtı.**

🌐 **TAC'03 Emir Güven, Mersin Çamlıbel'de Burger King yan sokağında Güven Apt. karşısında, CAFE MURASAKI adlı çok hoş bir mekanda Japon mutfağının lezzetlerini sunuyor. TAC'lilere %10 indirim uygulanmaktadır.**

Camiamız adına kendilerini kutluyoruz...

🌐 **TAC'95 Ferhat ve TAC'00 Filiz'in Kadir isimli bir oğulları oldu.**

🌐 **TAC'99 Sait Can ve Nil Gizir çiftinin Mete bebekleri dünyaya geldi.**

🌐 **TAC'99 Aslı Ergun, TAC'99 Reha Butros ile,**

🌐 **TAC'00 Nedim Sabah, Burcu Dinç ile,**

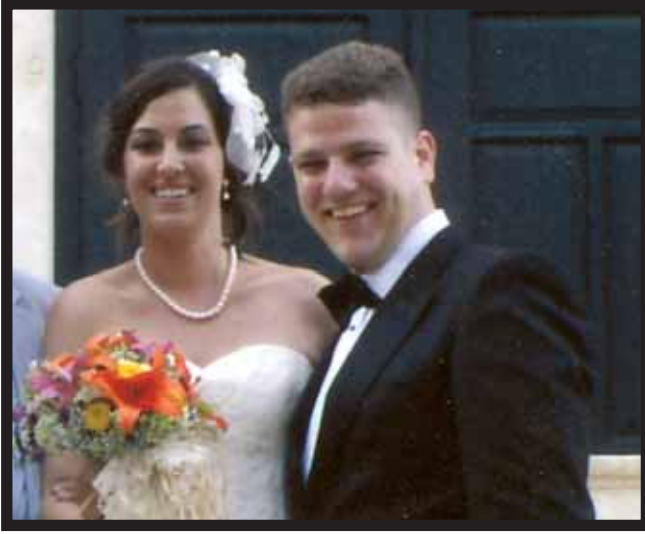
🌐 **TAC'01 İpek Demirsoy (TAC'74 Dr. Oğuz Demirsoy'un kızı ve TAC'09 Yağız Demirsoy'un ablası) Mustafa Karabaş ile,**

🌐 **TAC'02 Murat Cömert, Venüs Tokdemir ile,**

evlendiler, camiamız adına kendilerine mutluluklar dileriz...

Mutlu Haberler

TAC'99 Aslı Ergun ve TAC'99 Reha Butros

TAC'00 Nedim Sabah ve Burcu Dinç

TAC'01 İpek Demirsoy ve Mustafa Karabaş

TAC'02 Murat Cömert ve Venüs Tokdemir

Mutlu Haberler

“Bu mükemmel arabanın yaratıcısı TAC'li”

Türk Otomotiv sektörüne kan verecek bu çalışkan mezunumuza TAC ailesi olarak çalışmalarında başarılar diliyoruz...

Türkcell 3G 12:33 55%

www.elektrikliaraba.gen.tr/konferanslar/ Reader Google

Milliyet internet haber, finans, spor, astroloji, sağlık,... X Yüzde yüz Türk yapımı elektrikli araba Fatih Altaylı...

Kullanıcı Değerlendirmesi: 18 / 18
Zayıf En iyi Değerlendirme

Makaleyi Sosyal Ağda Paylaş Dinle PDF Print Arkadaşına Gönder

Bir Türk Yapmış

Dün çok keyifli bir gündü benim için.
Yine bir "elektrikli araba" kullandım.
Deneme maksadıyla.
Şimdiye kadar çeşitli dünya markalarının elektrikli otomobillerini kullanmıştım.
Dün kullandığım elektrikli aracın bir özelliği vardı.
Hem şimdiye kadar kullandıklarımın en iyisi ve en gelişmişiydi...
Hem de bir "Türk" tarafından geliştirilmişti.
400 kilometreye yaklaşan menzili ve patlamalı motorlu araçlarınkinden zerre kadar farkı olmayan sürüşüyle inanılmaz bir deneyimdi.
En önemli özelliği ise "yüzde yüz Türk" olmasıydı.
Bugün için verebileceğim bilgi bu hadar.
Ancak şunu söyleyebilirim.
Türkiye gerçekten kendi otomobilini yapacaksa,
yapılacak olan araba bu elektrikli arabadır.
Arabanın geliştiricisi "tamam" dediği zaman, size bu yüzde yüz elektrikli otomobili anlatacağım.
Bu günlük bu kadar yazıyorum.
Biraz keyfiniz yerine gelsin, biraz moraliniz düzelsin diye.
Benimki düzeldi de!

Fatih Altaylı yazdı

Kaynak: Habertürk gazetesi

Kaybettiklerimiz

- ☞ TAC'48 Ömer Faruk Erdem ağabeyimizi,
- ☞ TAC'67 Mehmet Akif Gül'ü (TAC'94 Ali Gül ve TAC'95 Esma Başak Gül'ün babaları)
- ☞ TAO'76 Ahmet Ercan Erkal'ı

kaybetmenin derin üzüntüsü içindeyiz...

Ayrıca;

- ☞ TAC'62 Adil Öztoprak'ın annesi,
- ☞ TAC'71 Kemal Uğurbil'in annesi,
- ☞ TAC'78 Mehmet Günal'ın annesi,
- ☞ TAC'78 Nejat Çömlek'in annesi,
- ☞ TAC'78 Fazıl Aydın'ın annesi,
- ☞ TAC'80 Mehmet Savatlı'nın annesi,
- ☞ TAC'84 Ercan Akarpınar'ın annesi,
- ☞ TAC'85 Zafer, TAC'86 Betül, TAC'99 Sarper Arazlı'nın babaları Fehmi Arazlı,
- ☞ TAC'90 Gürcan Didinedin'in babası,
- ☞ TAC'91 Lütfi Bayboğan'ın babası Yaşar Bayboğan

vefat etmişlerdir. Acılarını paylaşır başsağlığı dileriz...

TAC'48 Ömer Faruk Erdem'in ardından...

Başımız sağolsun, aynı zamanda sevgili hocam Ömer Faruk ağabeye Allah'tan rahmet dilerim. Ölümüne kadar senelerce Bilkent'te AB Hukuku öğretti. Çok yumuşak başlı hoşgörülü bir hocaydı diye biliyorum. Benim de yüksek lisans tez jürimdeydi. Kendisiyle arada kahve içmeye buluşmaya çalışırdık, o yaşına rağmen yakın zamana kadar okula yürüyerek gidip gelirdi lojmanından. Afrika'da yanılmıyorsam Uganda'da çalıştığı dönemler olmuştu, zira odasında İdi Amin'inde olduğu bir toplu fotoğraf vardı diye hatırlıyorum. Sessiz haline rağmen biraz konuyu açınca her konuda bir çok eğlenceli hikayesi vardı. Gerçekten kibar, gerçekten ince ve tam anlamıyla bir beyefendiydi. Nur içinde yatsın.

Ege Erkoçak '91

Faruk ağabeyimize Tanrıdan rahmet, ailesine ve camiamıza sabır dilerim. Işıklar içinde uyusun...

Uluç Gürkan '64

Faruk Erdem ağabeyimiz... Başımız sağolsun, abimizin mekanı cennet olsun.

Güçlü Atınç '95

Allahtan rahmet üzerine olsun.
Serdar Kutsal '81

Hani, "Vakti gelen gidiyor" derler ya...

Kötü haber az evvel Gözde Özgödek vekilimizden geldi; Bilkent Üniversitesinde ekonomi profesörü iken, ben ihzarideyken son sınıfta olan değerli ağabeyimiz, maalesef dün vefat etmiş. Sanırım bugün de defnedilmiştir.

Hiçbirimizin zamanında haberi olmayışı ise teessüf edilecek başka bir husus. Bir defasında TAC Ankara'nın tertip ettiği Taşucu-Pine Park gezimize katılıp çok güzel vakit geçirmişti. Dönüşte Orhan Ağaçlı'dan aldığım meyve ve 70'likten bir ikramda bulunmuştu Ayla abla; ne kadar makbule geçmiş olacak ki, "Ayla Hanım siz bir meleksiniz!" diye memnuniyetini dile getirmişti. Gece 01:00'de Alabanda'ya vardığımızda ikimiz de 'Ninnosh' gibiydik. Ayrılırken, "böyle etkinlikleri bana da söyle, Tuncer" demişti. Çubuk, Karagöl pikniğimize de katılmıştı Faruk ağabey, Mersinli Abdullah Kasapçı'52, ağabeyimizle beraber. Bu sefer de alabalıkla tütsülediydik, hep beraber. Sınıf arkadaşları "Kafalı Faruk" derlerdi ona, hatırlıyorum; amma, topa da iyi kafa çıkardı Nevşehir eşrafından olan TAC'li Ağabeyim. Tek başına yaşadığı Bilkent lojmanında bir kaç kez ziyaretine de gitmiştim, "Tuncer, bir de akşam üzeri gel de şu balkonda iki yudum rakı içelim" demişti, ama denk getiremedim bir türlü. Başımız sağolsun, Ağam...

SSS

Tuncer Erzin '56

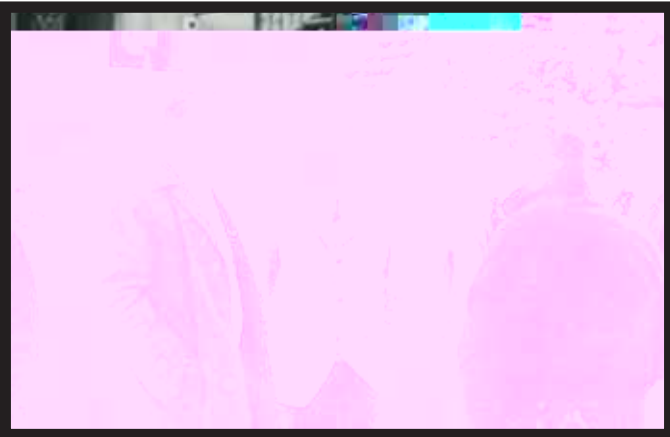
TAC'67 Mehmet Akif Gül'ün ardından...

Okul yıllarında arkadaşlarıyla birlikte

Mehmet Akif Gül

Mr. Meyer, İrfan Atalay, Lütfi Suyolcu, Mehmet Akif Gül

Mehmet Akif Gül ve arkadaşları Stickler'ın yanında

B AŞKAN'DAN

Ali Cerrahoğlu
TAC'78

Sevgili mezunlarımız;

2011 yılını geride bıraktığımız bu günlerde TAC Mezunlar Derneği olarak sizlerle geçtiğimiz bir yılda neler yaptığımızı ve 2012 için neler planladığımızı paylaşmak istiyorum. Geriye baktığımızda mezunlar olarak yine faaliyetler ve projelerle dolu bir yıl yaşadığımızı görüyoruz.

AİDİYET BAĞIŞLARINDA HEDEFLER

Mezunlar Derneğinin yürüttüğü faaliyetlerin temel kaynağı olan siz mezunların aidiyet bağışlarında bu yıl ihtiyaç her zamankinden daha fazlaydı. En az 800 mezunumuz destek verdiği takdirde hedeflenen faaliyetler eksiksiz gerçekleşebilecekti. Yıl sonunda 760 mezunumuz aidiyet bağışı yaptı ancak bazı mezunlarımız 2-3 yıllık aidatlarını ödedikleri için toplamda hedefimize ulaştığımızı söyleyebiliriz. Destek vererek dernek çalışmalarına katılan mezunlarımıza çok teşekkür eder bundan sonra da hem aidat ödeyerek hem de dernek çalışmalarına bizzat katılmalarını dileriz. Dernek çalışanlarımız sayıca ne kadar çok olursa projelerimizde o kadar yüz güldürücü sonuçlara ulaşabiliriz. 2012 bütçesine bu günlerde son halini veriyoruz. Önümüzdeki dönemde mezunlarımıza hangi alanlarda hizmet vermek lazım, hangi projelere ağırlık verilecek karar veriyoruz. Faaliyetleri alt alta sıralayınca da aidiyet bağışlarının önemi bir kez daha karşımıza çıkıyor. Bu nedenle bu konuya hep beraber ve vakitlice önem vermemiz, omuz vermemiz gerekiyor.

WEB SAYFAMIZ YENİLENDİ

TAC Mezunlar Derneği olarak internetin hayatımıza girmesiyle birlikte kısa sürede sanal dünyada yerimizi almıştık. Okulumuzun da bilgisayar öğretmeni olan Mehmet Özdemir'in hazırladığı sayfamız bizlere uzun süre hizmet etti. Bu vesile ile sevgili Mehmet Hocamıza bir kez daha teşekkür etmek isteriz.

Sayfamızı yeni özellikleriyle yeniden inşa etmek amacıyla web/database/teknoloji komisyonu olarak uzun süre hazırlık yaptık ve 'Sağlık Bahçesi' isimli firma ile çalışmaya başladık. Artık bizden birisi gibi gördüğümüz sevgili Dr.Emrah Kırmızı ve ekibi ile aylardır neşe ve heyecan içinde sayfamızla, karnelerimizle, facebook, twitter ile uğraşıp duruyoruz. Bu çalışmalara sizlerinde

katılmanızı kuvvetle tavsiye ederim. Yüzlerce mailin havada uçtuğu, mezunumuzu mavra yaparak nasıl bir arada heyecanla tutabileceğimizi planladığımız günlerin sonunda 'biri bizi durdursun yahu...' diyerek günün bitirdiğimize şahit olabilirsiniz;)

Web sayfamızı her gün güncellemeye çalışıyoruz. TAC mezunlarının haber sıkıntısı tabi ki olmaz, her mezunumuzun bir haber ve muhabir olduğunu sevgili Erdoğan Hocamız yıllardır söyler durur; şimdi haberlerinizi web sayfamız için de bekliyoruz. Kendiniz ve arkadaşlarınızın hayatındaki değişiklikleri, sevinçlerinizi, üzüntülerinizi lütfen bildiriniz ki camiamızla paylaşalım, **dernek@tac-alumni.org** adresine mail atmanız yeterli.

ŞİFREMI BİLMİYORUM Kİ NASIL GİREYİM?

Web sayfamıza girişte kullanıcı adınızı ve şifrenizi girmelisiniz. Eğer hatırlamıyorsanız hemen **dernek@tac-alumni.org** adresine bir mail atın; şifrenizi hemen gönderelim. Sayfaya girdiğinizde de iletişim bilgilerinizi kendiniz güncelleyebilirsiniz. Unutmayın; Bizletter web sayfasında belirttiğiniz adrese postalanıyor.

BİR TUĞLA DA SEN KOY! PROJESİ VE BURLAR

Projemize 2006 yılında başladık. Bağışlarımız zaman zaman artıp azalmakla birlikte uzun vadede istikrarlı bir şekilde devam etti. Bu güne kadar toplam; 667.082,68 TL, 584.603,03 USD bağış yapıldı. Ana kaynağın toplam getirisi; 205.108,22 TL ve 63.460,65 USD olarak gerçekleşti. Başarılı ancak ekonomik yönden yetersiz

B AŞKAN'DAN

çocuklara toplam 320.369,65 TL burs verildi. Aynı dönemde (2007 den itibaren) Tuğla fonuna ek olarak derneğin dinamik burs kaynaklarından da 340.616,71 TL burs verilerek mezunların verdiği toplam burs miktarı 660.986,36 TL olmuştur.

31 Aralık 2011 itibarı ile proje kaynağı olan; 590.261,01 USD ve 634.917,16 TL vadeli mevduat şeklinde muhafaza edilmektedir.

Her yıl burs çalışmaları okul idaresi ile birlikte yürütülmekte, başarılı ancak ihtiyacı olan çocuklar seçilerek okula kazandırılmaktadır. Bu güne kadar 16 öğrenciye Tuğla Bursu ile destek olunmuştur. Bunlara ek olarak yine Tuğla Projesi kriterleri ile seçilen çocuklarla derneğin dinamik burs kaynağı ile destek olunan çocuklarla birlikte bu sayı bu yıl için 27 çocuktur.

Bu çocuklar sınıflarında akademik yönden lider öğrenciler olmuşlar, uluslararası etkinliklerde, sosyal hizmet projelerinde okulumuzu ve camiamızı temsil etmişlerdir.

Tuğla Projesi kapsamında verilen burslar Sağlık Eğitim Vakfı tarafından bire bir match edilmektedir. Bu birliktelik hem okulun akademik yönden gelişmesi için çok önemli bir sinerji yaratmaktadır hem de mezunların iki güzide kurumu SEV ve Mezunlar Derneği arasındaki bağı güçlendirmektedir.

HOME COMING HAZIRLIKLARI, BEKLENTİLER

Homecoming mezunların en büyük organizasyonu. Her geçen yıl daha çok mezun daha kapsamlı bir organizasyonla 'evine' dönüyor. Her yıl 19 Mayıs'a en yakın cumartesi günü gerçekleşen bu etkinlik bu yıl tam 19 Mayıs'a denk geliyor. Hazırlıklara şimdiden başladık. Sizleri en iyi şekilde ağırlayabilmek için

önceki yılların deneyimlerini daha da geliştirmek için sizlerin geri bildirimlerinizi almak istiyoruz. Nasıl bir Homecoming yaşamak istersiniz. Mevcut yapıya, etkinliklere neleri eklememizi tercih edersiniz. Çok beğendiğiniz yönler, geliştirilebilir alanlar olarak neleri görüyorsunuz. Görüş ve düşüncelerinizi **dernek@tac-alumni.org** adresine mail atarak bizlere iletirseniz biz de bu özel ve muhteşem günü daha iyi planlayabiliriz.

1998 mezunları 'Bize her sene Homecoming' dediler. Biz de onu geliştirerek 'Hepimize her sene Homecoming' diyor ve hepinizi Homecoming 2012 için 19 Mayıs 2012 günü gerçekleşecek olan o muhteşem şölene bekliyoruz.

YENİ YILDA HEDEFİMİZ "DAHA GÜÇLÜ İLETİŞİM"

2012 yılında mezunlarımıza daha fazla 'dokunmak' istiyoruz. Mezunlarımızı bir araya getirecek, bağlarımızı güçlendirecek, pekiştirecek faaliyetlere ağırlık vermek istiyoruz. Bunun yolu da iletişimi güçlendirmekten geçiyor. Web sayfamıza, sanal iletişime, dergimize, toplantılarımıza ve homecominge daha fazla önem verip daha fazla kaynak ayırmak istiyoruz. Daha fazla ve daha farklı şekillerde bir araya gelmek camiamızı, mezunumuzu, derneğimizi güçlendirecektir.

Son cuma toplantılarımızda her ay bir araya geliyor yüzyüze iletişimin sıcaklığıyla sohbet ediyoruz. Bu toplantıları artık sadece ülkemizde değil yurt dışında da gerçekleştiriyoruz. Sanal ortamda birbirimize merhaba deyip hatta hep birlikte BOMBALAKİ çekiyoruz.

BİZLETTER'A REKLAM DESTEĞİ

Derneğimiz mezunların bağışları ve projelerden elde edilen bağışlarla yaşıyor. Bizletter camiamızın haberlerini paylaşmamızı sağlayan en önemli iletişim araçlarımızdan birisi ve tüm mezunlarımıza ücretsiz olarak gönderiliyor. Bu maliyetin karşılanması için desteğe ihtiyaç var. Bizletter sayfalarına koyulacak tanıtım ve reklamlar hem kurumlarınıza katkı sağlayacak hem de Bizletter'ın basılmasını mümkün kılacaktır. Desteğinizi bekliyoruz.

BizLetter
REKLAMLARINIZI
bekliyor...

TAC MEZUN KARNESİ

Belki de dünyada tek... Kendine özgü, 'unique' bir uygulama oldu 'Mezun Karnesi' Teknoloji çalışma grubumuzun ellerine, heyecanına, yüreğine, zekasına, yaratıcılığına sağlık. Biz bu uygulamayı kurarken, hazırlarken öyle keyif aldık ki... Neşeyle, güle oynaya, mavranın kralını yapa yapa seçtik kriterleri. "TAC'yi ne kadar düşünüyorsun, yaşayabiliyorsun, yaşatabiliyorsun?" Sorularının cevabını almayı hedefledik. Amaç mavra aslında... Ve farkındalık yaratmak, hatırlatmak, "daha fazla ilgi bekliyor okulumuz, camiamız, TAC'miz" demek...

30 kriter belirledik. Her birine puanlar, değerler biçtik. Toplam puanı da 1888 yaptık. Yani tüm kriterleri tamamlarsanız alabileceğiniz maksimum puan 1888; okulumuzun kuruluş yılı. Çok kolay değil tam puan almak; aidat ödemekten tutun,

arabanızın camına TAC sticker'ı yapıştırmaya, maça gidip BOM çekmeye kadar birbirinden mavra ama çok anlamlı, bizi biz yapan özelliklere vurgu yapan kriterleri kendiniz dolduruyorsunuz web sayfamıza girerek. Sıralamada yerinizi görüyorsunuz; diğer mezunlarla yarışyorsunuz. Sıralamada daha yukarılara çıkmak isterseniz telefona sarılmak, "son cuma yemeği"ne gitmek, homecoming'e gelmek, TAC t-shirt'ü giyip bir fotoğraf göndermeniz yeterli.

"Emrah'cığım, yetiş, acil durum var; mezun karnesi doldu, ikinci sayfayı göremiyoruz..." dediğimde Emrah'ın yüzünde tebessümle şaşkın ifadesini görür gibiydim; "biz en fazla 50 kişi doldurur sanıp tek sayfa yapmıştık, bırak karneyi doldurmayı akın akın resimlerini yükleyip bilgilerini güncelliyorlar... Helal olsun..."

TAC mezunu; emek verilen, iyi kurgulanmış, heyecan verici her projeye, her çalışmaya büyük destek veriyor. Karnemize de ilk andan itibaren gösterdiğiniz ilgi biz dernek çalışanlarını, emekçilerini çok mutlu etti, sağolun. Şimdi 2012 puanlarını doldurmaya başladık. Katıldığınız her TAC yemeği, geldiğiniz homecoming, kariyerine yardımcı olduğunuz her mezun kardeşiniz kalbinizi, ruhunuzu TAC puanlarıyla dolduracak...

TAC YAYLA EVİ HAZIRLIKLARI DEVAM EDİYOR

Tarsus'un Namrun yaylasında tarihi bir TAC evi var. Yaylanın kalesinin eteğinde yaklaşık 6 dönümlük nefis manzaralı bir arazide yüz yıllık anılarla dolu 3 ev varmış. Bu evlerin birisi tamamen, birisi de kısmen yıkılmış. Üçüncü ev restore edilmeyi bekliyor. İşte bu arsa, bu evler sizleri ağırlamak, konaklatmak üzere Sağlık ve Eğitim Vakfı tarafından TAC Mezunlar Derneğine tahsis edildi. Şimdi planlar hazırlanıyor, proje taslakları oluşturuluyor. Hedefimiz hem yaz hem de kış mevsiminde ayrı güzelliğe sahip bu cennet köşede bir hafta sonu, bir mini reunion yaşayabileceğiniz bir mekan yaratmak. Yayla Evi mezun karnesinde yerini aldı bile; kriterlerden birisi de TAC Yayla Evi'nde bir gece konaklamış olmak :) Projenin hazırlanmasında Damla

B AŞKAN'DAN

Çamlıyayla (Namrun) Yayla Evi

Yapmak istediğimiz...

Kürklü '04'ün büyük emeği var. Şimdi gerekli izinler ve projenin hayata geçirilmesi konusunda SEV ile birlikte çalışıyoruz.

Sizlerle paylaşacak o kadar çok konu var ki... Bir yıl boyunca dernek çalışmalarında ne çok konu ve bilgi birikti sizlerle paylaşacak. Şimdilik bu kadar olsun; kalanları da sonraki sayılarda yazmak üzere TAC Mezunlar Derneği'nin tüm gönüllüleri adına hepimize sevgi ve sağlık dolu bir yıl diliyorum.

GIFTCENTER SANAL ORTAMDA

www.tacgiftcenter.com ilginizi bekliyor. Sanal dükkanımızdan istediğiniz ürünü seçip kredi kartınızla online ödeme yapabilir ve adresinize gönderilmesini sağlayabilirsiniz. TAC ürünleri giymek veya kullanmak için homecoming'i beklemenize gerek yok.

Ali Cerrahoğlu '78

TAC Mezunlar Derneği Başkanı

TAC Tarih ve Müze Kurulu çalışmaya başladı...

Bizim gibi gelenek ve geçmişine bağlı, onunla duyduğu gurur nedeniyle, okulunu unutmayıp, onun için yaşamı boyunca çaba gösteren bir mezun grubunun yapması gereken, TAC'miz ve Mezunlar Derneğimiz için de çok önemli olan bir çalışmaya başlattık.

"TAC Tarih ve Müze Kurulu" oluşturuldu. İlk toplantısına okul müdürümüz Mr. Hanna da katılıp, görüş ve önerilerini paylaştığı çalışmada, Nihat Taner '68 ağabeyimiz Kurul Başkanlığına seçildi. Hiçbirimiz bu konunun uzmanı değiliz, belki. Ama başta Nihat ağabeyimiz olmak üzere, ilgimiz, merakımız var.

Amaç ne? Bütün gelişmiş toplum ve topluluklar tarihlerini yaşatır, ona önem verir ve ondan geleceğe bir köprü kurar. TAC gibi 123 yıllık bir okulun, TALAS gibi bir efsanenin, TAC Mezunlar Derneği gibi yarım asırlık bir derneğin ve yine yaklaşık yarım asırlık bir Vakıf olan SEV gibi bir okul sahibinin, tarihine önem vermesinden daha doğal bir yaklaşım olamaz. Müze kurumu da, tarihin bugüne ve geleceğe aktarılmasında, gelenek kavramının yaşatılmasının yanı sıra, geleceğe dönük araştırma ve çalışmaları aydınlatması açısından önemli bir yapı taşı.

Bir TAC müzesinin oluşturulması için ilk adımı attık. Çalışmalarımız esnasında, Müzecilik Bilimi konusunda uzman olan değerli insanların görüş ve düşüncelerinden de yararlanacağız. SEV Yönetimi ve TAC yönetimi ile birlikte çalışacağız. Mezunlarımız sayesinde bu işi başaracağız. SEV yönetimi ve TAC Okul Yönetimi ile görüş alışverişi ve işbirliği içinde çalışarak gerçekleştireceğimiz TAC Müzesi, son 20 yılda önemli fiziksel ve yönetsel değişiklikler geçiren okulun, kurumsal

belleğinin ileriye aktarılması ve mezunlarımızın camia olarak geçmiş-gelecek bağlarını daha güçlü yaşayabilmeleri için, önemli bir kurumsal çalışma olacaktır. Ayrıca mezunlarımızın bireysel olarak ellerinde bulunan envanterin gelecek kuşaklara aktarılması açısından da yararı olacağını düşünüyoruz.

Bu konularda şu an mezunlarımızın ellerinde bulunan ve kurulacak Müze'ye iletebilecekleri TAC'ye ve TALAS'a ait her türlü malzeme, belge ve eşyanın bir listesini kendilerinin yapmasını ve bu konuda bir ön hazırlık yapmasını diliyoruz. Müze çalışmaları ilerledikçe, gelecekte, kendilerinden bu şahsi listelerindeki malzeme ve belgeleri TAC-Müzesine iletmelerini dileyeceğiz. Biz de okulda küçük bir envanter çalışması başlattık. Şimdiden ilginç malzeme ve belgelere ulaşmış durumdayız.

Bu arada Stickler binasında, Okul ve Dernek işbirliği ile hazırlanan ve sınıf panolarından oluşan "Duvar"ı da, küçük bir törenle açtık. Daha önce çeşitli yerlerde dağınık olarak duran sınıf panoları, kronolojik bir sıralama ile bir bütünlük içinde ve yenilenmiş olarak, Stickler sınıf katındaki, Duvar'da yerlerini aldılar. Örneğin 1933 sınıfı ile 1996 sınıfını birarada görebilmek heyecan verici idi doğrusu.

Şimdilik bu kadar; gelecekte "TAC Müzesi ve Tarihi" ile ilgili çalışmaları paylaşmak dileğiyle.

Saygı ve sevgilerimle,
Doğan Gözde ÖZGÖDEK
TAC'86

Leyla Keskiner
ACI'85

SEV Kurumsal İletişim Sorumlusu
Buluşma Dergisi Yayın Koordinatörü

Birlikten doğan güç: SAĞLIK VE EĞİTİM VAKFI

Sağlık ve Eğitim Vakfı bünyesinde Türkiye'nin en prestijli okullarını, bölgesinin önemli hastanelerinden birini ve Redhouse yayınevini barındıran ve 130 yıllık geçmişinin güçlü geleneği ile geleceğe bakan bir kurum. Sağlık ve Eğitim Vakfı Yönetim Kurulu Başkanı K. Erhan Dumanlı ile işte bu köklü geçmişi ve gelecekte gördüğümüz ufku konuştuk...

Sağlık Ve Eğitim Vakfı (SEV), üç okulun - Üsküdar Amerikan, İzmir Amerikan ve Tarsus Amerikan- mezunları tarafından bu okulları yaşatmak için kuruldu. Bu kuruluş öyküsünde inanılmaz bir dayanışma ruhu var. Bize bu öyküyü ve okul yönetimlerinin bu yıl itibarı ile Vakıf'a devredilmesini biraz anlatır mısınız?

Amerikan okulları, 1800'lü yılların sonlarında tüm dünyaya eğitim ve sağlık hizmeti götüren Amerikan Bord Heyeti tarafından kurulmuş. Amerikan Bord, Cumhuriyet'in kuruluşundan sonra, Milli Eğitim Bakanlığı nezdinde Üsküdar, Tarsus ve İzmir Amerikan liselerinin kurucusu olarak tescillenmiş. Fakat 1960'lı yıllarda heyetin Amerika'daki merkezi, kurumlarını ülkelerin yerel halkına bırakma kararı alarak personel sayısını giderek azaltmaya başlamış. Benim de mezun olduğum Talas Amerikan Ortakokulu 1967 yılında finansal nedenlerle kapanıyor. O zamanki mevzuata göre, yabancı okul faaliyetini durdurmak istediği anda bütün mal varlığı devlete geçiyor. Talas'ta iki kampus vardı: okulun ve Hazırlık öğrencilerin yatahanesinin olduğu üst kampüsle, yatakhane ve öğretmen lojmanlarının bulunduğu alt kampüs. Okul kapanınca üst kampüs yanılmıyorsa Beden Terbiyesi'ne verildi ve güreşçi kampı yapıldı. Alt kampüs de Erciyes Üniversitesi'ne verildi. Böyle olunca, mezunlar hiç olmazsa biz bir vakıf kuralım, bu vakıf okulların devamını sağlasın diyerek 1968 yılında Sağlık ve Eğitim Vakfı'nı kurdular. Yani okulların idaresinin yasal olarak Vakfa bırakılması süreci 1968'de başladı.

SEV 1990'lı yılların sonundan beri okulları yöneten, onların mali istikrarlarını sağlayan, okul yöneticilerini seçen; Milli Eğitim Bakanlığı nezdinde okulları temsil eden, kurum yönetmeliklerini, ders programlarını yapan, her üç okulun eğitim standardizasyonunu gerçekleştiren kurum. Okulların isimleri SEV adına tescil ettirilmişti zaten. Dolayısıyla, bu devir sürecinde bir isim değişikliğine gidilmedi. Okullarda, "Yabancı Müdür" ünvanı ile değil yönetmeliğe uygun olarak Genel Müdür ünvanlı Amerikalı yöneticiler olmaya devam edecek. Ayrıca, öğretmenlerin en az üçte birinin yabancı olması konusundaki SEV politikasında değişiklik olmayacak. Müfredatta, eskiden beri İngilizce okutulan, Matematik, Fen, Amerikan-İngiliz Dünya Edebiyatı

dersleri yine İngilizce olacak ve Model Birleşmiş Milletler, İSTA Tiyatro Festivalleri gibi okulun ders dışı etkinlikleri arasında bulunan tüm çalışmalar devam edecek.

Biraz önce anlattığım gibi, Sağlık ve Eğitim Vakfı, geçmişleri yüz yıl geriye giden güçlü bir geleneğin yetiştirdiği öğrenciler tarafından kuruldu. Bir anlamda, okullarımız emin ellerde çünkü Vakıf bu geleneğin gücünü ve değerini "en içeriden" bilenler tarafından yönetiliyor. Mezunlar, geçmişlerine olduğu kadar geleceklerine de sahip çıkıyor. SEV'in mütevelliçileri, yönetim kurulu üyeleri, hatta profesyonel çalışanlarının önemli bir bölümü Amerikan liselerinden mezun. Bizler bu okullardan mezun olduk ve okullarımızda belli bir gelenek ve göreneğin eğitimiyle yetiştik. En çok üzerinde durduğumuz konu, bizim yetiştirdiğimiz okullardaki yapının, koşulları iyileştirerek ama aynı sistem altında devamını sağlamak. Bizler okullarımıza bağlılığımızla, okullarımızın verdiği hizmet devam etsin, yeni nesiller de bu hizmetten yararlanabilsin diye profesyonel birikimimizi, zamanımızı SEV'e vakfediyoruz. Türk eğitim sisteminin mihenk taşları olan en genci 123 yaşındaki bu okullar hizmet etmeye devam etsin diye SEV var.

İÇİMİZDEN BİRİ

Bu ruh, içinde pekçok değeri ve gelenekten gelen keyifli anıları da taşıyor değil mi?

Elbette. Mesela, bizim Tarsus'ta bir bombalakimiz vardı. "Bombalaki bom bom, Tarsus Tarsus zım zım," diye bir tezarühat. 1920'de söylenirdi bugün 2011'de de söylenmeye devam ediyor. Yeni kuşaklar bunu biraz daha zamana uyarlamış, ritmini hızlandırmış. Ama ruhu değişmiyor. Bu, diğer kolejler için de geçerlidir. İzmir Amerikan'a gidersiniz, onların kendine has bazı günleri ve kutlamaları vardır. En azından son 70-80 senedir, aynı kutlama, her sene aynı tarihte yapılır. Bizim okullarımızı okul yapan bunlar zaten. Yani orijininin gelen özellikleri koruyarak kendini çağdaş dünyanın getirdiği bazı nimetlerden de faydalanarak, teknolojiyle birleştirerek, o özümüzdeki şeyleri unutmadan eğitimi geliştirmeyi sağlamak. Geçenlerde Boğaziçi mezunu bir arkadaşımın tenis oynarken bana dedi ki, "Benim sınıfta Boğaziçi'nde iki tane Tarsuslu çocuk vardı, nasıl da adam gibi adamlardı!" Sonra, "Hepiniz adam gibi adamlarsınız, bunları nasıl yapıyorsunuz?" diye ekledi. İşte meselenin özü burada. Elbette istisnalar olacaktır ama düzgün, doğru insan olmayı, toplumun içinde kendine yer edinmeyi, arkadaşlarıyla bir çok şeyi paylaşmayı, kişisel haklarını korumayı ama aynı zamanda karşısındakinin de kişisel hakları olduğunu unutmamayı sağlamak için tasarlanmış bir eğitim sisteminden geçtik.

Vakfın yapısını da biraz anlatır mısınız? Vakıf tam olarak ne yapıyor?

Vakfın öncelikleri arasında Türkiye'de yüzyılı aşkın zamandır devam

İÇİMİZDEN BİRİ

"Sağlık ve Eğitim Vakfı, geçmişleri yüz yıl geriye giden güçlü bir geleneğin yetiştirdiği öğrenciler tarafından kuruldu. Bizler okullarımıza bağlılığımızla, okullarımızın verdiği hizmet devam etsin, yeni nesiller de bu hizmetten yararlanabilsin diye profesyonel birikimimizi, zamanımızı SEV'e vakfediyoruz. Türk eğitim sisteminin mihenk taşları olan en genci 123 yaşındaki bu okullar hizmet etmeye devam etsin diye SEV var."

Bu kurumların idaresindeki prensiplerinizi, ileriye dönük hedeflerinizin nelerdir?

Bizim temel ilkelerimizden biri eğitim kalitesi ve felsefesinde oturmuş ve başarısı kanıtlanmış bir sistemin devamlılığını sağlamak; bir diğeri Gaziantep'teki hastanemizin bölge insanına hakettiği en kaliteli sağlık hizmetini sunması konusunda ve yayınevimize kaliteli / güvenilir referans kitaplarının yanı sıra belli bir standardın üstünde kitap üretmek konusunda destek olmak. Bütün bunları yaparken de üzerine artılar koymayı ihmal etmemek, tüm hizmetlerimizi en çağdaş hale getirmek, güncelleştirerek devam etmelerini sağlamak en büyük hedefimiz.

SEV'e baktığınız zaman bünyesinde Türkiye'nin en önemli ve en prestijli okullarından üçünü bir arada barındıran bir kurumda bahsediyoruz. Bu farkın temelinde yatan değer nedir?

Aslında birbirlerinden bazı farklılıkları olsa da temel değerleri hep aynı. İlk bakışta görünen fark, elbette üç ayrı şehirde olmaları. Biri İstanbul'da, biri İzmir'de, biri Tarsus'ta. Yani, yörelerden gelen ufak tefek ayrımlar var. Ancak daha derinlikli bir analiz için geçmişe dönmek lazım. Okullar köklerindeki değerleri tam olarak değiştirmeyebiliyor. Hepsinin ortak değerleri var. Topluma hizmet duygusu, düşünen analiz eden beyinler, öğrenme tutkusu, sorunlara yapıcı yaklaşım ilk anda aklıma gelen en ortak değerler. Altında yatan ise okulda sunulan atmosfer bence. Köklü bir okul olmanın, mezunlarınızın da kuruma hizmet için çalışmasının getirdiği bir fark bu. Bir de, bizim okullarımızın güçlü bir sosyal vizyonu vardır. Mesela, bizim zamanımızda bir "bookmobile"imiz (seyyar kütüphane) vardı. Amerikalılar sağdan soldan eski kitapları toplardı. Biz bookmobilde 12 kişilik bir gruptuk, bütün bu kitapları tamir eder,

yapıştırır, bantlar, düzeltir kitap haline getirirdik. Sonra atlardık bir minibüse oradaki bütün yetimhanelere, gücü olmayan ilkokullara bu kitapları dağıtırdık. Şimdi bunu herkes yapıyor, ama benim anlattığım 50 sene evvel.

"Yönetim kurulumuz ve mütevelli heyetimizin % 99.9'u okullarımızdan mezundur, tamamıyla gönüllülük esasına dayanarak çalışırız. Vakıf merkezindeki profesyoneller hariç, ki profesyonellerin önemli bir kısmı da mezunumuzdur."

Çevresiyle ilgili, dünya ile ilgilenen ve onu değiştirmek üzere müdahale edecek fikirler ortaya koyan bir kuşak yetiştiriyor. Bu sadece yardımseverlik, hayırseverlikle açıklanırsa eksik kalır değil mi?

Kökeninde belki öyledir ama bu geliyor. Sadece bir hayırseverlik duygusu değil bir sorumluluk ve içinde bulunduğun dünyaya katma değer sağlamak üzere yetiştiriyor çocuklarımız.

Çok hızlı organize olabiliyorlar. Gördüğümüz öğrenciler sürç planlamada uzmanlarla yarışır bir tecrübeye sahipti. Bize gelen öğrencilerin çok özel olması değil bunun sebebi. Kim gelirse gelsin, o sistemin içine sokuluyor. Önemli olan o sistemin kurulmuş olması ve o sistemin içine girilmesi. Bizim Polonya asıllı, bir hocamız vardı, Pogiski. Klasik müzik meraklısıydı. Birgün dedi ki bize, "Çocuklar ben size klasik müzik öğretmek isterim, öğrenmek ister misiniz?" "Tabii," dedik. Müzik dersine başladık. Kolu kıvrımalı gramofonu ve büyük taş plakları sınıfa getirip bize Mozart, Debussy, Bethoven, Chopen, Schubert, Schuman ve daha binlercesini sayabileceğim sanatçıları dinletirdi. Çalar ve derdi ki, "Çocuklar şimdi elinizi başınıza koyun, dinlenmeye geçin, müziği dinleyin." Sonra durur, "Bu aletin ne olduğunu biliyor musunuz, yazın işte, bu alet obua," derdi. Bana klasik müzik aşkını aşılayan odur. Sonra ben bütün hayatım boyunca ufak ufak arşiv yaptım. Bir yandan dinlerken bir yandan da öyküler anlatırdı. "Bak," derdi, "şimdi Pan, yani keçi bacaklı, kafası insan gibi, burada boynuzu olan Pan, ağacın altında uyuyor." Beethoven'ın 5. Senfonisi, "Kader geliyor kapıyı çalıyor tak tak tak." Water müzik, "Şimdi işte sandalın üstünde, Thames Nehrinin üstünde Hendel'in müziği." Böyle bir şey var mı? Bırakın 50 sene evvelini, böyle hocaları bugün bile her okulda bulmak mümkün mü?

Böylesi bir eğitim anlayışı bizim sistemimizde zor bulunuyor...

Yaptığı işi doğru ve düzgün yapmayı öğrenmiş insanlarla iş yaptığın zaman bir şeyler yakalıyorsun. Adam mesleğini olması gerektiği gibi icra etmeye çalışıyor. Eğitim sistemi içinde şu anda en çok kritik ettiğim şey öğretmenlerimizin yeteri kadar eğitilmemiş olması. Eğer öğretmenlerini yeteri kadar eğitirsen, o da talebeyi yeteri kadar eğitir. Şu an Türkiye'nin bir eğitim sorunu var diye herkes söylüyor, ama nedir bu eğitim sorunu? Türkiye'de eğitimi veren insanların eğitimi sorun bence. Biz bunu çözersek, zaten birçok şey çözülecek. Bizim şu anda velilerimizin hepsinin tek bir düşüncesi var, çocukları sınıfı geçsin, en iyi liseye girsin. "Benim çocuğum ne öğreniyor" diye merak eden çok yok.

Siz Türkiye'nin eğitim sektöründeki öncü kuruluşlarından birinin yöneticisisiniz. Durduğunuz yerden gelecek nasıl görünüyor? Çok karamsar bir tablo çiziyorsunuz ama...

Tabii sadece karamsar da çizmemek lazım tabloyu. Bir anlamda birçok şey geliyor, teknolojiye çok yatırım yapıyoruz, okullarımız çok gelişti. Mesela biz iki tane 3D laboratuvar kurduk. Şu anda Türkiye'de kimsede yok, bir tek bizim iki okulumuzda var. Özellikle bazı laboratuvar derslerinin 3D anlatılmasının çocuklar üzerindeki etkilerini, araştırmaya ve görmeye çalışıyoruz. Eğer pozitif bir sonuç alırsak, kitlesel bir uygulamaya geçebiliriz. Bir taraftan da teknolojik gelişmelere hızla ayak uydurmaya çalışıyoruz.

Türkiye geliyor, ekonomi hızlı büyüyor, o büyüdükçe tabii özel üniversiteler, vakıf üniversiteleri geliyor, özel okullar geliyor. Ama tekrarlayacağım, kim ne derse desin bizim şu anda çok iyi eğitilmiş, kaliteli, öğretmene ihtiyacımız var. Şu anda piyasada istediğimiz kalitede hoca bulmakta zorlanıyoruz. Bunları bulamadığın zaman da iyi talebe yetiştiremezsin.

Siz aynı zamanda bir velisiniz. Peki velilere ne önerirsiniz, bu sistemden çocuklarını sağ salım çıkarabilmeleri için?

Velilerimize söyleyeceğim en önemli şey, muhakkak çocuklarını eğitmek için daha çok çaba sarfetsinler. Eğitmekten kastım anne babanın matematik problemini çözmesi değil, çocuğun içinde yaşadığı topluma, ortama, insan haklarına saygılı, doğru düzgün insanlar olmalarını sağlamaktır. Tarih, Coğrafya, Matematik.. Bunları okul öğretecektir zaten, önemli olan çocuğun evdeki eğitiminin de aynı titizlikle sürdürülmesi. Çocuğun toplum içinde, diğer bireylerle, arkadaşlarıyla ilişkilerinde, doğru yemek yemesinde, doğru yürümesinde, özür dilemeyi öğrenmesinde, kısacası insan olmayı öğrenmesinde ailenin rolü hayati önem taşıyor.

Tarsus Amerikan peki?

Tarsus bizim zamanımızda yatılı bir okuldu. Yatakhane bir Malatya'dan biri Erzurum'dan birisi Diyarbakır'dan gelmiş arkadaşlar vardı. Tarsus'un yurdunda, Türkiye'nin çeşitli yerlerinden gelmiş insanlar çok enteresan bir uyum yakalıyordu. Çok değişik yörelerden değişik seviyelerdeki anne babaların çocukları, (kimisi profesör çocuğu, kimisi doktor çocuğu, kimisi subay çocuğu) bir arada okudu. Bu kozmopolit kampus, insana fark ettiğinden daha fazla bir esneklik ve açık görüş kazandırıyor. Yatılılığın getirdiği farkı bildiğimiz için yeniden başlattık.

Çünkü yatılılık, erken yaşlarda sorumluluk almayı öğretiyor. Ufak tefek sorunları çözmeyi öğreniyorsun. Başkasına dayanmadan, onun desteğini görmeden kendin çözmek için gayret gösteriyorsun. Örneğin biz kendi söküğümüzü dikedik, acıktık mı kendi yemeğimizi yapmak zorundaydık. Bizim zamanımızda cep telefonu da yoktu, ev ile konuşmak için 2 saat yıldırım telefonla uğraşmaya vaktin de yok. Kararı kendin verirdin. Yanlış kararının cezasını da kendin görürdün. Şahsiyet gelişiminde bu bence çok önemli. Bireyler oradan çıktığında, kapasiteleri tecrübeyle birleştiği zaman bir bakıyorsun önemli insanlar yetişiyor. İş dünyasında Tarsus Amerikan mezunu çok önemli mevkide insanlar var. Üstelik, bizim okullarımızın mezunları, okul sonrasında da bağlarını korumaya devam eder. Hayatında etrafında okul ve okulla ilgili bir çember oluştururlar. Ben Yapı Kredi Sigorta'da işe girdiğimde genç Tarsus Amerikan mezunları ile birlikte çalıştım. Şimdi şirketlerin tepesinde genel müdürler. Birisi Generali'nin genel müdürü. Diğer Liberty Sigorta'nın Genel Müdürü. Burhan Karaçam Tarsus'tandır. Naci Sığın Tarsus'tandır, ne bileyim, rahmetli Cemil Köksel ordandır, bir bakıyorsun bir ağ gibi örülüveriyor etraf.

Yatılılık, erken yaşlarda sorumluluk almayı öğretiyor. Ufak tefek sorunları çözmeyi öğreniyorsun. Başkasına dayanmadan, onun desteğini görmeden kendin çözmek için gayret gösteriyorsun. Kendi söküğünü dikedin, acıktın mı kendi yemeğini yapmak zorundaydın. Kararı kendin verirdin. Yanlış kararının cezasını da kendin görürdün. Şahsiyetin gelişiminde bu bence çok önemli.

Ağabeyiniz de Tarsus Amerikan'dan mezun. İki kardeşin hayatında nasıl bir yere oturuyor Tarsus Amerikan Koleji?

Abim, TAC'58 mezunu. Ben '67 mezunuyum. O'nun '58 mezunu arkadaşlarıyla yaşadıklarını ben de '67 mezunlarıyla yaşıyorum. Yani kökeninde, temelinde farklı birşey yok. Aynı değişik yıl dilimlerinde aynı olayları yaşıyorsun. Onların eğlencesi, bizim kendi aramızdaki espriler birbirine çok benziyor. Sadece sene farkı var. Onlar Zeki Müren'den bahsederken, biz Erol Büyükbuc'tan, Alpay'dan bahsediyorduk. Yoksa kökende konseptler aynı, değişiklik yok.

Evde iki kat bir hiyerarşi var mıydı? Çünkü hem Tarsus Amerikan'dan abinizdi, hem de abinizdi...

8 yaş büyüktü abim benden, önemli bir yaş farkı; ben çocuktum onlar delikanlı olduğu zaman. Annemle babam çok demokrat insanlardı, bizde katı, hiyerarşik bir aile yapısı yoktu. Bizde küçükler kollanır, büyüklerin büyüklük göstermesi beklenirdi. Ben kollanan kısmıydım. Annem öğretmendi, onun çok özel bir yeri vardı bizim eğitimimizde.

Bu üç okulun da mezunları en güçlü değerleri aslında... Müthiş bir mezunlar ağıınız var. Mezunlarla ilgili gelecekte daha fazla projeleriniz de olacak değil mi? Buluşma Dergisinin dışında da onlarla artık daha verimli olarak iletişime geçiyor olacağız.

Vakıf olarak son 2-3 senedir mezunlarımızla daha yakın ilişkiler geliştirmeye çalışıyoruz. 40. Yıl kutlamalarımız örneğin çok büyük bir katılım oranıyla ve başarı ile geçti. Önümüzdeki bir-iki ay içinde bölgesel mezun toplantıları yapacağız. SEV-mezun işbirliği üzerine birlikte çalışacağız. Önümüzdeki süreçlerde tahmin ediyorum, vakıfla mezunlar arasındaki ilişkiler biraz daha sıcaklaşacak.

Yüksel Oktay
TAO'53 - TAC'56

Oktaay Brothers Three TAC Brothers from Safranbolu, Engineers and World Travelers... "ÜÇ SİLAHŞÖRLER"

Safranbolu is a famous town in the Western Black Sea region, north of Ankara, and a tourist center with a population of close to 40,000. The town, a municipality of another famous town, Karabuk, home to Turkey's first Iron and Steel factory inaugurated in 1937, is not too far from the coast of Black Sea. Safranbolu is also one of 10 "World Heitage Sites" in Turkey, among 915 from around the world (1). It is a beautiful town of historical Ottoman homes surrounded by mountains. The world famous "Cavus uzumu - chaselas grape," is grown only in and around Safranbolu, according to a resident who made this comment during a Conference and Exhibition on Safranbolu on 17 December 2011, the 17th anniversary of the selection of this town as a heritage site (2).

Sevgin, Erol, Yüksel Oktay kardeşler

Fahri Oktay, a long time resident of Safranbolu, arrived in 1938 and started practicing law following his studies at Kastamonu Trade school back in the 30s. He was born in Arac, a municipality of Kastamonu, which also included the Municipality of Safranbolu, now a part of Karabuk. He married our mother Seniye from the village of Cal where my grandfather settled following the Balkan Wars that drew many Turks to Turkey. He worked for the government and moved to several places before making Safranbolu his permanent home. Sevgin Oktay, the oldest of the 3 brothers was born in Saray, Tekirdag, where our father worked as lcra memuru. In 1937, our father moved to Nigde, where I was born. Than with our mother, he moved to Safranbolu in 1938 where the third brother Erol was born. We never talked about our father's travels and how our mother managed to raise the three of us during the poorest period of the Republic. In fact two of our siblings died before Sevgin was born and two sisters Bilge and Buket followed Erol, who are leading a happy life in Istanbul where they moved to attend university and run businesses. Safranbolu than was a town of around 20,000, inhabited mostly by the locals and immigrants

from the Balkans and also from Tunceli, also known as Dersim. There was no high school in Safranbolu in 1946 and Sevgin was sent to Talas American High School for Boys in Kayseri. The Juniour high school was opened in 1947 where I attended for a year in 1948 than continued at Talas starting in 1949 together with Erol the same year. One by one, we went to the States to pursue higher education, Sevgin and I at Antioch College and Erol at Williams college. Sevgin and I continued our studies at Columbia University and Erol at University of Michigan, where he received a PhD in plasma physics. Sevgin received two degrees in Mechanical engineering and I in civil and architectural engineering.

Although I worked part time at a cement factory while attending Antioch College, which had a study-wrok program, my first professional job was at an engineering consulting firm in New York City. After working at several consulting firms, I joined EBASCO services inc in New York city in 1966 where I worked on different kinds of power plants, including nuclear power plants in Japan and Korea. In 1970, I received an ultamitom

İÇİMİZDEN BİRİ

Yüksel Oktay ailesiyle

from the local military authorities that if I did not return to Turkey and serve in the military, I would lose my Turkish citizenship. Following a request for a leave of absence from EBASCO, which was granted, and disposal of my apartment, car and almost all of our belongings, I went to Turkey with my wife and 3 children, aged 3, 7 and 9 and settled in an apartment in Ankara. However, I was not inducted due to large number of cadets and was told to report in 6 months. I returned to the States, and when my son developed double pneumonia, I brought my family back to the States. One of my biggest mistake in life was to go to Turkey to serve in the military for 18 months, which I completed in 1975 when the government passed the 4 month short-term service. Sevgin also took advantage of this and completed his military service. Erol was the smart one and did not serve in the military, which I look at a wasted time with incredible ramifications in my case.

In 1970's, I started working on nuclear power plants, including the Fukushima Daichi project in Japan, and Laguna Verde NPS in Mexico. In 1995, I took an assignment in Turkey as the country representative of an American company, Edison Mission Energy, which developed, built and still operating a natural gas fired plant in Esenyurt, Istanbul. After 15 years as the General manager and Country Representative on this project, I started working on renewable energy projects. Following the completion of a wind power plant in Samandag, I finally retired and returned to my permanent home in Washington Township, NJ.

Sevgin Oktay, the eldest brother
Write up by Sevgin Oktay

Erol Oktay's Reflections on Retirement from a long career in Fusion Energy Research

Following my wonderful secondary schooling at Talas (1953) and Tarsus (1956), I was first introduced to plasma physics (the foundation for fusion energy science) at Wilmington College in Ohio in 1959-61. I then pursued this field at the University of Michigan, migrating from Electrical engineering to Nuclear Engineering and, receiving my Ph.D. in Nuclear Engineering (Plasma Physics emphasis) in 1969.

I started my career as a research associate at MIT in Cambridge, Massachusetts for two years and at the University of Maryland at College Park, Maryland for three years, conducting experiments on small scale plasma devices. These five years in academic settings were interesting and stimulating in understanding the fourth state of matter (plasmas). I then worked at the U.S. Atomic Energy Agency (AEC) and its successors Energy Research Development Administration (ERDA) and the Department of Energy (DOE) for 36 years, which has been very fulfilling to be in the center of international activities in advancing fusion science towards an energy source. It was a difficult decision to retire two months ago as the international fusion research is entering its most hopeful stage of demonstrating scientific and technical feasibility of fusion energy by constructing a major international experimental facility, ITER, at Cadarache, France.

The international effort to develop fusion as an energy source started in 1958 with the declassification of fusion research at the 2nd United Nations Conference on the Peaceful Uses of Atomic Energy in Geneva. The real push to develop fusion as

İÇİMİZDEN BİRİ

Yüksel Oktay İstanbul'da arkadaşlarıyla

Yüksel Oktay, TAC'56 Engin Ünsal ile

an energy source in the U.S. started following the oil embargo in early 1970s. The U.S. - AEC began expanding its small 'Division of Controlled Thermonuclear Fusion Research (DCTR)' Program in 1973, and I joined it in September 1974 as a program manager. Our vision in AEC was to operate a fusion demonstration reactor by about the year 2000. We were on a roll towards this vision with increasing budgets and plans for construction of new experimental facilities at the Princeton Plasma Physics Laboratory (PPPL) in New Jersey and at General Atomics at San Diego, California.

It has been an exciting and rewarding journey since then, with many projects, program reviews, scientific and technical discoveries, international collaborations, budget fights, and some frustrations and disappointments. In my 36 years of work at AEC-ERDA- DOE, I had the privilege to be a program manager for almost all magnetic confinement programs starting with

theta pinches, Z-pinches, mirrors, tokamaks, and several alternate concepts at almost all major U.S. laboratories and universities where fusion research is carried out.

While we still have not achieved the vision we had in those early days of fusion program expansion at AEC, there has been indeed much progress in fusion research, leading to the design of ITER and establishing the 35 year long ITER Agreement in November 2006 among the Republic of China (CN), the European Union (EU), Japan (JA), Republic of Korea (KO), India (IN), the Russian Federation (RF), and the United States (US). These seven ITER Members represent more than half of the world population. We have to recognize that developing fusion energy is more complex than we anticipated in 1970s, and technical and engineering challenges are daunting. Strong government support with steady and large budgets is essential, which has been difficult to maintain for a program that has been ongoing for more than 50 years internationally, and its possible contribution to the power grid is far in the second half of this century. There is an urgent need to develop fusion energy as the debate for the future energy mix is fueled with issues involving climate change aspects of carbon fuels, safety and waste management of nuclear energy, adequacy of renewable sources such as wind and solar energy, and impact of biofuels on cost of basic foods. In addition, the politics of oil drive the decades long political, diplomatic, and security conflicts in the Middle East.,

Fusion is the nuclear process in sun that produces energy by 'fusing' light hydrogen atoms to form helium and excess energy (<http://www.iter.org/sci/whatisfusion>). This nuclear process is sustained by gravity in the sun, and it can be achieved on earth either by magnetic confinement, or by inertial confinement using lasers or other pulsed power techniques. Fusion science and technology is very complex and challenging. Many experiments with different magnetic and chamber configurations have been conducted in the international community over half a century. The advances in computers, materials, and control techniques in the past two decades have contributed to successes in fusion experiments, coupled with theoretical understanding and computer modeling, in major fusion centers in the US, EU, JA, and RF. The donut shaped 'tokamak' concept, first developed at the Kurchatov Institute

**Yüksel Oktay İstanbul buluşmasında
boğaz gezisinde**

in Moscow in 1960's has been the most successful concept that is being used in many laboratories. These four major fusion entities (EU, JA, RF, US) have worked together to design the tokamak-based ITER (International Tokamak Experimental Reactor) for the past twenty years, first suggested at the Reagan-Gorbachev summit in Switzerland in mid-1980s. CN, KO, and IN also have joined fusion research in the past 10-15 years. , and now all these seven 'Members' signed a 35 year agreement in November 2006 to jointly design, construct, operate, and decommission ITER, at Cadarache, France. The construction of ITER is well underway at Cadarache, and first plasma in ITER is expected in the 2019-20 time frame. The technical goal of ITER is to demonstrate scientific and technical feasibility of fusion by producing fusion power ten times more than the power input for ~ 400 second long pulses. (<http://www.iter.org/>). The management of the ITER endeavor also poses great challenges. It is first of a kind 'big international science' that involves joint design, construction, operation, and decommissioning that will take about 35 years. The EU is responsible for ~ 45% of the ITER construction cost as the host, and the other six Members contribute ~ 9.09% each.

The seven ITER Members have been able to overcome these huge management and technical challenges for the past five years, and the construction of the facility is progressing well. It is essential that ITER succeeds as the next critical step towards fusion energy. In addition to making sure that the ITER Project is completed within its current cost, schedule, and cost baselines, there needs to be in parallel a highly focused supporting technical program to prepare for its scientific exploitation. It has been a great satisfaction for me to have the opportunity to contribute to the formation and growth of the U.S. Burning Plasma Organization (USBPO) which is very well poised to provide such support for ITER. (<http://burningplasma.org/home.html>)

My highest satisfaction over these long years has been my involvement with international programs and collaborations. I became a strong believer in international collaborations in fusion research from the early days of my job as a program manager. The broad perspective that the program management provides taught me that close collaboration and coordination is essential to resolve many complexities in fusion research. With all these activities over 36 years, I had the opportunity to work with many international fusion scientists in different roles and settings. It has been a wonderful experience to be a part of this unique international community. Of course I appreciate the opportunity and trust given to me by the fusion office in AEC-ERDA-DOE to lead many activities in a variety of programs. I will indeed miss the excitement and hope for success of fusion that is prevalent in fusion research, and especially in ITER.

There has been some small scale plasma research in Turkey over the past 10-20 years. I had the pleasure of meeting a few Turkish scientists from the Istanbul technical University and the Middle East Technical University at IAEA fusion conferences. There are several Turkish Americans that are conducting fusion research at the U.S. laboratories. However, I have not come across any Talas or Tarsus graduates in this field. Developing a sustainable energy mix for the next generations is challenge worldwide. The energy crisis is always a near-term issue, and it has been very difficult to support fusion program adequately and steadily over the years because its contribution is too far in the future. This attitude has been prevalent since 1970's and many opportunities have been lost to make faster advances with fusion research. Hopefully proper attention and support for ITER will change this situation in the future.

The demographics of fusion scientists and engineers in the international community is skewing towards retirement ages, and replenishment of staff for the future is not being carried out adequately, mostly as a result of inadequate funding for fusion. Hopefully the Turkish government will support education and participation of more Turkish scientists in the international fusion endeavor. It is a challenging and exciting field of science with tremendous potential for benefit for mankind.

TAC'NİN ASLANLARI...

TAC'63 Yılmaz Ayata dostumuzun meraklı sorgulaması üzerine ve Mr. McCain'in söylediğine göre Aslan heykelleri Talas kapandığında oradan gelmiş ve Atatürk büstünün iki tarafına yerleştirilmiş.

My dear Erdoğan Hoca:

During the years I lived in Talas (1961 - 1964), I lived in a building called 'Aslanli Konak' and during those years it was the Orta I dorm, between the Clinic and the main entrance to the lower campus. The Konak had a door to the street that was not opened during my time but clearly had been the main entrance to the house; there was an exterior courtyard and steps up to the ground floor, where the boys put on programs and, on Friday nights, had their baths.

On either side of that main entrance door, and about 3 meters above the ground, was a stone lion, which gave the konak its name. The lions were exactly the same but nobody really saw them or paid any attention to them; it was assumed that they were copies of some Armenian artistic rendering, and they certainly resemble lions from central and eastern Anatolia that are now in the collection at the Ankara Archaeology Museum.

When the Talas School closed in the summer of 1967, the lions were removed from the Konak gate and brought, with a lot of

other stuff, to the Tarsus campus. Officially, the Talas and Tarsus schools 'merged' by that action, so that the Talas records, etc., all became a part of the Tarsus archive. We made a feeble attempt to find out about their artistic value, history, etc. but nothing really came of the investigations, to my knowledge.

The lions had some sentimental value to the boys who had been at Talas and were now in Tarsus, and because they were interesting, the two statues were placed side by side in a little garden area next to Stickler Hall. One of them was damaged by some 'fooling around' during the late 60s. Robert Tucker and/or Bill Amidon may know more about them than I do, as they were involved in the move.

It was fun to visit with your (very thin!) daughter in the Spring; I hope to see you all sometime soon.

Alan McCain

Atatürk Büstünün sağında ve solunda yer alan Aslanlarımız...

Dilem Deniz Yıldırım
TAC'96

NATO'nun ikinci adamı Büyükelçi Hüseyin Diriöz, Tarsus Amerikan Kolejinde...

Hüseyin Diriöz, 1973 yılında Tarsus Amerikan Koleji'nden mezun oldu. Ankara Üniversitesi Siyasal Bilgiler Fakültesi'nde okuduktan sonra 1978 yılında Dışişleri Bakanlığı'na meslek memuru olarak giren Diriöz ilk yıllarında Türkiye'nin Kabil Büyükelçiliği ve Strazburg'daki Avrupa Konseyi Nezdiindeki Daimi Temsilciliği'nde çalıştı. 1987/88 yıllarında Roma'daki NATO Savunma Koleji'ne devam eden Diriöz, 1990'da NATO Türk Delegasyonu'na katıldı. 1993 -1996 yılları arasında NATO Sekreteryasının Savunma Planlaması Bölümünde görev yapan Diriöz, 1998-2000 yılları arasında Türkiye'nin Washington Büyükelçiliğinde görev aldıktan sonra Dışişleri Bakanlığı Sözcüsü olarak Ankara'ya döndü. 2004-2008 yılları arasında Türkiye'nin Amman (Ürdün) Büyükelçiliğini yapan Diriöz, Cumhurbaşkanı Abdullah Gül'ün Dışişleri Başdanışmanı olarak atandı. 2010'da NATO Genel Sekreter Yardımcısı olan Diriöz'ün, University of Virginia'dan yüksek lisans derecesi de bulunmakta.

Savunma Politikası ve Planlamasından Sorumlu NATO Genel Sekreter Yardımcısı Büyükelçi Diriöz, 1973 yılında mezun olduğu okulunu yıllar sonra ziyaret etti. Ziyaretinde öğrencilerle, Mezunlar Derneği ve okul idaresiyle bir araya gelen Diriöz "Tarsus Amerikan Koleji'nin anılarımda çok özel bir yeri vardır. Bu okulda okumuş olmak benim ufku nasıl genişlettiyse, genç kardeşlerimizinkini de öyle genişletiyordur diye tahmin ediyorum. Dünya siyaseti ile ilgilenmeye, farklı kültürleri tanımaya bu yıllarda başladım. Üstelik o zamanlar okulumuzda IB Diploma Programı ya da Model Birleşmiş Milletler Kulübü gibi çalışmalar ya da internet bağlantıları da yoktu; dünya bugün olduğu kadar birbirine yakın; bilgi bu kadar ulaşılabilir değildi." dedi.

TAC'DEN HABERLER

Öğrencilerle liderlik, Türkiye'nin stratejik önemi ve yeni dönemde NATO'nun rolü gibi konularda konuşan Diriöz öğrencilere "dünyada neler olup bittiğiyle yakından ilgilenin, bol bol okuyun, dinleyin, araştırın; araştırdığınız konuları analiz edin ve sentezleyin. Farklı bilgileri bir araya getirebilmek, harmanladığınız bilgileri kendinize ait kelimelerle yazılı ve sözlü ifade edebilmek çok önemli. Bir alanda lider olmanın ilk koşulu bence budur." öğüdünü verdi.

Türkiye'nin dünyanın en enteresan bölgesinde; Balkanlar, Kafkaslar ve Ortadoğu'nun tam ortasında yer aldığını kaydeden Hüseyin Diriöz, bu durumun Türkiye'ye fırsatlar yarattığı kadar, sorunlar da yarattığını vurguladı. Türkiye'nin doğu-batı arasında kültürel bir köprü olma vazifesini de yüklendiğine dikkati çeken Diriöz, Türkiye'nin ekonomik gücünün globalleştikçe arttığını ifade etti.

Diriöz, "Türkiye'nin ekonomik gücü, dünyayla ve global sistemle bütünleştikçe, karşılıklı iletişime geçtikçe artıyor... 1980'li yıllarda Türkiye'nin ekonomisi dışarıya kısmen kapalıydı. Yarı planlı bir ekonomiydi. İthalat ve ihracatının toplamı 5 milyar dolar civarındaydı. Daha sonra gümrük duvarları indi. Avrupa Birliği ile Gümrük Birliği anlaşması yapıldı. Başlangıçta yaşanan bazı problemlerin ardından Türkiye'nin 5 milyar dolarlık ticaret hacmi, 360 milyar dolara çıktı. İşin açıkçası Türkiye lig atladı. Doğal olarak dünyayla her açıdan bütünleşmek gerekir" dedi.

Türkiye'nin sürekli olan artan gücünü pozitif olarak kullandığını belirten Hüseyin Diriöz, çevresiyle sıfır sorunlu olacak bir Türkiye'nin sürekli kazanacağına dikkati çekti.

1952 yılında doğu-batı bloğu ülkeler arasında yaşanan problem nedeniyle doğan NATO'nun bugün farklı görevleri üstendiğini söyleyen Diriöz, "Bugün NATO Afganistan'da, Yugoslavya'da görev almış. Kuruluş aşamasından farklı olarak terör olaylarına da müdahale eder hale gelmiştir" dedi.

11.sınıf öğrencisi Cemil Solak'ın; "Terör olayları hız kesmiyor, aksine artıyor. Hükümet, başka ülkelerdeki sorunlar yerine neden tüm gücünü ülkemizi tehdit eden PKK sorununu çözmek için harcamıyor?" şeklindeki sorusuna Diriöz, "Ülkemizde ama Kürt sorunu değil, ama PKK sorunu değil, bir sorun var. Bu tip sorunların çözümü sadece askeri veya sadece siyasi müdahale ile olmuyor. Bunların sosyal, siyasi, ekonomik nedenleri olabiliyor. Yani karmaşık sorunlar bütünüdür. Geçmişte birçok ülke terörle mücadele etmiştir. İspanya veya İngiltere bunlara örnekler. Terör bir suçtur ve onunla mücadele etmek gerekir. Bugün çevre sorunlarla ilgilenmek ve sorunları ortadan kaldırmaya yardımcı olmak, içerde yaşanan terör olaylarının çözümü içinde önemlidir. Terör konusunda Türkiye'nin uluslar arası ilişkilerden daha fazla ilgilenmesi gerekir" dedi.

Dear Ambassador Diriöz,

On behalf of the students and faculty, please allow me once again to express our sincere thanks for your visit to Tarsus American College. If our students are fully to understand the meaning of the school motto "Leaders for Turkey; Leadership for the World," then we need more speakers, like yourself, who can motivate them to try and understand the "big picture" from a global and inter-connected perspective.

Please keep Tarsus in mind should your travels bring you to this area again. You are always most welcome at TAC and the opportunity for you to meet with students will remain an honor and privilege for us. We wish you safe travels and much success with the challenges you face. Attached are a few pictures as reminders of the visit to "your school".

*Best Regards,
Chris Charles C. Hanna
Headmaster
Tarsus American College*

TAC'de Kariyer Günü Neşe ve Heyecan Doluydu... TAC MEZUNLARI ÖĞRENCİLERE MESLEKLERİNİ ANLATTI

Tarsus Amerikan Koleji'nin öğrencilerinin doğru meslek seçmesine destek olmak amacıyla düzenlediği Kariyer Günü, 21 Aralık 2011 tarihinde okul kampüsünde yapıldı.

21 Aralık 2011 Çarşamba günü, öğrencilerimizin hedef belirleyerek, doğru meslek seçimlerine ve Üniversite Sınavı hazırlığı konusunda büyük katkı sağlayacağına inandığımız, TAC Rehberlik ve Psikolojik Danışma Servisi, Kurumsal İletişim Departmanı ve Mezunlar Derneği ile işbirliği içinde düzenlenen "Kariyer Günü 2011/2012" etkinliğinde TAC'68 mezunundan TAC'04 mezununa kadar çok geniş bir mezun yelpazesi vardı konuşmacılar arasında...

Dört saatlik etkinliğe katılan çeşitli meslek gruplarından 18 mezun, öğrencilerle mesleklerinin gerektirdiği kişilik özellikleri, bu mesleği yapmak için gereken eğitimler, mesleklerinin zorlukları, avantajları, iş olanakları, geliri gibi konularda deneyimlerini paylaştılar. Sağlık İşletmeciliği, Beyin ve Estetik Cerrahisi, Pilotluk, Mekatronik Mühendisliği, Bankacılık, Film yapımcılığı/Yönetmenlik, Reklamcılık, İnşaat/Gayrimenkul, Yatırım gibi birçok değişik alanda çalışan 18 Tarsus Amerikan Koleji mezunu, kendilerini yetiştiren okulun yeni nesil öğrencileriyle bir araya gelmekten mutluluk duyduklarını ifade ettiler.

TAC'74 Mustafa Emre

TAC'69 Cemal Mutlu

TAC'DEN HABERLER

TAC'76 Ömer Kükner, TAC'81 Ali Sedat Uluğ

sohbet havasında geçen yemekten sonra ise, sunumlar için sınıflara geçtik. TAC 9., 10., 11. ve 12. sınıf öğrencileri değerli mezun abilerinin ve ablalarının meslekleriyle ilgili akademik bilgileri dinlemek üzere derslere girdiler. Sunumlar 'Unity' binamızdaki sınıflarda yapıldı. Her bir mezun konuşmacı Unity'deki sınıflara yerleştirildi ve TAC öğrencileri rotasyon halinde TAC mezunu abilerini ve ablalarını ziyaret edip, meslekleriyle ilgili akademik bilgiler edindiler.

Bir zamanlar okuttukları ve mezun ettikleri öğrencilerini görmek için değerli Edebiyat Öğretmeni Haydar Göfer'in de okula gelmesi ve eski öğrencileriyle buluşması güne ayrı bir anlam kattı. Değerli öğretmenimize teşekkür ediyor, onu her zaman yanımızda gömekten mutluluk duyuyoruz.

Tarsus Amerikan Koleji Müdürü Tekin Baransel Auditorium'daki kapanış konuşmasında; "Bugün aramızda bulunan konuklarımızın kişisel hikayelerinden gördüğünüz gibi, bazen

TAC'80 Zeki Akıllıoğlu

Auditorium'da yapılan açılış töreninde Tarsus Amerikan Koleji Baş Danışmanı Charles Hanna, öğrencilere; "Şimdi mesleklerinde önemli noktalara gelmiş bu kişiler, bir zamanlar sizler gibi bu sıralarda okuyan ve üniversite tercihlerini nasıl yapmaları gerektiği konusunda yönlendirmeye ihtiyaç duyan öğrencilerdi. Sizin de zamanı geldiğinde, okulunuza gelerek öğrenci kardeşlerinize aynı desteği göstereceğinizden eminiz. "Choose a job you love, and you will never have to work a day in your life!" diyerek sözlerini tamamladı. Charles Hanna, daha sonra değerli TAC mezunu konuklarımızı tek tek sahneye davet ederek kendilerini tanıtip, 'Guest Book' adı verilen anı defterini imzalamalarını istedi. TAC'74 mezunu Mustafa Emre Abimiz Kariyer Gününe özel bir açılış konuşması yaptı, hem öğrencilerin hem de dinleyen herkesin beğenisini topladı.

Açılış töreninden sonra, Student Lounge'ta değerli mezun abilerimiz ve kardeşlerimizle birlikte lezzetli bir öğlen yemeği yedik. Mezunların kendi dönemlerinden bahsettiği, güzel bir

TAC'88 Kasım Tanrıöver

TAC'85 Kutlu Coşkungör

TAC'00 Erden Timur öğrenci kardeşleriyle

mesleğinize karar verene kadar farklı yollardan geçmeniz gerekebilir. Önemli olan kişiliğinize uygun, sizi mutlu edecek bir meslek seçmeniz. Bu mesleği seçerken de ihtiyaç duyacağınız donanımları bilerek, gerekli eğitimleri almanız. Biz Tarsus Amerikan Koleji olarak öğrencilerimize yollarını seçmede her türlü desteği vermek için varız." dedi. Tören sonunda, konuklara günün anısına plaketler ve t-shirtler verildi ve hep birlikte aile fotoğrafı çekti. Mezun konuklarımızla TAC öğrencilerimizin beraber çektiği 'Bom Bom' TAC camiasının bir kere daha ne kadar birbirine bağlı, özel bir camia olduğunu özetliyordu. Kapanış töreninde öğrenciler mezun abilerini ve ablalarını o kadar içten ve uzun süre alkışladılar ki hepsiyle gurur duyduk. Tüm mezunların ne zaman ihtiyaç duyulursa okula yardıma hazır olduklarını bir kez daha görmek hepimiz için çok mutluluk vericiydi.

Günün sonunda TAC Mezunlar Derneği'nin davetlisi olarak Tarsus'ta yenilen akşam yemeğinde günün yorgunluğu atıldı, Yerel ve ulusal basın da büyük ilgi gösterdiği, "TAC Kariyer Günü 2011/2012" başarı ile gerçekleştirildi. Organizasyonda emeği geçen bütün okul camiasına, TAC Mezunlar Derneği'ne ve de sunum yapmak üzere katılan değerli TAC mezunlarımıza okula verdikleri destek için teşekkür ediyoruz.

Not: Kariyer gününün ana konuşmacısı Mustafa Emre'74 nin konuşmasını TAC Mezunlar Derneğinin Facebook sayfasında izleyebilirsiniz
<http://www.facebook.com/bombalaki>

TAC SEVGİ VE SAYGISI İLE...

Kariyer Günü'nde emeği geçenlere sertifika...

Kariyer Günü Çalışma Ekibi:

Mr. Hanna, Betül Öcal, Özlem Algan, Dilem Yıldırım, Tekin Baransel, Ali Cerrahoğlu, Huriye Çiftçi, Sinan Öz

TAC 2011 - 2012 dönemi kariyer gününe davet edilebilecek mezunlarımızın seçilmesinde yardımcı olan Mezunlar Derneğine, mezunlarımızla irtibatı sağlayan ve programlayan Halkla İlişkiler sorumlusu TAC'96 Dilem Deniz Yıldırım'a, Okul Rehberlik Servisine ve programın gün içinde yürütülmesine yardımcı olan görevli öğrencilerimize bugün SEV Okulları Baş Danışmanı Charles Hanna ve Türk Müdür Tekin Baransel tarafından sertifikaları verildi.

Mr. Hanna görevli öğrencilere sertifikalarını verirken

TAC, "Anlık Çözüm Bulma" yarışmasının birincisi...

Tarsus Amerikan Koleji, 26.11.2011 tarihinde Eyüboğlu Koleji'nde gerçekleşen "Instant Challenge Challenge 6 Vol.2" adlı anlık çözüm bulma yarışmasında birincilik kazandı.

Yılda bir defa Eyüboğlu Koleji tarafından düzenlenen ve bu sene 6. yapılan bu yarışmaya Türkiye'nin saygın 53 okulundan katılım gerçekleşti. TAC, 2011 yılında ilk defa katıldığı, toplamda 600 kişinin bulunduğu bu dev organizasyonda 15 prestijli lise arasında birinci oldu.

Yarışmanın bu yıl ki teması "Save the beach- Kıyıları Kurtar"dı. Bu tema kapsamında öğrencilerde, yeryüzünde hızla kirlenmekte olan kıyılar ve nesli tükenen canlılarla ilgili bilinç uyandırılması amaçlandı.

Yarışma takımlar halinde gerçekleştirildi ve her takım ismini Türkiye ve dünyadaki ünlü plajlardan aldı. Yarışmada takımlar,

ilköğretim birinci ve ikinci kademe ile lise seviyesindeki öğrencilerden oluştu. Her takım o anda verilen olağandışı bir problemi beş ile sekiz dakika arasında değişen sınırlı bir süre içinde, en yaratıcı biçimde çözebilmeye çalıştı.

"Performans" (Performance Based)" ve "El Becerisi" (Task Based) olmak üzere iki bölümden oluşan yarışmada ilköğretim ve lise öğrencilerinin çabası görülmeye değerdi. Olağandışı bir problemi sınırlı sürede ve en yaratıcı biçimde çözmeye çalışan yarışmacılar, ilk bölümde kendilerine verilen problemi sıradan malzemeler kullanarak çözmeye çalışırken, ikinci aşamada tiyatral yeteneklerini konuşturdu.

Anne Mahkumlara “e-kelepçe” önerisi...

Sevgili mezunlar,

Gamze Savaşır TAC 12. sınıf öğrencisi. Yürüttüğü sosyal sorumluluk projesi ile Tubitak'tan ulusal boyutta bir ödül kazanmıştı.

Gamze geçen yıl 11. sınıfta iken okulda en yüksek onur puanını alarak Mezunlar Derneğimizin “Güner Baykal Ödülü”nü kazanmıştı ve dernek tarafından yaz okulu için Amerika Birleşik Devletlerine gitmesine katkıda bulunulmuştu.

Gamze ile gurur duyuyoruz ve hedefi olan uluslararası eğitimde başarılar diliyoruz.

Ali Cerrahoğlu'78

TAC'2012 Gamze Savaşır

Cezaevinde Büyüyen Çocuklar ile ilgili komitemiz 2009 yılında çalışmaya başladı. Arkadaşlarımla birlikte 'Saklı Çiçekler' ismini verdiğimiz bu komite çalışmalarını Karataş Cezaevi'nde yürüttük. Geçen yıl ve ondan önceki yıl cezaevi etkinliklerimizde yaklaşık olarak 8-12 çocukla iletişim kurduk. Bu sayı pek değişmiyor ama çocuklar değişiyorlar. Anneleri nakil oluyor ya da cezaları bitiyor. Cezaevinin içinde çocuklar için yapılmış özel bir kreş var. Bizler gidince çocukları kreşe getiriyorlar. Görüştüğümüz çocukların çoğu 2-4 yaşlarında oluyor. Her birimiz farklı çocuklarla ilgilenerek onlarla oyun oynuyoruz. Bazen oyun oynamak yerine kucağımızda oturmayı istiyorlar. Bazı çocuklarla ise çok zor iletişim kuruyoruz. Her şeye rağmen dışarıdan bir yüz görmeleri, koşuylardan kısa süreli de olsa çıkmaları onları mutlu ediyor. Bazıları bize isteklerini söylüyor. Bizimle gelmek gibi... Bu yılki ziyaretlerimiz alt dönemlerimizden gönüllü olan kardeşlerimizle gerçekleşecek ve komite liderliğini onlar yürütecekler.

Çocukları cezaevinde bırakarak dönmek ağır bir duygu... Bu nedenle de annelerin cezalandırılmalarında e- kelepçe yönteminin uygunluğunu araştırmış ve Tübitak'da değerlendirmeye sunmuştum. Anneler cezalarını çeksın ama çocuklar evlerinde anneleri ile birlikte büyüsünler...Bizim

ülkümüzde kadın mahkumların suçları genelde ağır cezalar gerektirmiyor. Bu projenin hayata geçmesi için çalışmak benim için çocukları ziyaret etmek kadar önemli hale geldi. Hatta ziyaret edecek çocuk kalmaması en büyük dileğim. Bu konu ile ilgili olarak, geçen yıl okulumun katkıları ile bastırdığım kitabımı bu yıl İngilizceye çevirdim. Kitabın basımı tamamlanınca görüşmüş olduğumuz bazı derneklere göndereceğiz. Bu derneklerin içinde kadın cezaevlerine yardım edenler bulunuyor. Ayrıca Bursa ve Ankara barosunun da bilgisi var. Bu konuyu çocuk hakları kapsamında değerlendirerek, çocukların cezaevlerinden çıkarılması için destek olacak kuruluşlara yazılar gönderiyorum. Komitenin bu yılki amacı çocukları ziyaret etmenin dışında, cezaevinde büyümelerine engel olabilmek ve e-kelepçenin uygulanmasında anne mahkumların durumunun değerlendirilmesini sağlamaktır.

Cezaevi ziyaretlerimizde Adana Savcısı Hakan Uyar bize çok destek oldu. Cezaevi Müdürü'ne her zaman cep telefonu ile ulaşabildim. Asıl zorluklar ilk yıldır ve öğretmenlerimiz her zaman yanımızdaydı. Şu anda tek amacım, Tübitak'da kazandığımız başarının bir yasa maddesi olarak hayata geçmesini sağlayabilmektir.

Cezaevi Komitesi

CEZAEVİNDE BÜYÜMEK

Beni doğurma anne,
Dört duvarda yaşatma.
Karnında güvendeyim,
KoşuŖlarda bırakma.

Sen benim her şeyimsin
Yanımda hep güvendesin.
Ben burada kalsam da,
Büyüdüğünde sen gideceksin.

Hastalandığımda yanıma gelecek misin?
Benimle parkta gezecek misin?
Uyuturken ninni söyleyip,
Biberon keyfimi izleyecek misin?

Benimle kalırsan beslenemezsin,
Gün ışığı görmezsen büyüyemezsin.
Yaşıtlarınla oyna, arkadaşların olsun
Hayatında yerim hep saklı olsun.

Yanımda olmazsan sen,
Çok kızgın olurum ben.
Herkese bağıırır,
Çocukları döverim ben.

Yurda gidersen korkma,
Karnın doycak unutma.
Derslerine çok çalış,
Sakin ol, tavır koyma.

Dua ettim Tanrı'ya,
Büyümemek için ,
Okul yaşına gelmemek için,
Yanımdan gitmemek için...

Cezamı bitirince yanına geleceğim,
Seni yine koruyup, her zaman seveceğim.
Ayrı olmamız bana verilen en büyük ceza,
Çok pişmanım meleğim, bunu sakın unutma.

Gamze SAVAŞIR

TAC'NİN ÇINARLARI

Cengiz Sönmez
TAC'75

TAC'46 Baki Işıkkara...

1930 Mersin doğumlu

1942-1946 arası TAC'de yatılı olarak okudu

1946-1950 arası ise Robert College'de okuyarak natürel science bölümünden (şimdiki fen) mezun oldu.

1950-1955 arası İstanbul Üniversitesi İktisat Fakültesini bitirdikten sonra 1960 yılında doktorasını tamamladı.

1960-1962 yılları arasına yedek subaylık görevini yaparken aynı zamanda ODTÜ'de ders verdi.

1962-1964 yıllarında BÜ'nde asistan prof olarak çalıştı

1965 yılında ise İstanbul Üniversitesi İktisat Fakültesine döndü ve 1967'de doçent, 1976'da ise Profesör oldu.

1980 yılında ayrıca BÜ'nde part time dersler de verdi.

Eskişehir ve Bursa Üniversitelerinin açılışlarında buralarda dersler verdi.

Şu anda emekli profesör olarak İstanbul ve kısmen de Mersin'de günlerini geçiriyor.

Okulumuzdan mezun TAC'75 Cengiz Sönmez'in dayısı, TAC'02 Kemal Timur Sönmez'in büyükbabası oluyor ve (deprem dede) Prof. Dr. Ahmet Mete Işıkkara'nın da abisi. Tek çocuğu Mahmut Işıkkara ise İsveç rulman firması SKF'de direktör olarak çalışmaktadır. 2 torun sahibidir. Torunun biri SEV ilköğretimi bitirmiştir.

OKUL HATIRALARINDAN

Okuldaki arkadaşlarından en çok İsmet Seymen, Çetin Kocaer, Haşim Altındöken ve Sungur Baydur'u hatırlıyor. Yatakhane, tavana çam kozalakları atılarak, teneke tavandan çıkan sese, o zamanlar İsveç'li bir hocanın yatakhane nöbeti tuttuğu sıralarda uyandırılması ve bu hocanın da kızginken ağzından tükürükler çıkarak bağırmasından yatakhanedeki arkadaşlarının çok zevk aldığı hatıraları arasında.

Yemekhanede ise 6 kişilik masalarda 5 küçük ve bir de abinin başlarında olmak üzere 6'şar kişi olarak yemek yediklerini, yemek servislerinin abiler tarafından bizzat eşit olarak tabaklara dağıtıldığını, abilerin saygınlığını korumaları için ellerinden geleni yaptıkları da unutmadıkları arasında...

Sarı Nihat abisinin- soyadını hatırlamıyor- kendisini studyhall'da konuştuğu için dışarı atmasını da unutamıyor. O gün çok ağlamış...

Mr. King adlı zenci bir hocanın da okulda jimnastik gösterileri yaptığını ve gösterilerden sonra kasım kasım kasıldığı da ayrı bir hatırası...

TAC'75 Cengiz Sönmez, TAC'02 Kemal Timur Sönmez

SONBAHAR HOMECOMING

2011 Sonbahar buluşması...

Eskilerde Sonbahar Homecominglerimiz olurdu. Geçen yıldan itibaren yeniden düzenlenmeye başladık. Bu fikri ortaya atan yüce başkanımız Akar Burdуроğlu'nun teklifi doğrultusunda, Sonbahar buluşmalarımızın tarihi bundan böyle 29 Ekim Cumhuriyet Bayramımıza en yakın Pazar gününde, brunch şeklinde düzenlenecektir.

Bu yıl 30 Ekim Pazar gününe denk gelen bu yılki buluşmamız, sabah saat 10:00da başladı. Dostlarımız eşleriyle, çocukları ile akın akın Misak'ı Milli İlkokulunun (SEV İlköğretim okulumuzun) bahçesine gelmeye başladılar. Bahçede gerekli hazırlıklar yapılmış, masalar beyaz örtüleriyle bahçenin her bir tarafına serpiştirilmişti.

Banu, Ramazan, Erdoğan, Lynda, Bekir, Ender, Tanju, Medih, Mustafa

Cevdet Azbulunur, Jale Sever, Ahmet Karagözlü, Lynda Bakkaloğlu, Erdoğan Kaynak, Mustafa Serin, Salih Esen, Sami Işıksal, Ümit Gözüsulu, Haydar Göfer, Gültekin Algan

2011 Sonbahar buluşması

Çoktandır biribirini göremeyen dostların coşku ile kucaklaşmaları, eski okul günlerine ışınlanarak öğrencilik anılarını konuşmaya başlamaları çok hoş bir TAC atmosferinin oluşuvmesine yetti.

Gelenekselleştirdiğimiz TAC'nin emekli öğretmen ve çalışanlarını bir araya getirdiğimiz düzenlemeyi Sonbahar buluşmasıyla birleştirince çok daha anlamlı bir tablo oluştu. Öğrencileriyle öğretmenleri buluşmuş, eski günlere dönmüştü bir anda. İngiltere'den kalkıp gelen ve büyük bir sürpriz yapan matematik öğretmenimiz bayan Lynda Bakkaloğlu, tarih öğretmenimiz Abdullah Küçük, efsaneleşmiş, hocaların hocası edebiyat öğretmenimiz Haydar Göfer, Mustafa Nacar, TAC'de Folklor Festivalinin gelişip enternasyonal boyuta taşınmasında büyük payı olan Türkçe öğretmenimiz Ahmet Karagözlü, uzun yıllar gerek TAC'de gerekse SEV İlköğretimde idarecilik yapan felsefe grubu öğretmenimiz Jale Sever, Fizik öğretmenimiz Sami Işıksal, müzik öğretmenimiz Salih Esen, gene Türkçe öğretmenlerimizden Mustafa Serin, kimya dersi öğretmenlerimizden Ülker Dönmez, SEV İlköğretimin müdürlüğünden yeni emekli olan Sıdika Albayrak, Okul müdürümüz Mr. Hanna, Türk müdürümüz Tekin Baransel, emekli yemekhane aşçılarımızdan Hakkı usta ve oğlu Uğur Pişmanlık... v.s., v.s.

Ya mezunlarımızdan kimler vardı kimler... Ümit Gözüsulu, Yüksel Üstün ve oğlu Yakup Üstün, Tarık Bozbey ve oğlu Emir Bozbey,

SONBAHAR HOMECOMING

Akar Burduroğlu, Erdoğan Kaynak, Taneri Yonar, Gazi Türkyılmaz, Bülent Arpaç, Haydar Hoca, Gültekin Algan

Haydar Hoca, Cengiz Sönmez, Eşi ve ikiz bebekleri ile birlikte

Emre Toğrul, Tarık ve Emir Bozbey ve Jale Sever

Akar Burduroğlu, Erden Sezer, İbrahim Mete, Cahit Özkan, Gültekin Algan, Bülent Arpaç, Taneri Yonar, Bekir Gürleyik, İsmail Gürleyik, Yeşim Baykal, Ramazan Dinçer, Medih Çeliktaş, Bülent Soyupak, Banu Sönmez, Mustafa Özyiğit, Ercan Akarpınar, Ruhi Koçak, İlter Baykal, Tibet Kağızman, Dilek Kurtoğlu, Tarık Z. Nursal, Ender Evcik, Emre Toğrul, Kemal Tarım, Haldun Kancaal, Cengiz Sönmez. Daha birçok mezunumuz vardı isimlerini burada yazamadığım. İsimlerini yazamadığım için darılmasınlar.

Ayrıca mezunlarımız sevgili eşleriyle ve çocuklarıyla ayrı bir güzellik kattılar günümüze. Özellikle Cengiz Sönmez ikizleriyle...

Mr. Hanna, Lynda Bakkaloğlu, Tekin Baransel

Önce brunch ile başlayan günümüz sonrasında kebab partisiyle sürdü. Brunch mükellefti doğrusu. Zahterden mangalda sucuğa kadar ne ararsanız vardı. Kebaplar da mis gibiydi. Ömer Kükner'in bahçesinden getirdiği yeni koparılmış mandalinalar da kebabların üzerine iyi gitti.

Bu güzel günün hazırlanmasında emeği geçen tüm dostlara sonsuz teşekkürler...

Darısı bundan sonraki ilkbahar ve Sonbahar homecominglere...

Erdoğan Kaynak '63

TAC'de Öğretmenler Günü kutlaması - 2011

24 Kasım öğretmenler günü Tarsus Amerikan Kolejinde, çok güzel hazırlanmış bir resepsiyon ile kutlandı. Başta Haydar Hocamız olmak üzere tüm eski hocalarımız davetli idi. Bu vesile ile yeni öğretmenlerimiz eski öğretmenlerimizle de tanışma fırsatı buldu. Tarsus Okulları Baş Danışmanı Mr. Charles Hanna açılış konuşmasını yaptıktan sonra, Tarsus Amerikan Koleji Müdürü Sn. Tekin Baransel, Tarsus SEV İlköğretim Müdürü Sn. Pelin Çağlayan ve Tarsus Amerikan Koleji Mezunlar Derneğini temsilen emekli Kimya öğretmeni TAC' 63 Erdoğan Kaynak çok anlamlı ve duygulu birer konuşma yaptılar.

TAC Okul Aile Birliği, Derneğimizin "Bir Tuğla da Sen Koy" burs projesinden, Tarsus Amerikan Koleji Öğretmen ve İdarecileri adına iki tuğla olarak, onların adını STICKLER da sonsuza dek yaşatacak anlamlı bir hediye sundu.

SEV İlköğretim Okul Aile Birliği de, SEV öğretmen ve idarecileri adına Van depreminde büyük hasar ve kayba uğrayan Mersin'li bir aileye maddi destek verdiklerini ve onlardan gelen mesajı ilettiler.

Tarsus Amerikan Koleji Mezunlar Derneği de, tüm öğretmen ve idarecilerimize bu günün hatırası olarak Haydar Hocamızın kitabını, TAC anahtarlığı ve magnet hediye etti. Haydar Hocamızın orada olması, kitabını alan yeni öğretmenleri, imzalatma ve tanışma fırsatı verdiği için çok mutlu etti.

TAC'den emekli ve halen çalışan öğretmenlerimiz toplu halde

Bizi Biz YAPANLAR

TAC emekli öğretmenleri

TAC - SEV öğretmenleri topluca

TAC - SEV okul aile birliği

*TAC'de
Öğretmenler
Günü
Kutlaması*

Mr. Hanna - Erdoğan Kaynak

SEV öğretmenleri

Vamık Kural
TAC'71

Yıllar sonra Mr. Amidon...

Bill Amidon, 1963-67 yılları arasında Talas'ta, 1970-76 yılları arasında da Tarsus'ta öğretmenlik yaptığı dönemde sevdiğimiz hocalarımızdan biri olarak hafızalarımıza kazınmış. Bizi toplayıp şarkılar öğretir, resim, heykel konularında bilinçlenmemize gayret eder ve bütün bunları güle oynaya yapmamızı sağlardı. Cuma geceleri yapılan "skit nite"ları da o organize ederdi. Bizler gibi, Talas ve Tarsus onun da zihnine kazınmış, diğer çoğu Amerikalı hocamız gibi yıllar sonra o da kalkıp geldi.

Son durağı İstanbul'da 17 Kasım akşamı kendisiyle buluşmak için Göztepe'de Villa Maral'da toplandı. Bill Amidon geceye 4 yıl önce evlendiği eşi Maryanne ile birlikte katıldı. Karşısındaki kalabalığı görünce kendisi de şaşırdı, duygulandı. Yanlış saymadıysam 33 kişinin katıldığı geceye Talas'ın gençleri damgasını vurdu. Toplam 7 kişilik katılımla Talas'a '64 girişlilerin başı çektiği gecede ('71 TAC mezunları), '65 girişliler (TAC '72) ve TAC '76 kalabalık grupları teşkil ettiler.

Önce herkes tek tek kendini hatırlattı; hatırlayanlar Amidon'la ilgili anılarını anlattı. Bundan epey bir mavra çıktı. Mr.Amidon

herkese tek tek anlatmak yerine ricamızı kırmayıp Talas'a nasıl geldiğini, son 30 küsur yıldır neler yaptığını özetledi. Çok farklı işlerde çalışıp öğretmenliğin yanı sıra idarecilik yapmış. Son işi evsiz sokak hayvanlarını koruma derneği yöneticiliği. bizim de Tarsus'tan hoca olarak tanıdığımız eşi Jill ile Türkiye'de 2 erkek çocukları olmuş, döndüklerinde uzun yıllar North Carolina'da yaşamışlar. Maalesef, küçük olan çocuklarını 13-14 yaşlarında kaybetmiş ve ciddi bir travma geçirmişler. Daha sonra Jill'den ve Carolina'dan ayrılmış. Uzun bir yalnızlık döneminden sonra şimdi internet ortamında tanışıp evlendiği Maryanne ile Maine'de yaşıyorlar.

Bizi Biz YAPANLAR

Mr. Amidon ve Yüce Mod Cem Baysal

Gece başka sürprizler de yaşandı:

-En yaşlı mezun sıfatıyla Noyan Erik ağabeyimiz ilk defa aramıza (Talas '47- TAC '50 mezunu)eşiyle birlikte katıldı. Karşılarında ise gecenin en genç mezunları (Ömer Karahan ve Bülent Sandal TAC '78) oturdu.

-Aynı gece Bill Amidon'un 70. Doğum günü ve Maryanne ile evliliğinin 4. Yıldönümü kutlandı. Bu konuda hazırlıklı olan Cem Baysal (YM) Amidon'lar için hazırlattığı pasta ile gözleri nemlendirdi!

-Yılın modasını yansıtan kıyafetleri masanın diğer ucunu ağır toplar Aydan Bulutlugil, Sinan Bayraktaroğlu ve Faruk Bozbey işgal ediyordu.

-Gecenin en uzunları Cihangir ve kendisinden bir kafa daha uzun kardeşi Can Sonat kardeşler idi. Bekir Çilsal sıralamada ancak 3. olabildi.

-Villa Maral'da yemek yiyen diğer insanların şaşkın bakışları arasında "bombalaki" çekildi.

Netice itibarıyla yine çok güzel bir gece oldu. Bill Amidon aradan geçen yıllara rağmen bizim tanıdığımız esprili, alçakgönüllü her zaman arkadaşımız gibi gördüğümüz fazla

değişmemiş hocamızdı. Yenildi, içildi, espriler patlatıldı. Laf arasında eşinin bana aktardığı bir üzüntüsüne de değinmeden geçmeyeyim. Tarsus'a okula ziyarete geldiklerinde işgüzar bir kapı görevlisi içeri girmelerini engelleyip epeyce uğraştırmış, bu işe bayağı alınmışlar.

Yıllar sonra gerçekleştirdikleri Türkiye seyahatinden çok memnun göründüler. Maryanne, " kesin olan bir şey varsa, o da bu son Türkiye seyahatimiz olmayacak !" dedi. Kendisinin Maine'de çok güzel, butik bir Bed&Breakfast yeri var: yolu düşen herkesi bir gün beklediklerini söylediler. Zaten kendileri de burada yaşıyorlar. Aşağıda detaylar mevcut:

The Hawthorn Inn, 9 High St. Camden, Maine 04843

Tel: 1-207-236-8842

Web: www.camdenhawthorn.com

Bill Amidon'un mesajı...

Recently, my wife of four years, Maryanne Shanahan, and I spent three weeks traveling in Turkey. It was a spiritual journey for me, back to my beloved adopted country after so many years. Maryanne planned this as a 70th birthday gift for me, and we also celebrated our anniversary on November 10. We covered a broad swath of the country-realizing all the while that three weeks simply was not enough time. We had the honor to stay with Mick & Evin McCain in Izmir (Urla) and to visit with Ergun and Rezzan Aytacoglu, Tayfun Taner, and Cengiz & Dorothy Atalay at a fish restaurant and with Azmi Varan, Emir & Nurdan Yurdakul, and Cengiz & Dorothy for lunch the next day. The McCains showed us Pergamum and Ephesus and many other sights that we would not have appreciated as well without Evin's consummate knowledge as guide. Ergun & Rezzan joined us for the tour of Ephesus. In Ankara we were delighted to see Nur & Dilek Altinors and Mustafa & Nuray Tokyay. Dinner, lunch, celebration of our anniversary (a surprise cake) and the Bayram, and a wonderful tour of Ankara that included Ataturk's Mausoleum.

In Istanbul I was overwhelmed by the attendance at a dinner of former students organized by Cem Baysal, at a restaurant on the Asian side, belonging to Semih Mavis, who sadly was out of town. The group was comprised of more than 35 former students as well as a grad of Talas from 1947 and two who had graduated after I left!! I recognized several grads by sight; for some I needed help with names. After all, it had been awhile-in some cases, 43 years! The men were very comfortable with each other, full of life and enthusiasm, and very gracious to Maryanne and me. Cem had a surprise anniversary cake for us there as well. I loved the stories (some apocryphal, I am certain) of the school experiences the students and I shared. Although I had been in Tarsus in 1991, I had not been back to Talas since 1976. I must say that I was stunned at the growth of Kayseri-900%! And impossible traffic. We got to Talas before dusk and had a chance to walk around both campuses, which brought back many great memories. The new building had just been renovated and the shop is being heavily renovated into

a kitchen and dining room. The Lower Campus is well maintained with many upgrades. Several days later we visited Tarsus. The trip down was an eye-opener for me. The new highway through the Toros is superb!

The hill country in Cukurova is used very efficiently, with orchards and fields and hoop greenhouses everywhere. Tarsus also has grown. Traffic was heavy but downtown looked pretty much the same. We walked to the school and around the grounds and I noted that several new buildings were up since my last visit. The campus looked well-kempt for a school with more students than were there in the 70s. We walked around to see the primary school use of the old ilkokulu as well as my old house. We had a quick tour of Old Tarsus and lunch, then headed for Namrun. I found the Namrun House easily and am pleased to hear that further improvements have been made and that it is used often by faculty, groups and others connected with the foundation.

In Adana we had a chance encounter with Ibrahim Orhan, at the Hilton Hotel. Friends selected a restaurant at the Hilton that night-they wanted oriental food! Ibo recognized us from photos sent to the group from our meetings in Izmir, and greeted us warmly, to my great delight and surprise. But I was roundly teased by the Istanbul group for eating Chinese in Turkey-the power of the Internet, as Ibo's tale of our meeting circulated well before we got to Istanbul!!

Our three weeks in Turkey were delightful. But most amazing were the visits we so completely enjoyed with the men of Talas and Tarsus, and in some cases their wonderful wives and families. Thank you all your hospitality and friendship. What wonderful men you have turned out to be. I am humbled at your successes. I promise to no longer be a silent member of the e-mail group. Maryanne and I are excitedly planning to return to Turkey as soon as we can. We would be pleased to see you in Camden, ME.

Bill Amidon

TAC'Lİ BABALAR ve TAC'Lİ EVLATLARI

TAC'67 Mehmet Akif Gül
TAC'94 Burak Ali Gül
TAC'95 Başak Gül

TAC'63 Kemal Şenyuva
TAC'95 Can Şenyuva

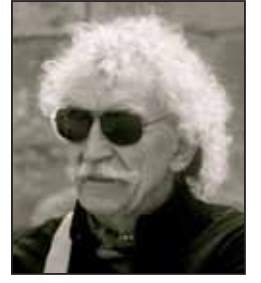

TAC'68 Tarık Bozbey
TAC'99 Emir Bozbey

TAC'67 Hayrettin Ergun
TAC'99 Aslı Ergun
TAC'02 Fırat Ergun
TAC'99 Reha Butros (Damat)

Cem Baysal
TALAS'64

Ennn Uzun - Hatta Hala Süren - Talas Projesi: "TalasEvi"...

1880'lerin sonunda TAO'nun Aşağı Yerleşkesi'nde yapılmış olan halka açık klinik 120 yıl sonra TalasEvi'ne dönüşeceğini bilemezdi. 28 Nisan 2002 akşamına kadar biz bile bilemiyorduk. Şubat 2002'de The Club'ın (Boyd) Çengelköy'deki yeni yerinin açılışı olmasaydı bilinecek, öngörülecek bir gelişme bile olmayacaktı. Talaslıların yıllar sonra- belki de son kez - yoğun bir sevgi yumağı halinde yeniden biraraya gelme (Talas Revival) kıvılcımı o gece çıktı! Ve 10 yıldır tükenmeyen bir enerji boşalması süreci başlamış oldu.

O açılış gecesi Keller'ların da dahil olduğu bir grup Talaslıyla Nisan sonu okulumuza gitmeye karar verdik. Ve 28 Nisan 2002'de 37 Talaslı yıllar sonra ilk kez toplu olarak 40,50, 60 yıl önce mezun olduğumuz TAO'da buluştuk. Bazılarımızın eşleri ve ayrıca kızım Kiraz da katıldı. O dönem 12 yaşında olan Kiraz'ın Talası görünce ilk tepkisi, "o kadar çok konuştuğunuz Talas ne kadar küçükmüş" oldu! (FOTO 1)

(Foto 1): Talaslılar

Bunu takip eden yıllarda bu toplantıları Talas Reunion (TR) adı altında sürdürdük. En sonuncusu geçen sene 13 - 15 Mayıs 2011'de gerçekleştirdik. Aşağı Yerleşke (Lower Campus) TAO zamanında orta 1, 2 ve 3 yatakhalarının, öğretmen lojmanlarının, hamamın, bazı kulüplerin, kliniğin, çamaşırhanenin vb. bulunduğu mekandı. Okul, yani Wingate Hall, yani Upper Campus, yürüyerek 25 - 30 dakikada erişilen bir tepede kurulu idi.

TalasEvi - o zaman bu isimle anılmıyordu - fikri, ilk kez işte o 28.04.2002 akşamı 21:30 civarında Konak'ın alt katında birinci TR kokteylinde ortaya atıldı.

1967'de Talas kapandıktan bir süre sonra Aşağı Yerleşke Erciyes Üniversitesi ve Yukarı Yerleşke Beden Terbiyesi himayesine verilmişti.

Kokteylimize o dönemin Rektörü Zeki Yılmaz'ı da davet etmiştik. Kendisi konuşması sırasında Talaslıların Aşağı Yerleşkede bir yatırımlarının olmasının doğru olacağı görüşünü öne sürdü. Bunun üzerine kendini daha fazla tutamayan Erkan Dülgeroğlu bir sandalye üzerine fırlayıp "çok bakımsız kalmış eski klinik binasını bizler restore edelim" demekten kendini alıkoyamadı. (FOTO 2)

(Foto 2): Erkan Dülgeroğlu (Katamız)

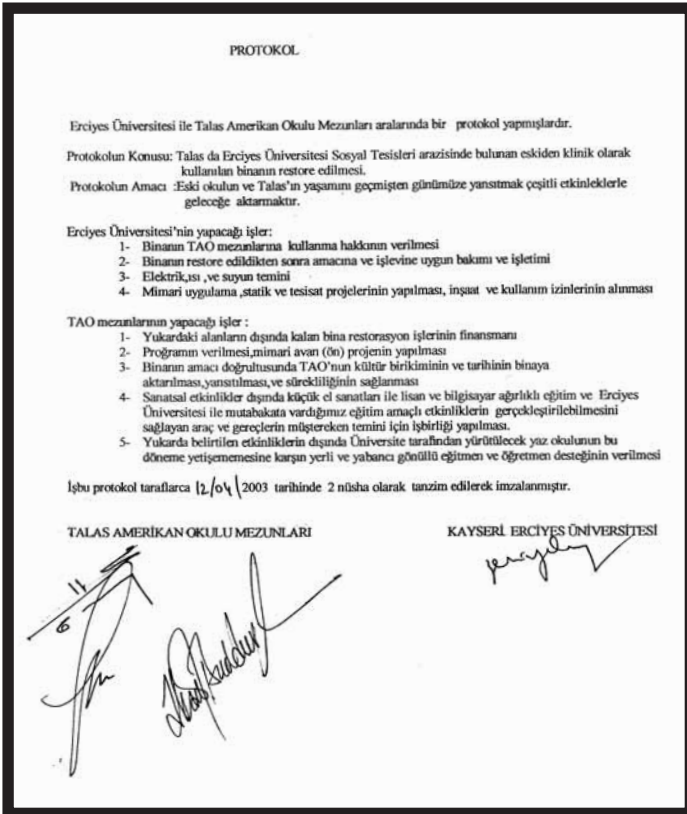
TALAS'TAN HABERLER

Erkan o gece bu fikri ortaya atmaya idi eminim, çok daha farklı bir Talas Revival yaşıyor olacaktık. Daha mı iyi yoksa daha mı kötü olacağını söylemek 10 yıl sonra bile gerçekten zor. İki gün sonra 30.04.2002'de Aşağı Yerleşke'nin bahçesinde 20 kadar Talaslı onarılacak olan kliniğin ne amaçla kullanılacağını tartıştık. Rektör Yılmaz, Keller, McCain, Dr. Hikmet Uzun'un ısrarına karşın o klinik binasında sağlıkla ilgili bir yatırıma gerek görmediğini belirtti.

İlk dönemler aramızda kurduğumuz komiteler kısa ömürlü oldu. Yavuz Gömeç ve Yücel Akyürek'in dahil olduğu ekibi kurana kadar. Yavuz Gömeç gerektiğinde hala TalasEvi için zaman ayırmakta ve çalışmalarını sürdürmektedir.

Projeye TalasEvi Heritage, Educational and Cultural Centre adı verildi. Görev bölümleri yapıldı.

Projeyi finanse etmek için bağışlar toplamayı uygun bulduk. Bağışların hangi hesaba yatırılacağını çözümü biraz vaktimizi aldı. SEV ve TAC vardı karşımızda. SEV son anda bir manevra ile yan çizince TAC ile yola çıktık ve hala devam ediyoruz. 12.04.2003'de Erciyes Üniversitesi Rektörü ile TalasEvi Protokolünü imzaladık (FOTO 3). Protokol'u bizim taraftan imzalayanlar arasında Yavuz Gömeç ve Tarsus Mezunlar Derneği'ni temsilen Akar Burduloğlu da vardı.

(Foto 3): Talasevi Protokol Belgesi

Hemen sonrasında bağışların toplanmasına, bir taraftan da proje geliştirmeye ağırlık verdik. O tarihlerde 2003 TR'in zamanı gelmişti. Talas'taki TR'03 sırasında (Mayıs Başı 2003) TalasEvi Restorasyon İhalesi TAO '64 mezunu Mehmet Timuçin'e verildi. Vee temeli Paul Nilson'un kızı Slyvia Meyer attı! (FOTO 4)

(Foto 4): Mrs. Meyer, Talasevi'ne ilk harcı koyarken

Mehmet Timuçin TAO'da öğrenci olması yanı sıra hala orada oturmakta olan, bir zamanlar babası sonra kendisi Talas Belediye Başkanlığı yapmış aramızdan bir inşaat mühendisidir. TalasEvi'nde sürekli eğitim yapılacaktı. Uzun ve kısa süreli kurslar düzenlenecekti. Bu kursların organizasyonu için STÖ'ler ile temasa geçtik. TEGV ile ilk dönem daha çok yol aldık. TEGV Talas'ta inceleme yapmak için bir heyet yolladı. Heyet kış aylarında TalasEvi'ne yürüme mesafesi içinde 5000 kişinin yaşamadığı ve dolayısı ile verilecek eğitime yeterli kişinin katılmayacağı savı ile çözüm ortaklığından ayrıldı. Sabancı Üniversitesi ile toplantılar yaptık. Sabancı sürekli eğitim projesi kapsamında eğitim verecek kişileri eğitmeyi planladı burada. Yeri incelemek için Kayseri'ye giden Sabancı Üniversitesi gurubuna orada yaşayan bir hayırseverin şehir içinde "görünürde" daha çekici bir yer vermesi üzerine onlarla da yollarımız ayrıldı.

2004'de Prof. Zeki Yılmaz'ın rektörlük dönemi sona erdi ve yerine Prof. Engiz Utaş seçildi.

TalasEvi inşaatı sürüyordu. 2005 sonuna doğru devlet üniversitelerinin para kaynakları hükümetin kontrolüne geçmeye başladı. Üniversite bütçesinden Aşağı Yerleşke bölgesine bakım amaçlı para ayrılamıyordu. Buradaki rektörlük lojmanı bile bakımsız hale gelmiş olduğundan Cengiz Utaş buraya yerleşmemiştir.

Bu durum bizleri endişelendirmeye başladı. Aşağı Yerleşke'deki TalasEvi dahil tüm eski tarihi binaların bakımsızlık yüzünden kısa sürede çökmesi söz konusuydu.

TALAS'TAN HABERLER

(Foto 0): Halka açık klinik

Talasevi

Erciyes Üniversitesi ile birlikte TalasEvi projesini artık sadece klinik binasını değil tüm aşağı yerleşkeyi kapsayacak biçimde genişletmemiz gerektiğine karar verdik. Bizler projeye o güne kadar 120,000 TL. kadar harcadığımıza göre BM veya AB Kültür Varlıklarını Koruma Fonlarından bağış almak zor olmayabilirdi. Biz Talaslılar TalasEvi vizyonumuzu genişletme, büyütme egzersizlerine başladık.

Bu projede en başarısız olduğumuz kısım TalasEvi Projemizi BM veya AB fonlarından yararlanacak şekilde yeniden biçimlendirecek bir danışman bulamamamızdır.

2008 Eylül'ünde Cengiz Utaş'ın da rektörlük dönemi sonra erdi, ayrıldı. Yerine Fahrettin Keleştimur seçildi.

Tüm Aşağı Yerleşkeyi kapsayacak herhangi bir projeyi sadece Talaslılar olarak gerçekleştiremezdik. Bir taraftan proje üretip diğer taraftan bu projelere sahip çıkacak grup arayışına girdik. Uzun bir aradan sonra 2009 Nisan'ında Başkent Üniversitesi karşımıza çıktı.

Konuyu yeni Erciyes Üniversitesi rektörü ile görüştük. Kayserili Talaslılardan bir "elçi" grup yolladık ziyaretine. Bir kaç ay

sonra o sene 50. mezuniyet yıllarını kutlayacak olan Osman Ulukan Birgin organizasyonundaki '59 mezunlarını Başkent Üniversitesi'nin ilgisini Fahrettin Keleştimur'a aktardılar. Başkentten inceleme için gelecek ekip için randevular alındı. Ancak tam o günlerde Başkent Üniversitesi rektörü Haberal'ın tutuklanmasıyla Erciyes Üniversitesi bu projeden uzaklaştı. Arayışımız sürüyordu. 4 Mayıs 2010 da Talaslılar "SEV'i Sevelim" programı kapsamında ÜAA yerleşkesine komşu bir binaya

TALAS'TAN HABERLER

Bunu Sabancı Üniversitesi'nin Karaköy'deki Minerva Han ve Tuzla'daki yerleşkesinde yapılan toplu görüşmeler izledi. Bunlar Nihat'ın Talaslıların Sabancı Üniversitesi'ni daha yakından tanıması amacı ile önerdiği toplantılardı. Sonuncusu ise Sakıp Sabancı Müzesi'nde yer alan TalasEvi Arama Konferansı oldu.

Arama konferansından birkaç gün sonra Nihat Berker ve Yavuz Gömeçle birlikte 22.02.2011'de Kayseri'ye Erciyes Üniversitesi Rektörü Fahrettin Keleştimur'la görüşmeye gittik. Görüşmede iki üniversitenin TalasEvi'nde karşılıklı iki haftalık özellikle fizik üzerine kurslar vermesi kararlaştırıldı.

Prof. Fahrettin Keleştimur Aşağı Yerleşkeyi, özellikle TalasEvi'ni yeniden ayağa kaldırmak için girişimlerde bulunmaya başlamıştı. Üniversite olarak binayı değerlendirmek istiyordu. Bu ise daha önceki Erciyes Üniversitesi Yöneticilerinin bütçe olmaması gerekçesi ile sıcak bakmadığı ancak biz Talaslıların çok olumlu gördüğü bir yaklaşımdı.

Biz mezunların karşı çıkmaması üzerine Erciyes Üniversitesi bina içindeki gerekli onarımları tamamlayarak ERUSAM'ı (Erciyes Üniversitesi Stratejik Araştırmalar Merkezi) buraya taşıdı.

Ve böylece TalasEvi Nisan 2011'de, önerildiğinden 9 yıl sonra ilk kez işlerlilik kazandı, damarlarında kan dolaşmaya başladı. Biz Talaslıların yapacağı iki görev kalmıştı TalasEvi'ne karşı! Sokak ve Aşağı Yerleşke içinden erişilen kapılarına binanın adını, rozet ve plaketlerimizi asmak. Bu görev Kayserili Talaslılardan Faruk Çakmak ve Mehmet Timuçin'in çabaları ile 11.01.2012'de tamamlandı.

Geriye en duyarlı bölüm kaldı: TalasEvi içinde bize ayrılan bölümde küçük de olsa Talas Müzemizi oluşturmak. Bunu da, Talaslıların ellerindeki foto ve Talas'a ilişkin diğer malzemelerini hibe etmesiyle birlikte, birkaç ay içinde tamamlayabileceğimizi umuyorum.

Cem Baysal
TALAS'64
15.01.2012

taşınan Vakıf'a gidecektik. Yavuz Gömeç'le birlikte o sabah Talaslılardan önce SEV'e ulaşip Yönetim Kurulu Başkanı Erhan Dumanlı ve üye Mehmet Gür'le görüştük. Onlar bize bildiğimiz görüşlerini yinelediler: Varolan okullarımızdan uzak, farklı bir yerde yeni bir okul yatırımı düşünmüyoruz ve bu iş için ayrılmış bütçemiz bulunmamakta.

Erhan Dumanlı'ya Sabancı Üniversitesi ile bu işi yapmamız durumunda fikrini sorduk. Görüşü olumlu idi.

Yeni akademik yıl başlamasından sonra Sabancı Üniversitesi'ne erişme çabalarımıza hız verdik. Yeni rektör Nihat Berker'i arayıp 15.12.2010'da ilk toplantımızı yaptık. Talas tarafından Hüsnü Paçacıoğlu ve Yavuz Gömeç ile birlikte katıldık bu toplantıya.

TALASLILAR...

Aşağıda "SEMER" adlı kitabın yazarı olan TAC'54 mezunumuz Ata Tanrıverdi'nin yazısını özellikle dönem arkadaşlarının büyük bir zevkle okuyacaklarını umuyoruz.

Şimdi bu yazıyı gören sınıf arkadaşlarım haklı olarak "Yahu bu da nereden çıktı, Ata 54 mezunu değil ki!" diyecekler. Elbette ki bu soruyu sormakta tamamen haklılar. Ama ne yapayım, TAC'in mezunlar derneğine üye kaydımı yaptırırken mezuniyet yılı, şayet mezun değilseniz sınıf arkadaşlarınızın mezuniyet yılı sorusuna, üvey evlat misali sahipsiz kalmamak için, okulun mezun vermediği yılı yani (1954)ü yazdım. Şimdiki mezunlar mutlaka hemen soracaklardır. Okul nasıl olur da bir yıl mezun vermez diye. Onu da izah edeyim. O zamanın eğitimcileri liselerin üç değil de dört yıl olması gerektiğini düşünmüşler, lise eğitimini birdenbire dört yıla çıkardılar ve bu da bizim sınıfa denk geldi. Onun için de okul 1954 de mezun vermedi. Gerçi bunu da birkaç yıl denedikten sonra beğenmeyip yine 3 yıla döndüler ya! Karışık mesele, neyse biz şimdi bu mevzuu bir yana bırakalım da esas mevzuumuza gelelim. Yani Talaslılar'a:

Yıl 1951. Galiba Ağustosun ortaları. Okullar açılmış. Çocukların hepsi jilet gibi hazırlanmış, okul bahçesinde toplanmışız. Herkes kendi sınıfının çocuklarını arıyor. Nihayet buldum. Lise birinci sınıf. Gün, Tuncay, Attila, Erdoğan, Duran v.s. Sınıfımız her yıl kırılı kırılı on sekiz kişi kalmışız. Bu kırılanların arasında maalesef ben de varım. Bu çocuklar benim geçen yılki sınıf arkadaşlarım. Benim şimdi gidip bir sonraki sınıfı yani yeni sınıfımı bulmam lazım. Fakat canım hiç istemiyor. Bir yıl önce bana ağabey diyen çocuklarla şimdi senli benli olacağım. Doğrusu bu durum gücüme gidiyor. Nasıl olsa sınıflara girince yeni sınıf arkadaşlarımla tanışacağım. Ben geçen yılki sınıf arkadaşlarımla yanında kendimi daha rahat hissediyorum. Çocukları bayağı özlemişim. Sarılıp öpüyoruz. Her kafadan bir ses çıkıyor. Tam şamata.

O sırada yanıma tanımadığımız bir oğlan yanaştı. Çekingen hali dikkatimizi çekti. Sordum. Delikanlı, hangi sınıfı arıyorsun? Cevap verdi: Lise birinci sınıf, ben Talas'tan geldim de! "Tamam", dedim, burası. Oğlanın elini sıktık, hoş geldin dedik ve aramıza aldık. Çocuk yanıma yanaştı ama huzursuz. Gözleri Talas'tan aşına olduğu yüzleri arıyor. Birazdan diğer Talaslılar da göründüler. Hemen bir araya geldiler. Yeni doğmuş kuzucuklar gibi neredeyse başlarını birbirlerinin kolları altına sokacaklar. Çok geçmeden "haremlik, selamlık" misali Talaslılar bizlerden ayrıldılar, kendi gruplarını oluşturdular. Aradan tam 60 yıl geçti. Bu durum biraz değiştiyse de zaman zaman Talaslılar hala kendi gruplarını oluştururlar. Sanki aralarında bizim göremediğimiz gizli bir bağ vardır.

Bundan on yıl kadar önceydi. 55'lilerin yıllık toplantısını Göreme'de yaptık. Hazır Göreme'ye gelmişken çocuklar Talas'ı, yani okullarını görmek istediler. Seyahat derhal onaylandı. Bir otobüs kiralandı. Şamata, gırgır, fıkralar, şarkılar ve bilhassa "eski dostlar" şarkısı. Nihayet Talas'a, okula geldik. Talaslılar hep bir ağızdan şoföre durması için bağırıyorlar. Meşhur 140 basamak merdivenin başındaydık. Otobüsten inildi. Birkaç Talaslı hiç düşünmeden merdiveni tırmanmağa başladılar. Bazı yetmişlik delikanlıların gözü kesmedi. Bizler otobüsle okulun ön kapısına geldik. Otobüsten inildi. Sanki bir tapınağa giriyormuşçasına sessizdik.

TAC'54 Ata Tanrıverdi

Okulun salonları, sınıflar, yatakhane, yemekhane her yer gezildi. Talaslılar'ın heyecanı hakikaten görülmeye değerdi. Bahçeye çıkıldı. Artık ne demekse "maymunlu bahçeyi, ağlama duvarını" gördük. Arkadaşların birbirlerine "hatırlıyor musun" diye başlayan anıları. Biz Tarsuslular sanki bir piyes seyrediyorduk. Bizler Tarsus'ta hiçbir zaman böyle bir heyecan yaşamamıştık. Bu ana kuzuları on bir yaşında buraya, tabiri caizse bu Allah'ın dağındaki manastıra (!) getirilmişler, gerçi şimdi hepsi birer yaşlı koç oldular ama her neyse, bu terk edilmişliğin acısını birlikte yaşamışlar. Birbirlerine hem arkadaş, hem ana baba olmuşlar. Sırlarını paylaşmışlar, paylaşmayı öğrenmişler. Ergenlik çağının heyecanını, Erciyes'in soğuşunu birlikte yaşamışlar. Çok duygulandım. "Evet" dedim, "şimdi bu çocukların birbirlerine olan tutkunluklarını çok iyi anlıyorum".

Yıllar önce kapanan bu okulu yeniden canlandırıp bu delikanlılara hediye etmek için SEV'in bazı girişimleri oldu. Fakat bir türlü neticeye ulaşamadı. Son BİZLETTER'de TAC'e ait Namrun yayla evinin onarım çalışmalarını ve ayrıca, "Talas'ta Zaman" adlı Metin Atamer'in editörlüğünü yaptığı kitabı okurken hep TALAS'ı düşündüm. Şurasına yüzde yüz eminim ki bu Talas'ı yeniden yaşatma fikrine samimi bir şekilde yaklaşırsa başarmamak için hiçbir sebep yoktur. SEV, TAC Mezunlar Derneği, Talas'ın güzel insanları, Tarsuslular hep birlikte, el ele bu işin üstesinden mutlaka gelebiliriz. İşte şimdi dayanışmanın, TAC'li olmayı ispat etmenin tam zamanı. Haydi bir gayret, bakın göreceksiniz, bu işe bir başlansın, gerisi çorap söküğü gibi gelecektir.

Okulda öğrenmiştik: "If there is a will, there is a way!"

Sevgilerimle,

Defne Ongun
TAC'89

40 yaş durum raporu...

Bir süre önce sizlere BizLetter'da etrafımdaki 40 yaş sendromlu gruptan bahsetmiştim. Yani 1971 doğumluların hepsi! Ben senenin sonlarında doğmuş olduğum için ve prensip olarak(!) doğduğum gün gelmeden bir sonraki seneye atlamadığım için ("Bir bebek doğduğu sene bir yaşında mı oluyor? Hayır efendim, sıfır yaşında oluyor, sonra aylık bazda artış yapıp, nihayetinde ilk senesini tamamladığında bir yaşında diyoruz!!!" şeklindeki açıklamam, aksini iddia edene karşı en büyük argümanımdır her zaman), ben hâlâ 39 idim. Amaaaa artık son haftama girdim. Siz bu yazıyı okurken çoktan dört ve sıfır rakamını kabullenmiş olacağım.

Daha koskoca bir haftam olmasına rağmen (bu yazının yazıldığı tarih: 12 Aralık, 2011 - buradan doğumgünümü hesaplayın işte:), kendimde değişiklikler gözlemlemeye başladım. Sizlere yukarıda bahsi geçen yazıda verdiğim söz üzerine, bu değişimleri paylaşmaya hazırım:

Öncelikle anneannemi daha çok anar oldum! Yanlış okumadınız ve ben de yanlışlıkla fazladan bir "anne" kelimesi yazmadım. Evet, anneannemi anıyorum çünkü, artık ben de onun gibi karşımdaki kişiyle ilgili düşüncelerimi "küt" diye söylemeye

başladım. Çok korkunç değil mi? Ama inanılmaz rahatlatıcı bir durum. Bunca sene idare et, kırılmasınlar falanlardan sonra, şimdi karşımdaki şahıs anlamsız şeyler söylüyor, kendini fazlasıyla tekrar ediyor ve çözüm değil de sorun getiriyorsa, hareket belli: küt!

Anneannem yaşlılığın en güzel tarafının artık kimsenin ne düşündüğünü umursamamak olduğunu belirtirdi sık sık... Bunu belirtmeye ihtiyaç duymasının nedeni ise birisi için ettiği bir laf ve biz torunların yarı utanç, yarı şaşkınlık içerisinde, gözlerimizi kocaman açarak "Ama anneanneeeeeeee... Ne ayıp!" dememizdi. O da bizim bu hâlimizle çok eğlenir (Zaten çoğu cümleler sırf bu tepkiyi alabilmek için oluşturuluyordu...), omuzlarını silkerdi. Neyse efendim, kendimde gözlemlediğim ikinci fark ise olan bitene bir miktar da olsa daha sükûnetle yaklaşıyor olmam. Birazcık da olsa olgunlaştım sanki. Hani "Olur böyle şeyler. Biz neler neler gördük" tarzında bir bilgelik içerisindeyim adeta. Öte yandan memleket konuları ile eskiden hiç işim olmazken, son zamanlarda feci şekilde kafayı takmış durumdayım. Televizyon seyredip, gazeteleri okuduğum gün kimseye benden hayır gelmiyor. "Ne olacak bu memleketin hâli?!" durumunu

EDEBİYAT KÖŞEMİZDEN

çoktan geçtim, "Tepkimizi nasıl gösterebiliriz." noktasındayım. Bu nedenle ev halkı beni haber programları ve gazetelerden uzak tutmaya çalışıyor.

Çok önemli bir başka değişim ise fiziksel oldu maalesef 9 Eskiden yüzüme bir nemlendirici sürüp sokağa çıkabiliyorken, 30'lu yaşlarımın ortalarında hafif bir allık, bir rimel gerekmeye başladı. Şimdilerde ise bayağı, kapatıcı, fondöten ve bilimum altyapı kuvvetlendiriciler sürmeden renk verme aşamasına geçemiyorum.

Geçenlerde sevdiğim bir kozmetik ürünü bitmişti. Sadece onu yenilemek amacıyla mağazaya gittiğimde, bana kırk çeşit ek ürün sunan yetkiliye, "Benim bu kadar vaktim yok. Sabah kızımı okula yetiştirmeye çalışırken, sadece insanların arasına karışabilecek kıvama gelsem yeterli." dediysem de, nedense "base" niyetine kullanılan bu üç-beş ürünü azaltmaya hiç yeltenmedi. Bunları bir satış taktiği olarak gören ben ise kendimden gayet emin bir şekilde, "Bakin şu an sadece gözümün altında xx ürünü var ve gayet de güzel işimi görüyor." dedim. O an yetkili hanımefendinin yüzünde acı bir gülümseme belirdi ve hiç utanmadan, "Maalesef sırf bunu sürünce sizi yorgun göstermiş. Söylemek istemedim üzülürsünüz diye ama mutlaka xx ürünü üzerine sürmelisiniz. Sonra da" diye devam etti. İşin ilginç yanı, bankadaki paramın yarısını o tezgâhta bırakıp çıktığım için ürünlerin hepsini azimle denediğim ertesi gün, pek çok kişiden beğeni cümleleri duydum. Demek ki kadıncağz haklıymış!!! Artık bir allık, bir rimel yetmiyormuş...

Son olarak, eşimle ilişkimde de son derece rahatlamış durumdayım. Eskiden aman yük olmayayım, uğraştırmayayım diye kendi doğumgünlerimi kendim sade bir şekilde organize ederken, bu sene çok önceden kendisine bildiri yolladım: "Karının 40 yaş doğumgünü organize edile!" şeklinde olmasa da (o da herhalde 50 yaş sonrası olacak), "Mengücüğüm, bu sene ben organize etmek istemiyorum ama bütün yakınlarımı da istiyorum. Bu işi tek başına yapamayacağının farkındayım. O yüzden şu arkadaşlarımdan yardım alabilirsin. Bol dans ve eğlence istiyorum. Başka da bir şey söylemiyorum." şeklinde gayet "yapıcı" bir yaklaşımla işi sevgili eşime devrettim. Bu durum kocacığımı çook mutsuz etti çünkü hayatta yapamadığı tek şey organizasyon. (Eskiden benim ne iş yaptığımı da anlamazdı zaten...)

Ama takılmıyorum artık böyle detaylara. Ne de olsa 40 yaşındayım haftaya...

Ne güzelmiş 40 yaşında olmak! Yaşasınınnnnnn!

www.sifirkilometrebizdiklar.com

www.facebook.com/sifirkilometrebizdiklar

www.twitter.com/0kmbizdiklar

TAC'63'ün medarı iftiharlarından İskender Sayek, "Bayındır Tıp Ödülü"nü aldı...

Bayındır Hastanesi 12. Tıp Ödülleri, İstanbul-İş Kulelerinde sahiplerine verildi. Hizmet Dalında Bayındır Hastanesi Tıp Ödülünü bu yıl; Türkiye'de Tıp Eğitimine önemli katkıları, meslek kredilendirme sisteminin kurulmasındaki öncü rolü, cerrahi alan enfeksiyonu konusunda yaptığı çalışmalar, uluslararası alandaki başarılı araştırmaları ve "iyi bir doktor olmak için, iyi bir insan olmanın gerekliliği" üzerine kurduğu etik değerleriyle yetiştirdiği binlerce hekim için rol model olan Prof. Dr. İskender Sayek kazandı.

Böylesine onur verici bir geceye katılmak bizleri (Hazım ve çocukları, Lale ve Nuri) çok duygulandırdı. Gece ile ilgili bir resmi de paylaşmak istedik.

Nuri Çarkacı '63

Boarddaşlarım,
SAYEK ailesinin ödül almaktan men edilmesi için başvuruda bulunacağım. Kutlarım.

Cem Baysal (Yüce Mod)

Darısı hepimizin başına Yüce Mod. Rahmetli Füsün da görmeliydi bu tabloyu...

Sevgilerimle,
Erdoğan Hoca

İskender Abi'nin Bayındır Ödülü aldığını okuyunca, kızı Y. Doç. Dr. Selin Sayek Böke'nin de ODTÜ Mustafa Parlar Vakfı Araştırma Teşvik Ödülü'nü aldığını duyurmak istedim.

Ne de olsa ben de bir kız babasıyım...
Her ikisini de yürekten kutlarım.

Mustafa Tokyay

İskender Sayek, kendi branşında Türkiye birincisi...

Türkiye'nin alanlarında en başarılı sayılan doktorlarını yine aynı uzmanlığa sahip doktorlar seçti. Ankete 20 ilden 467 hekim katıldı. Türkiye'deki 26 Tıp Fakültesi ve çevresinde yapılan çalışmada, her branşta en iyi doktorlar ve hastaneler belirlendi.

GENEL CERRAHİ

El ve bazı aletlerle canlı insan vücudu üzerinde ameliyat yapmayı öngören tıp dalıdır. Cerrahlık yetkisi tıp fakültesini bitirdikten sonra herhangi bir tıp fakültesinin cerrahi anabilim dalında ya da devlet hastanelerinin hariciye bölümlerinde uzman hekimlerin yanında ve yönetiminde 4 yıllık bir uzmanlık eğitimi ve staj gördükten sonra elde edilir. Genel cerrahi, insan vücudundaki safrakesesi, mide, bağırsak, karaciğer, dalak, anüs gibi bölgelerindeki bütün cerrahi operasyonları kapsar. Genel cerrahinin çalışma alanına giren rahatsızlıklar arasında, yemek borusunun cerrahi hastalıkları, delinmesi, divertikül, tümör, midenin cerrahi hastalıkları, ülser, ince ve kalınbağırsak cerrahi hastalıkları, damar tıkanıklığı, akut apandisit, hemoroit, karaciğerin cerrahi hastalıkları, safrakesesi ve safra yollarının cerrahi hastalıkları, pankreasın cerrahi hastalıkları, dalağın cerrahi hastalıkları, tiroit hastalıkları, böbrek üstü bezi hastalıkları, genel vücut travmaları ve yanıklar yer alıyor. Genel cerrahinin yan dalları ise gastroenterolojik cerrahi ve onkolojik cerrahi.

EN İYİ 5 DOKTOR

Genel cerrahi alanındaki anket çalışmasına toplam 25 doktor katıldı. Anket çalışması sonucunda yapılan değerlendirmede en çok oyu alan beş doktor şunlar:

Prof. Dr. İskender Sayek,

Prof. Dr. Ali Akyüz,
Prof. Dr. Dursun Buğra,
Prof. Dr. Serdar Tezelman
Prof. Dr. Metin Özgür...

EN İYİ 5 HASTAHANE

Genel Cerrahi alanında anket çalışmasına katılan doktorların seçtiği en iyi 5 Hastane ise şunlar:

İstanbul Üniversitesi (İÜ) Tıp Fakültesi Tel: (0212) 534 00 00,
Hacettepe Üniversitesi Tıp Fakültesi Tel: (0312) 305 15 20 ,
İÜ Cerrahpaşa Tıp Fakültesi Tel: (0212) 588 48 00 ,
International Hospital Tel: (0212) 663 30 00 ,
Marmara Üniv. Tıp Fakültesi Hastanesi Tel: (0212) 327 10 10

Şeref Genç
TAC'88

Brezilya'da bir TAC'li...

2001 Şubatının 14'ü idi, sevgililer günü.

Güneydoğunun soğuk kış günlerinden birisi. Bozova Şanlıurfa. Eczanemin laboratuvar kısmında bilgisayarımda emekli reçetelerinin kaydını yaparken ICQ'den bir mesaj geldi. Tıkkladım ve henüz farkında olmadığım ama hayatımı tümüyle değiştirecek olan mesajı okudum. Brezilya'nın Vitoria şehriden 15 yaşında bir genç kız bana mesaj atmıştı. Mesaj aynen şöyle idi; "Do you speak English?". Ben bir an durup düşündüm sesli olarak, "15 yaşında bir kız, Brezilya'dan, ne istiyor olabilir acaba" diye. Cevap yazdım. "Yes I speak English. How can I help you?" Mesaj gitmedi ve ekranda karşı taraftaki kullanıcının çevrim dışı olduğu, mesajın kullanıcı çevrim içi olur olmaz iletileceğini belirten bir mesaj belirdi.

Pek önemsemedim ve rutin işlerime devam ettim. Saat öğle sonu 15:00. ICQ'dan yine o mesaj sesi geldi. AO...15 yaşındaki Brezilyalı kız mesajımı almıştı. Kız bu defa uzun bir mesaj yazmıştı. Mesajda; ICQ programını geceleyin indirdiğini ve kullanmayı öğrenmek için web sayfasında gezinirken bilmediği tanımadığı birisine bir mesaj gönderdiğini bu mesajında bana gittiğini, aslen programı kız kardeşi için indirdiğini kendisinin 20 yaşında olduğunu ve adının da Mila olduğunu belirtmekteydi. Ben buna inanmayarak bana telefon numarasını vermesini, kendisini arayacağımı yazdım. Anında mesajımı göndermemin akabinde telefon numarasını gönderdi. Bende aradım ve tam olarak 59 saniye konuştuk. 100 kontörlük Pre-Pay telefon kartı ile aradığımdan kontörler ancak bu kadar konuşmamıza izin vermişti. 100 kontörü 59 saniyede bitirmiştik.

Yaklaşık 1 yıl 4 ay boyunca hemen her gün telefon ile görüşmelerimiz sonucunda daha fazla ayrı olmamız gerektiğine karar verdiğimizden, 2002 yılının Nisan ayının 11'i

akşamı Iberia havayollarının saat 17:00 uçağı ile Madrid aktarmalı olarak İstanbul'dan Brezilya'ya çok uzun sürecek olan yolculuğum ve maceram böylelikle başlamış oldu.

Sao Paulo havalimanına ertesi sabah saat 06:00 sularında uçağım inmişti. Ama benim yolculuğum henüz bitmemişti. Oradan diğer bir uçakla Mila'nın bulunduğu Porto Alegre şehrine geçtim. Havalimanında Mila beni çok sıcak bir şekilde karşıladı. Bugüne kadar yani 9 yılı aşkın bir süredir bu harika insanla birliktiyim ve mutlu bir evliliğimiz var. Aralık ayının ilk haftası inşallah bir bebeğimiz olacak. O dönemin en uzun mesafeli internet evliliği idi. Evliliğimiz ICQ'nun sayfasında Weddings bölümünde uzun süre yayınlandı. Buradaki yerel gazetelerde manşet bile olduk.

Maceram diyorum, çünkü o zamanlar bu yaptığım arkadaşlarımın ötesinde kendime bile delilik gibi geliyordu. En yakın arkadaşlarım ki saysanız 3'ü geçmezdi, beni destekliyorlardı. Sürekli bana, yüreğimin sesini dinlememi, söyleyip duruyorlardı. Bugün, o dönemde yüreğimin sesini duyabildiğim için çok mutluyum. Çünkü hayatımı çok olumlu bir şekilde değiştiren bu macerada, cesaretimin, sabrımın ve ruhi gücümün çok büyük etkilerinin olduğunu belirtmeliyim. Hani bir atasözümüz vardır; Ne oldum dememeli, ne olacağım demeli...

Sevgilerimle,

TAC'82 Kazım Apa'nın güzel bir anısı...

Yaş elliye yaklaşınca (yazıyla bile fazla geldi, rakamla oldukça ürkütecek anladığım) ya motorsiklet almaya kalkıyorsun ya da tekne... Üçüncü opsiyonu hiç yazmayım... Ben de tekneyi almasam da kullanırım, kiralarım ümidine kapılıp ADB almaya karar verdim. (Amatör Denizci Belgesi) Marmaris'teyim... 3. haftaya dönmüş bir wellness kampındayım ama bu sefer Nazi kampı gibi olmayanından, acayip güzel bir 3-5 kg vermişim tam gaz tekneye odaklanmışım. Aranılan şartlara baktım. Sağlık raporu gerek... Nereden? Tam teşekkürlü bir hastaneden. "Ahu Hetman hastanesi var" dediler gittim. Saat 16:55 olduğu için sadece bilgi almaya gittim. "Doktor Bey dışarı çıkacak" dediler, ben de "2 dakikasını alacağım" dedim. İsmimi aldılar ve doktoru aradılar... Koridorun sonundan "gel bakalım Apa" diye bir ses... 1980 mezunu ağabeyimiz Dr. Reşit Ökten... Nasıl sıcak bir karşılama... Hemen beni KBB'ye sevk etti. Ve orada 10 dakikada muayene oldum. (Bu arada kardeşiz diye iltimas yok harbi harbi kontrol yapılıyor) "Raporun hazır birader" dedi... Kayıt bölümüne ödemeye gittim, "borcunuz yok, misafirimizsiniz" denildi. Tekrar teşekkür etmeye döndüm, sohbet ederken oğlu ile kızım TAC Lise 1 sıra arkadaşı çıktı. (Oğlu Alp yatılı olarak devam ediyor) Anlayacağınız TAC'li olmak senelere bakılmaksızın önemli... Hayat tesadüfleri sever...

Ben ise bu tesadüflere bayılıyorum.

TAC'82 Kazım Apa

TAC'80 Dr. Reşit Ökten

Lutfi Bayboğan
TAC'91

Bayboğan Vakfı'nın başında bir TAC'li...

Genç yaşta gelişmekte olan örnek bir eğitim vakfının başına geçerek, başarılı çalışmalar sergileyen TAC'91 Lutfi Bayboğan'ın ağızından babasını anlatan aşağıdaki yazısını ilgiyle okuyacağınızı umuyoruz.

Babam, Yaşar Bayboğan dünyanın en önemli meselesinin eğitim olduğuna ve özü itibarı ile de kaliteli eğitim verilmesi olduğuna inanarak ve bu felsefe doğrultusunda önce 1986 yılında çağ kolejini ve daha sonra 1997 yılında bizzat benimde başından ölümüne kadar burada birlikte çalışma imkanı bulduğum Çağ Üniversitesini kurmuştur. Çağ üniversitesini kurmadan önce nerdeyse Türkiye'de hiç kimsenin, bir iki şahsiyet dışında yanaşmadığı bugünkü değeri ile yaklaşık 35 trilyon değerindeki kendi şahsi arsasını Bayboğan Eğitim Vakfını kurarak buraya devlet huzurunda bağışlamıştır ve üniversiteyi burada inşaa etmeye başlamıştır. Babam her zaman yatırımın risk olduğunu vurgulamış ve gösterdiği cesaret ile bu konuda örnek olmuştur.

Babam, Yaşar Bayboğan deyim yerindeyse binbir türlü zorluklara ve bürokratik engellemelere rağmen bu üniversiteyi Adana ile Mersin'in tam ortasına kendi deyimi ile kalbine kurmuştur. Babam her zaman güçlü Avrupa'nın güçlü üniversiteleri ile var olduğuna inanır ve Türkiye de üniversitelerin sadece Ankara ve özellikle İstanbul da kurulmuş olmalarına çok içerler ve Anadolu da kazanılan paraların tekrardan buraya hizmet olarak dönmesi gerektiğini kısaca 'Topraktan Toprağa' sözü ile özdeşleştirirdi. Kurduğu bu üniversite ile bu bölgeye birçok yabancı ülkelerinde cumhurbaşkanları da dahil olmak üzere birçok bakan, üst düzey bürokrat ve büyükelçiler davet etmiş ve bu bölgenin sorunlarına da bir çok kez dikkat çekmiş ve çözüm üretilmesinde katkı da bulunmuştur. 1997 yılının temmuz ayında kurduğu Çağ Üniversitesinin açılışında o zamanki Cumhurbaşkanımız Sayın Süleyman Demirel'e hitaben yaptığı şu konuşma daha dün gibi aklımdadır. "Bakınız bugün Türkiye nereden nereye gelmiştir.. Bir köylü çocuğu olarak dünyaya gelen ben bugün burada doğduğum Çukurova' da büyük bir üniversite açmak kısmetine eriştim ve bakınız gene bir köylü çocuğu olarak dünyaya gelen ve bugünün Cumhurbaşkanı olmayı başaran Sayın Süleyman Demirel ise diğer köylü çocuğunun Üniversitesini birazdan açacak" sözleri ile bize ilerleyen gelişen ve başarabilen bir Türkiye profili çizmişti.

O zamanki Cumhurbaşkanımız olan Sayın Süleyman Demirel babama devlet adına içten teşekkürlerini sunmuş ve bugün zamanının çoğunu geçirdiği Ankara Güniz Sokaktaki evinde Çağ üniversitesinin Fahri doktorasını en değerli yerinde korumaktadır.

Çağ üniversitesi ve Çağ koleji kısa zaman içinde Avrupa standartlarını yakalamış ve uzun müzakereler sonucunda ise Çağ Üniversitesi babamın vefatından takriben 2 ay sonra Avrupa Birliği Komisyonları tarafından diploması onaylanan nadir elit üniversiteler arasına girmeyi başarmıştır.

Babam, Yaşar Bayboğan' ın iş hayatındaki felsefesinin en önemli çizgisi ise hiçbir zaman her şeyi devletten beklememek olmuştur. Babam, Yaşar Bayboğan hem devlet memuriyeti, hem

özel sektör hem de kendi girişimleri ile kurdukları ile 3 ayrı dinamikte başarılı olmuş ve zorluklarını yaşamış nadir bir şahsiyettir. Hiçbir zaman tabiri caiz ise para pul ve mevkinin gücüne inanmamış, bunların geçici olduğuna inanmış ve hiçbir zaman eğilip bükülmeyen yiğit bir kişiliktir ve sadece ama sadece itibara, eğitime, saygınlığa ve dostluğa itibar etmiştir. Babamın en büyük özelliği ise oldukça mütevazı ve alçak gönüllü olması ve bir o kadar da haksızlığa tahammül edemeyen disiplinli bir şahsiyetti. Yavuz Donat'ın birkaç kez köşesinde kendisini Çukurova'nın önderi ilan etmiştir. Babam, Yaşar Bayboğan bu bölge de gerçekten binlerce öğrenciye burs ve binlerce kişiye maddi manevi destekleri olmuştur ve bu yardımlarını hiç bir zaman reklam etmemiş ve isimlerini her zaman gizli tutmuştur.

Babam Yaşar Bayboğan ne tesadüfdür ki Çağ Üniversitesini kurduğu 9 Temmuz 1997 yılından 14 yıl sonra gene 9 temmuz tarihinde muhteşem bir tören ve müthiş izdiham ve katılım ile binlerce kişi tarafından edebi istirahatine uğurlanmıştır.

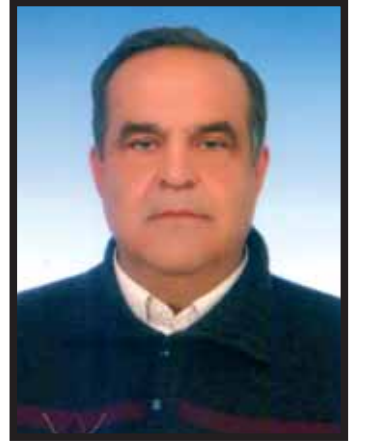
Çağ Üniversitesinin 15. yılının açılışını ilk kez Babam Yaşar Bayboğan olmadan yapan bizler, açılışımızı onurlandıran Sayın Ekonomi Bakanımız Zafer Çağlayan'ın şu sözleri ile bir kez daha duygulandık... "İnsanlar sadece geride bıraktıkları eserleri ile ölümsüzleşebilir".

***** Mezunumuz Lütfi Bayboğan'a çalışmalarında camia olarak başarılar dileriz.**

TAC'69 Sadık Güngör'ün merhum Yaşar Bayboğan'la ilgili anısı...

"1985-1986 yıllarıydı. Yenice Belediyesinde çalıştığım sıralarda bir gün belediyeye adının Yaşar Bayboğan olduğunu söyleyen düzgün giyimli, iyi konuşan bir bey geldi. Adana yolu üzerine bir tarlası olduğunu, bu tarlaya bir kolej yaptırma niyetinde olduğunu söyledi. Bahsettiği yer ana yola dahi cephesi olmayan, çorak bir tarla. Yerinde gördüm; bana göre burada hiçbir şey olmazdı, ne okul ne de tarla. Ekim dikim yapmak için bile dünya kadar drenaj vs. yapmak gerekiyordu. Bu arada bazı devlet büyükleri ile olan yakınlığından da bahsediyordu. Dedim tamam, okul yaptırma bahanesi ile teşvik kredi vs. alacak sonrasını anlarsınız..."

Her ne olursa olsun bana düşen şeyleri yaptım, bir taraftan arazinin toprak dolgusuna başladı Yaşar Bey. Derken projeler, inşaatlar başladı. Ben her an işin biteceğini, "malı götüreceğini" bekliyordum. Bu arada Yaşar Bey mevzuat ve yakın köylülerin çok büyük engelleri ile karşılaştı. Öyle engeller ki, anlatılması imkansız. Yatırımın durması için akla hayale gelmeyen engellemeler, eziyetler yapıyordu. Her şeye rağmen bu engelleri yavaş yavaş, öyle böyle aşmasını bildi.

Sonuçta okulun bir bölümünü eğitime açtı. Bu sırada kendisine yatırımı ile ilgili ilk baştaki düşüncelerimi samimiyetle söyledim. Uzun uzun gülmüştü. O devirde yatırımcıların büyük kısmının devleti soyarak zengin olduklarını birçok örnek vererek anlatmıştı. Büyük mahcubiyet içerisinde dinlemiştim, hiç ses çıkarmadan. Yaşar bey daha sonraki yıllarda adını Çağ Koleji verdiği okulu genişletti, ilk öğretim okulu, derken Vakıf Üniversitesini de kurdu. Dostluğumuz hiç bitmedi. Zaman zaman beni arayıp özellikle imar mevzuatı ile ilgili konularda danışır fikrimi sorardı. Bazen de okula ziyaretine giderdim. Karşılıklı kahve muhabbetleri yaptık çoğu zaman. Son derecede mütevazı, dost canlısı ve her türlü mükemmel meziyetlere sahip bir insandı. Geride onun adını yaşatacak bir bilim yuvası bıraktı. Ölüm ona hiç yakışmadı. Daha yapacağı çok iş vardı. Ailesi Yaşar Bayboğan'la ne kadar özgünse azdır. Ruhun şad olsun, Allahın rahmeti üzerine olsun Yaşar Bey..."

Yılmaz Argüden
TAC'76

Size 'Keys to Governance: Strategic Leadership for Quality of Life' başlıklı Palgrave MacMillan tarafından yeni yayınlanan kitabımı tanıtmak isterim.

Dünyada yaşanan krizlerin temel nedeni olarak gördüğüm iyi yönetim eksikliğinin nasıl giderilebileceğine ilişkin fikir ve öneriler içeren bu yeni kitabımın Türkiye'den dünyaya sürdürülebilir yönetim sistemleri konusunda bir katkı sağlamasını diliyorum.

Bu kitap ile gönüllü kuruluşlardan, şirketlere; yerel yönetimlerden, devletlere ve küresel kurumlara kadar çok geniş bir yelpazede geçerli olduğunu gördüğüm iyi yönetimin anahtarlarını paylaşarak insanlığın sürdürülebilir gelişimi sağlayacak sistemler kurmasına katkı yapabilmeyi umuyorum. Dünyanın önde gelen düşünürleri, akademisyenleri, CEO, devlet başkanı ve Nobel ödüllü sivil

toplum kuruluşu liderlerinden bazılarının kitap hakkındaki değerlendirmelerini de aşağıda bilgimize sunuyorum.

Size de bu kitabı ülkemizde ve dünyada faydalanabileceğini düşündüğünüz dostlarınıza tanıtmak, hatta uygun gördüklerinizle yeni yıl hediyesi olarak paylaşmak için atacağınız adımlar için şimdiden teşekkürlerimi sunuyorum.

Aşağıda kısa özetini sunduğum kitaba aşağıdaki linklerden ulaşabilirsiniz:

<http://www.amazon.com/Keys-Governance-Strategic-Leadership-Quality/dp/0230278140>

<http://www.palgrave.com/products/TitlePrint.aspx?PID=470519>

<http://us.macmillan.com/keystogovernance>

*İYİ YÖNETİŞİMİN ANAHTARLARI
Yaşam Kalitesi için Stratejik Liderlik*

Keys to Building Trust, Good Governance, and Sustainable Life from a thought leader, Dr. Argüden

Palgrave Macmillan has just published "Keys to Governance: Strategic Leadership for Quality of Life" by Dr. Argüden, Chairman of ARGE Consulting, a leading strategy boutique based in Istanbul and investment bank Rothschild in Türkiye.

Global Leaders such as

The former Chancellor of Germany, Gerhard Schröder,

Coca Cola's CEO Muhtar Kent,

Harvard Business School Dean Emeritus, John McArthur,

INSEAD Dean, Frank Brown,

Founder of Grameen Bank and Nobel Laureate Muhammad Yunus,

Rand Corporation's CEO Jim Thomson

Founding President of EBRD Jacques Attali

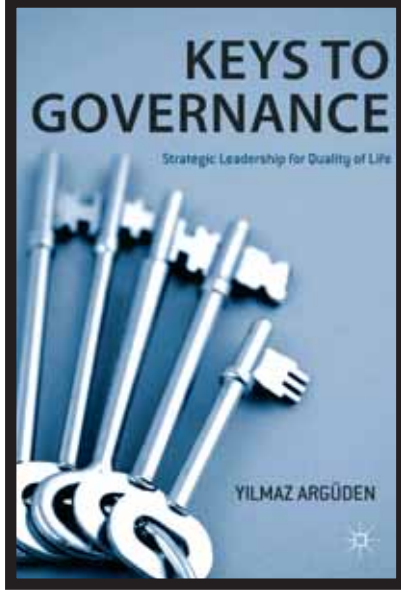
are among the people who recommend the book.

Istanbul, November 15, 2011. Founder and Chairman of ARGE Consulting and Chairman of Rothschild investment bank in Türkiye, Dr. Yılmaz Argüden said "The keys to good governance are common to all organizations, regardless of size, complexity, and jurisdiction starting from the community, the company, non-governmental organizations, governments at all levels, all the way to global institutions. Furthermore, good governance at any level supports the building of the right culture for good governance in others. Therefore, understanding how the key principles of good governance are to be applied at different institutions is critical for building a sustainable life in our planet. I believe that the global financial and economic crisis is above all a governance crisis. If we are to build the world economy on more solid foundations we need to improve our governance practices. This is the fundamental reason why I have undertaken to write a book on good governance."

Dr. Argüden's previous book 'Boardroom Secrets: Corporate Governance for Quality of Life' was picked as one of the best books on corporate governance by the Professional Manager Journal in London.

Keys to Governance, is available at Amazon and MacMillan web sites:

<http://www.amazon.com/Keys-Governance-Strategic-Leadership-Quality/dp/0230278140>
<http://us.macmillan.com/keystogovernance>

Dr. Yılmaz ARGÜDEN

Dr. Yılmaz Argüden is a leading strategist, advisor, and board member of major public and private institutions, and NGOs. He is the Chairman of ARGE Consulting, a leading management consulting firm in Türkiye. ARGE has been recognized at the European Parliament as one of the best three companies "shaping the future" with its commitment to corporate social responsibility and is the first Turkish signatory of the UN Global Compact.

He is also the Chairman of Rothschild investment bank in Türkiye; served as a board member of more than 50 institutions in numerous jurisdictions; an adjunct Professor of Business Strategy at the Bosphorus University and the Koç University; an author

of numerous books and a columnist focusing on business and strategy issues.

He is a renowned governance expert and a member of the Private Sector Advisory Group of the Global Corporate Governance Forum, as well as being the Vice-Chairman of the Governance Committee of the Business and Industry Advisory Committee (BIAC) to the OECD. He is also the National Representative of the UN Global Compact.

He has a Ph.D. in policy analysis from the RAND Graduate School. He is also an Eisenhower, Fulbright, NATO, and Tubitak fellow; and a recipient of numerous leadership, distinguished citizenship and career awards. He was selected as a Global Leader for Tomorrow, by the World Economic Forum for his commitment to improve the state of the world. (www.arguden.net)

Yılmaz Argüden, TAC'de Basketbol takımında oynadığı yıllarda

Yılmaz Argüden, TAC'de mezuniyet töreninde diploma alırken

REVIEWS

"An extremely challenging and thoughtful analysis of the most important problems of global governance. "

Jacques Attali, First President of EBRD, the European Bank for Reconstruction and Development

"Yılmaz Argüden has focused on two very important aspects of governance which haven't gotten enough emphasis in my opinion: the need for trust and the need to build a culture of governance to improve sustainability of organizations. This book brings both issues to the fore and is a very good move in the right direction."

Frank Brown, Dean, INSEAD

"A must read for all those who believe that Government, Business and Civil Society need to work closer together for a sustainable planet and a better tomorrow. In his book Dr. Yılmaz Argüden provides holistic solutions to complex issues."

Muhtar Kent, Chairman and CEO, The Coca Cola Company

This is a marvelous book written by a well known and widely respected modern day renaissance leader and thinker. What Yılmaz Argüden has to say in this work is deeply rooted in a

lifetime of remarkable experiences. On page after page one encounters important insights. This book is a tour de force of a kind that comes along only rarely. In these particularly difficult transition years we have here an oasis of calmly, thoughtfully, and carefully explained wisdom and suggestions about how to think and act. A must read.

John H. McArthur, Dean Emeritus, Harvard Business School

"Whether a nation-state, or the world as a whole, benefits from globalization is above all a matter of good governance. Yılmaz Argüden investigates in this book thoroughly what this means for the actors in the world, for the political and economic élites. Yılmaz Argüden outlines the keys to good governance and sustainable development. It is a pleasure to read this book." Gerhard Schröder, Former Chancellor of the Federal Republic of Germany (1998-2005)

"Any leader faces the challenges of establishing and maintaining trust among those whom he or she must lead. In this book, Yılmaz Argüden explains how this task has changed in the modern world. He provides leaders in government, non-profits, and corporations with ideas for how to take their leadership into the 21st century."

Jim Thomson, President/CEO, RAND Corporation

I commend Yılmaz Argüden for taking on the challenge to write this book which provides new insights into how the global community can be a better place economically, socially, politically, and culturally through a detailed examination of good governance.

Muhammad Yunus, Nobel Laureate, Social Entrepreneur, and Founder of Grameen Bank (micro-credits)

Doğan Gözde Özgödek
TAC'86

Haydar Hoca Ankara Yemeğinde...

Haydar Göfer Hocamız, 19 Ekim 2011 Çarşamba Günü Ankara'da eski öğrencileri ile buluştu. Yine onlara "evlat" dedi. Tatlı tatlı sohbet etti. Öğrencileri ile birlikte öğlen rakısını içti.

26 şehit verdiğimiz o acılı günün öğleninde, Etrak Kebapçısında fonda bestesi çalınan "Makber" şiirinin bizim bilmediğimiz farklı bir öyküsünü anlattı. Şarkıda yeralan şiir için bilinen öykü, Abdulhak Hamit Tarhan'ın karısı Fatma'nın ölümü üzerine yazdığı şiir olduğudur. Haydar Hoca, bunun aslında Abdulhak Hamit Tarhan'ın yazmış olduğu Tarık (Bin Ziyad) oyunundaki, Arap askerine aşık olan İspanyol kızının, Arap askerinin ölümü üzerine mezarı başında söylediği şiir olduğunu belirtti.

Haydar Hocamızı, ömrüne bereket, iyi gördük. Nice sofraya muhabbetlerine inşallah.

Kebank buluşması...

2009 yılında Bahattin Gürsöz(63) ve Tuncer Erzin(56) ağabeylerimizin öncülüğünde, ayda bir olan TAC Mezunlar Buluşmasını, ayda en az iki defaya çıkarmak için, her ayın ikinci Çarşamba öğle yemeği saatinde, Kebap yemek için buluşmaya başladık. Mekanımız Yıldız'da Etrak Kebapçısı. Her TAC etkinliğinin ayrı bir mudavim grubu var. Kebank'ta da ağırlıklı olarak 1950-1970 arası TAC-TALAS mezunları katılıyor da, elbette her yaş ve meslek grubundan katılımcıları da var. Hatta zaman zaman, aile bireylerimiz de, mezunlarla birlikte bu güzel etkinliğe katılıyor. Yoğun iş temposu ve gün içerisindeki koşuşturmalara, kısa bir mola ve TAC-TALAS mavrasının gün ışığında da yaşanması için, herkesi KEBANK'a bekliyoruz.

TAC'li Milletvekilleri Kokteyli...

Ayaktakiler: Meltem Özgö ek, Meltem Özgö ek'in annesi ve babası, Arzum Süer, Refik Kutluer, Sabri Uslu, Cengiz Atalay, Faruk Loğoğlu, Ali Se at Özberk, İrem Çiğ emoğlu, Sencer Ayata, Bora, Göz e Özgö ek, Mehmet Artun, Sinan Bayraktaroğlu, Pamir Çerçi
Oturanlar: Fatih Yorulmaz, Nur Altınörs, Tuncer Erzin

24 Ekim Pazartesi akşamı son seçimlerde TBMM'ne seçilen TAC Mezunu ağabeylerimiz, Faruk Loğoğlu (Adana) ve Sencer Ayata (Ankara)'nın onuruna verdiğimiz, kokteylimizi, mezunlarımızın, ailelerimizin ve elbette iki onur konuğumuzun katılımı ile Swiss Otel - Ankara'da gerçekleştirdik. TAC-Ankara olarak bu etkinliği, 1991,1995 ve 1999 seçimleri sonrası o dönemki vekillerimiz (gururlarımız) için de yapmıştık. Özellikle TBMM'nin son döneminde Meclis TAC'siz olduğu için uzun bir süredir ara verdiğimiz bu geleneği, bu iki gurur duyduğumuz milletvekilimiz sayesinde yeniden canlandırmış olduk. Bu iki ağabeyimiz aynı zamanda CHP Genel Başkan Yardımcılığı görevlerini de yürütmektedirler. Akşamın bir başka güzelliği de yine CHP parti meclisi üyesi, 2003 mezunu genç kardeşimiz Doğa Çiğdemoğlu'nu da aramızda görmemiz oldu. O da TAC'nin yeni jenerasyonundan politikada bulunan bir kardeşimiz ve onunla da iftihar ediyoruz.

Bu kokteyl tabii, Türkiye'nin zor bir dönemine denk geldi. Bir yandan acısını yüreğimizde duyduğumuz peş peşe şehit ve gazi haberleri, bir tarafta Van depreminin yarattığı acılar. Bu nedenle katılan mezunların buruk ve sorgulayan halleri dikkat çekici idi. Ancak, TBMM'deki mezunlarımızın varlıkları ve değerli paylaşımları bizlere de moral oldu. Gecenin en genç katılımcısı 2004 mezunu kardeşimiz Yiğitcan, en kıdemli katılımcısı ise 1956 mezunu Tuncer Erzin ağabeyimizdi.

Yeni TAC-TALAS etkinliklerinde, daha güzel günlerde buluşmak dileğiyle.

Ankara'da bir muhteşem akşam daha...

Sevgili TAC,

21 Ocak 2012 Cumartesi Akşamı, TAC Mezunlar Derneği ile Mezunların ve ailelerinin bir muhteşem kucaklaşmasını daha yaşadık.

Her yıl geleneksel olarak yapılan Büyük Ankara Yemeğinin, bu yıl mekanı Ankara-Hilton Oteli idi. Refik Kutluer '74 ağabeyimizin ve şirketi Alabanda'nın da değerli desteği ile çok keyifli bir organizasyonu gerçekleştirmenin mutluluğunu yaşadık.

Sabah Ankara dışından gelen mezunlarımızın karşılanması ile başlayan gün, gecenin geç saatlerine kadar yoğun bir tempoda devam etti. Tuncer Erzin '56 ağabeyle beraber Ankara garında, Çukurova Mavi Treninden inen ve yüzleri gülen mezunlarımız ile çakı gibi Haydar Göfer hocamız ve gayet enerjik Jale Sever hocamız, Betül Ablamız, sevgili Nuran Baykal, peronda sıcak bir şekilde birbirimize sarıldık. Bu arada Ali Cerrahoğlu '78, Ramazan Dinçer '83 ve Mustafa Özyiğit '83 de karayolu ile Ankara'ya girmek üzere idiler. İstanbul ekibi de gelmişti.

Saat 11.00'de TAC Mezunlar Derneği Merkez Yönetimi, Adana, İstanbul ve Ankara Şubeleri ile TAC Spor Kulübünün katılımı ile Koordinasyon toplantısına başladık. 2012 yılı için Mezunlar Derneği'nin çalışmalarını gözden geçirdik. Önemli kararlar aldık. Projeleri gözden geçirdik. Bir ara da Güney ekibinin getirdiği cevizli sarmalar, kabak tatlıları ve daha nice keyifli mamülü de mideye indirdik.

Saat 16.00'ya kadar devam eden bu toplantı sonrası, herkes akşama hazırlanmak üzere ayrıldı.

Saat 19.00'da kokteyl ile başlayan Ankara TAC-TALAS mezunlar buluşması, 19.30'da yemeğe geçilerek devam etti. Kimler yoktu ki. Derneğimizin Başkanı Ali Cerrahoğlu, Akar Burduroğlu, Kemal Tarım, başta olmak üzere yöneticilerimiz, Ankara şubesinin iki kurucu üyesi Emin Çulhacı ve Alp Bekişoğlu, Spor Kulübü başkanımız Ali Çekiç, SEV Mütevelliilerinden sevgili Mete Akyol ağabeyimiz ile Mr. McCain, CHP Adana milletvekili Faruk Loğoğlu ağabeyimiz, 2010 mezunlarımızdan Kayhan kardeşimiz, 1949 Mezunu Fethullah Özelçi ağabeyimiz (demek ki katılan dönem yelpazesi 60 yılı aşıyor) pek çok birbirinden değerli ve özel mezunlarımız ve eşleri, kızları, torunları, oğulları velhasıl camia tüm heyecanı ve enerjisi ile oradaydı. Gift Center da orada idi. Mezunlarımız bol bol alışveriş yapma imkanı da buldular.

ANKARA'DAN HABERLER

Ankara yemeklerinin 1 no'lu masası hep en kıdemli mezunlarımızdır. Bu masada Fethullah Özelçi ağabeyimiz ve eşi ile birlikte, Cengiz Dolunay, Gün Kuran, Mete Akyol ağabeylerimiz ve aile bireyleri ile büyük efsane Haydar Göfer birlikte oturuyorlardı. Ben kendime torpil yaparak, Tuncer Erzin ağabeyimi ve Ayla Abla'yı bizim masaya kaçırdığım için, onlar aynı masada değillerdi.

Bu arada yemeğimiz Başkent Üniversitesi Televizyonu Kanal B tarafından da görüntülendi ve Pazar günü boyunca haber bültenlerinde yer aldı.

TAC Mezunlar Derneği ile mezunlarımız ve aileleri arasındaki birlikteliğin bir kere daha perçinlendiği bu geceye katılan ve emeği geçen, o akşamı varlıkları ile aydınlatan herkese teşekkürler.

İyi ki varsın TAC, İyi ki varsınız Mezunlar.
Saygı ve sevgilerimle,
Doğan Gözde Özgödek '86

TAC mavrasının en yoğun yaşandığı akşamlar bu tür birliktelikler. Herkesin yıllar öncesine döndüğü çok özel saatler yaşıyoruz. Gecenin sürprizi Mete Akyol ağabeyimizin İstanbul'dan getirttiği ve üzerinde "Yüzyılın Öğretmeni Haydar Göfer'e" -TAC Öğrencileri- yazan OSCAR heykelciği idi. Haydar Göfer Hocamıza bu Oscar heykeli, Tuncer Erzin ağabeyimiz tarafından takdim edildi. Sonra Tuncer Erzin ağabeyimizin çekip çevirdiği güzel bir mavra yaşadık.

Ankara yemeklerinin artık olmazsa olmazı haline gelen, "Bir Tuğla da Sen Koy" projesine katkı sağlamak amacıyla yapılan açık artırmada, TAC Mezunları ailecek ve cümbür cemaat tuğla projesine bir gecede toplam 14 tuğla bağışladılar. TAC'63 mezunları 3 tuğla, Ali Cerrahoğlu '78 ve Ozan Canbolat '96 birer tuğla alarak ve diğer tüm mezunlarımız da kalan bağışları yaparak, bu güzel projeye destek vermeye devam ettiler. Tuğla bursiyerlerimizin TAC'nin en başarılı öğrencileri arasında en ön sıralarda yer aldığını da hatırlatalım.

Çetin Şaşmazer
TAC'90

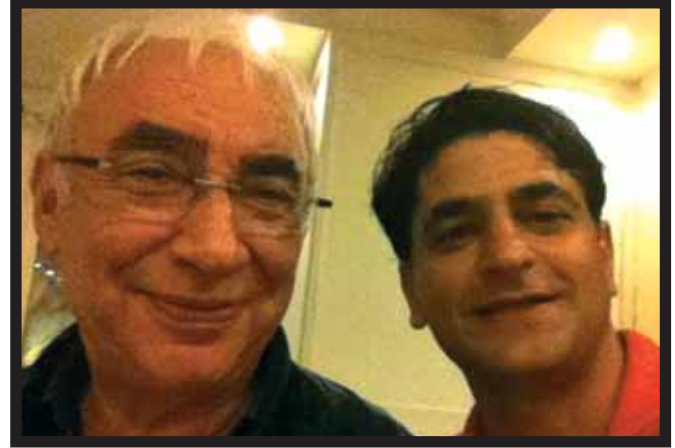
Şener Şen TAC'90 mezunları ile birlikte...

TAC '90 Mezunları her ay geleneksel olarak toplanmaya devam ediyor.

Toplantılarını genellikle 4. Levent-İstanbul'da bulunan Kiliza Restaurant'ta gerçekleştiriyorlar.

Son iki toplantılarını 17 Ekim ve 28 Kasım' da yapan mezunlar Çetin Şaşmazer'in katkılarıyla eğlencenin adeta tavanına vurmuş durumda olduklarını belirtiyorlar.

Sebebi ise malum...Şener Şen. Mezunumuz Çetin Şaşmazer tarafından iki defadır toplantıya davet edilen usta oyuncu "Hababam sınıfından beri bu kadar eğlenmedim" dediği ve "Birçok TAC'90 mezunundan daha fazla katıldım yemeklerinize" diye eklemede bulunarak, gelmeyen arkadaşlara özellikle hep katılacağım diyen ancak son dakikada eken Ahmet Gereklioğlu gibi isimlere taş atmak istediği tahmin ediliyor.

Kasım / Aralık

Son Cuma'lar

A DANA'DAN H ABERLER

Kasım / Aralık

San Cuma'lar

ECHO'NUN TARİHÇESİ

Semih Fırıncioğlu TAC'69

ECHO: 1962 - 71 Anıları...

Erdoğan Kaynak abimiz TAC'nin geleneksel Echo orkestraları tarihinin kağıda dökülmesine karar vermiş. Yaklaşık elli yıllık geleneğin nasıl başladığını anlatmam için beni yakaladı, ben de kendisine benden de eskisi olduğunu, konunun iyice dibine ulaşmak istiyorsa Michigan'daki 1966 mezunu Attila Yaprak'a ulaşması gerektiğini söyledim. Attila abi bulundu, hatta kendisiyle birkaç ay önce, kırkbeş yıl aradan sonra, New York'ta buluşma mutluluğuna da eriştim ve Echo'nun "ilk çağlar" tarihini yazacağını söyledi. Benim aşağıda yazacaklarım kronolojide ikinci bölümü oluşturuyor.

Ben TAC'ye 1962'de girdim. Öncelikle yeni kuşaklar için o yılların kısa bir betimlemesini yapmakta yarar var (epeyce inanılmaz geleceğinin farkındayım): müzik temelde radyodan dinlenirdi ve yayınlar TRT'nin çalmaya uygun gördüğü parçalarla kısıtlı olurdu. Bunun dışında, imkanı olanların 45 (single) ve 72 (long-play) devirli plakları bulup dinlemesi mümkündü, o kadar. Dijital aletler ve bilgisayar bir yana, televizyon da henüz yoktu. TAC öğrencileri olarak, İngilizce öğrenmekte olmanın yanısıra, Amerikalı öğretmenler aracılığıyla, plakçılara (pikap) ve batıda popülerleşen plaklara ulaşabilme ayrıcalığımız vardı. 1960'ların ikinci yarısında kampusa makaralı teypler girmeye başladı ve öğretmenlerin plaklarını teybe kaydedip tekrar tekrar dinleme olanağına kavuştuk.

1960'ların başlarında batı popüler müziğinde çok büyük bir değişim oldu ve 1940'ların ve 50'lerin "rock and roll" akımı (Elvis Presley, Chuck Berry, Buddy Holly) "rock"a dönüşmeye başladı. Bu değişimdeki en belirleyici öge elektro gitarın ağırlık kazanmasıydı. Kısa zamanda "üç gitar (solo, ritm, bas) ve davul"

Echo 69: (soldan sağa) Vecdi Geray, Haldun Emrealp, Ali İpek, Semih Fırıncioğlu, Ayhan Sicimoğlu

düzeni yaygınlaştı ve İngilizler bu konuda öne çıkıverdiler. O yıllarda TAC'ye ulaşanlardan en beğendimiz örnek, enstrümantal grup The Shadows idi. Bunlar şarkıcı Cliff Richard'a da eşlik ediyorlardı.

O yılların toplumsal ortamından da söz etmek gerekir: plakları, dergileri, kitaplarıyla ABD popüler kültürünü izlememizi sağlayan öğretmenlerden bizi en çok etkileyenler Vietnam savaşına katılmayı reddedip ülkeden ayrılmış, yerleşik değerleri sorgulayan "aykırı" kişilerdi. Bizlerin bunları daha tutucu görüşlerle, Türkiye'deki gelişmelerle ve okuduklarımız ve ilgilendiklerimizden bütünüyle farklı Tarsus kasabasıyla yanyana koyup değerlendirmemiz gerekiyordu. O yıllarda dar blucinli ve uzun saçlı bir genç erkeğin (malum, kız öğrenci yoktu) Tarsus sokaklarında tek başına dolaşması gerçekten cesaret isterdi. O dönemin TAC mezunlarının sonradan başarılı ve becerikli olmalarında bu muazzam kontrastlar arasında kendine yol bulma çabasının büyük payı olduğuna inanırım.

Ben TAC'ye o yıllarda ilkokullarda çok yaygın olan mandolini çalan ve akordeona geçiş yapmakta olan, müziğe derslerinden çok daha fazla ilgi duyan biri olarak başladım. Okulda müzik etkinliği olarak hatırladığım ilk şey Sermet Tuna'nın şarkı

ECHO'NUN TARİHÇESİ

Echo 70: (soldan sağa) Semih Fırıncıoğlu, Vecdi Geray, Ayhan Sicimoğlu, Hamdi Demirel

söylediği bir konserdi. 1963 ya da 64 yılı olmalı. Aklımda kalan tek şey Sermet abinin kalın ve çok yumuşak bir sesi olduğu, bir de kollarını dirseklerine çektiği bir siyah balıkçı kazak giydiydi. Tarihimizdeki ilk Echo bu topluluk olabilir (Attila abimiz bu konuyu aydınlatır). Yine o yıllarda Attila Yaprak'ın iki ya da üç kişiyle bir konser verdiğini, davullarının bir trampet ve zilden oluştuğunu hatırlıyorum. Daha sonraki yıllarda süregiden, Echo'nun yanısıra "Echolaşmaya hazırlanan" yan topluluklar olması geleneği de bu yıllarda başlamış olabilir.

Echo tarihindeki en önemli gelişmelerden biri 1965 yılında Erkut Yucaoğlu'nun AFS ile gittiği ABD'den gıcır gıcır, son moda bir elektro gitarla dönmesidir. O yıl kurulan Echo'nun biz küçük yaştakilerin gözünde tanrıların Olimpos dağından inip rock grubu kurmuş olmasından pek bir farkı yoktu. Kadroyu hala hatırlıyorum: Erkut Yucaoğlu (solo gitar), Taner Akdoğan (ritm gitar), Murat Asya (bas gitar), Levent Kavvas (davul) ve Attila Yaprak (solist). Repertuarlarını "Cliff Richard and The Shadows" parçaları oluşturuyordu (Attila abiye "Cliff" lakabı takılmıştı).

Amplifikasyon ve mikrofon konularını nasıl çözdüklerini, çalgıların kalitesini falan hatırlamıyorum ama, dediğim gibi, bunlar bizim için yalnızca ilahi müzik yapan ilahlardı ve Erkut abinin gitarı pırlı pırlıdı.

Echo 66'yı 65 kadar iyi hatırlamıyorum. Aklımda kalan tek şey o yıl ortalığı kasıp kavurmakta olan Beatles'dan parçalar söyledikleriydi. Attila Yaprak'tan öğrendiğime göre kadro şöyleymiş: Attila Yaprak (ritm gitar ve solist), Taner Akdoğan (solo gitar), Özden Özler (bas gitar) ve Levent Kavvas (davul).

1965'de ben akordeon çalmayı epeyce ilerletmiştim ve garip ama gerçek, kendi kendime konservatuvarın armoni ve kompozisyon kitaplarına merak salmışım. Akordeon çalan iki arkadaşla "üç gitar" formülünden yola çıkarak bir akordeon üçlüsü kurduk. Diğer iki eleman Bican Tuğberk (Stickler binasını restore eden mimar) ve Süleyman Özmucur idi. Hatırladığım kadarıyla benim üç akordeon için düzenlediğim günün

popüler şarkılarını çalıyorduk. İlk performansımız Stickler'deki toplantı salonunda düzenlenen bir veliler toplantısında yer aldı. Ben "üç akordeon" tuhaflığından utandığımdan çalmamızı istemedim ama sosyal girişkenliğiyle ünlü Bican'a karşı koymak olanaksızdı. Hazırlanmak üzere sahne arkasına geldiğimizde de Echo'nun perde arkasında, karanlıkta mevzilenmiş olduğunu dehşetle farkettim (bizler perde önüne çıkıp çalacaktık, bizden sonra perde açılacak ve Echo çalacaktı). Tam perdenin önüne çıkacakken Echo elemanlarından biri akordeonlarımızla dalga geçen bir laf attı ve ben "vazgeçtim" derken Bican'ın itmesiyle kendimi perdenin önünde buluverdim. Otuz yıl kadar üzerinde ve çevresinde dolanacağım sahneye ilk adım atışım da böyle oldu. Üç akordeon düşüncesi epeyce tuhaftı ama, herhalde kolay taşınabilirliğimizden ve gürültüsüzlüğümüzden olacak, her türlü toplantıda, çayda, yemekte çalmamız isteniyordu.

Bican ve Süleyman lise için başka okullara transfer olunca akordeon grubumuz dağıldı; ben tek başıma toplantılarda çalmaya devam ettim. Bizim sınıfın Adana'daki kız okulu Ayas Koleji için verdiği bir çay davetinde de küçük bir konser

ECHO'NUN TARİHÇESİ

1970 - TAC müzisyenleri ve Mr. McCain

vermiştim. O yılki öğretmenlerimizden, hepimizin hayranlık duyduğu, birçok becerinin yanısıra kontrbas da çalan Mr. Elkin de salondaymış. Ben akordeonu kutusuna yerleştirirken yanıma gelip "sen emprovize çalmaya çalışıyorsun ama bu aletle olmaz, piyanoya geç" dedi. Ben "piyanom yok, pederde de piyano alacak para yok" deyince bana müzik odasının anahtarını istediğim zaman alabilmem için özel izin çıkarttı ve elime caz orgcusu Jimmy Smith'in iki plağını tutuşturup "odadaki pikapta bunları dinle, piyanoda taklit etmeye çalış" dedi, ben de bayağı uzun bir süre bunu yaptım. Bu yalnızca benim için geçerli bir gelişme değil: benim tanıdığım TAC müzisyenlerinin hepsi çalgısını çalmayı plak dinleyerek, duyduğunu taklit ederek ve birbirini izleyerek öğrendi.

1967 Echo'su, yanlış hatırlamıyorsam, Ali Kardam (gitar), Haldun Emrealp (bas gitar), Cemal Mutlu (davul) ve Olcayto Ahmet Tuğsuz'dan (gitar, solist) oluşuyordu. Sonraki dört-beş yılın Echo'larını biçimlendiren Milliyet Gazetesi Liselerarası Müzik Yarışması 1967'de başladı ama TAC ilk kez 1968'de katıldı. 1968 Echo'su,

Ali Kardam (gitar), Haldun Emrealp (bas gitar), Ayhan Sicimoğlu (davul) ve Olcayto Ahmet Tuğsuz (gitar, solist) idi. Yarışmaya katılmaya son anda karar vermişlerdi ve Ankara'daki elemeyi geçemediler. Bildiğim kadarıyla bu gruptan hem Ahmet hem de Ayhan sonradan profesyonel müziğe giren ilk Echo üyeleri oldu.

Echo71: (soldan sağa) Semih Fırıncıoğlu, Uğur Çınar, Vamık Kural, Cevdet Başaışık, Mehmet Çağış, Kemal Yeğenoğlu

ECHO'NUN TARİHÇESİ

Milliyet yarışmaları çapı giderek genişleyen, ülke çapında popüler bir etkinlik haline gelmişti. Bir bakıma, liselerarası bir spor turnuvasının müzik versiyonu olarak bakılabilir. İlk aşamada bölgesel elemeler yapılıyor, ardından finale kalanlar üç büyük kentte, en büyük spor salonlarında jüri önünde yarışıyor, dereceye girenlerin parçaları plaklara kaydediliyor, olaya basında oldukça geniş yer ayrılıyordu. Dereceler "beste" ve "icra" olarak iki ayrı sınıfta veriliyordu.

1968'de üç arkadaşla birlikte bir "alt grup" kurmuştuk: Vecdi Geray (solo gitar), Osman Yener (ritm gitar), Hamdi Demirel (bas gitar) ve ben (her nedense, davul). Adımız "Crown" idi ve en büyük etkinliğimiz Mersin Kamer Sineması Müzik Yarışması'nda ikincilik oldu.

Echo 69, Ayhan Sicimoğlu (davul), Haldun Emrealp'e (bas gitar), Semih Fırıncioğlu (org/armonika), Vecdi Geray (solo gitar) ve Ali İpek'ten (ritm gitar ve solist) oluştu. Ben sonunda yalvar yakar babama yatay elektrikli akordeona benzer bir klavye aldırma'yı başarmıştım, sesi gerçekten çok kötüydü ama çaresiz kullanıyorduk. O yıl odak noktamızı önceki yılın deneyiminden ders çıkarıp sistematik bir biçimde Milliyet yarışmasına hazırlanmak oluşturdu. Okul yönetimi de bu işi ciddiye almaya karar verdi ve sanırım ilk kez o yıl okulun satın aldığı gitar, amplifikatör, davul gibi "demirbaş" müzik aletleri edindik. Öğretmenlerimizden Alan McCain sahne duruşundan kostüme kadar her konuda yardımcı oldu. Mr. McCain ve Ayhan'ın dizayn ettiği kırmızı kostümlerin dikimi kız enstitüsünde gerçekleşti (bir gazetenin yakıştırmasıyla adımız "kırmızı şeytanlar"a çıktı). Böylesine "komünel" bir hazırlıktan sonra otobüsler dolusu "tarafat"la Adana'daki bölgesel elemeye girdik ve kulak dayanmaz "bombalaki"ler eşliğinde finale kaldık. Finalde de bestede Ali İpek'in hala ününü yitirmeyen bestesi "I Don't Care" ile üçüncü olduk.

Ertesi yıl, Echo 70 daha sert, daha karanlık bir havaya girdi (Cream, Led Zeppelin, Jimi Hendrix yılları). Kadro, Vecdi Geray (gitar), Hamdi Demirel (bas gitar), Ayhan Sicimoğlu (davul) ve Semih Fırıncioğlu (org/armonika/solist) oluşuyordu. Bu sefer de Milliyet yarışmasında icrada ikinci, bestede üçüncü olduk (bestenin Türkçe sözlü olması şartı bu yıl başladı). Yarışmadaki iki yıllık başarımız nedeniyle bölgemizin iftihar müzik topluluğu olarak valilik emriyle Mersin'de, kaymakamlık emriyle de Tarsus

Parkı'nda birer konser verdik. 1969 yarışmasında derece alan, Ali İpek'in "I Don't Care," 1970 yarışmasında benim müziğini, Hamdi'nin sözlerini yazdığı iki parça, "Dirge for the Death of Innocence" ve "Tüm," plağa kaydedildi.

Bu yıllarda okuldaki müzisyen sayısında olağanüstü bir artış ve çeşitlilik vardı. 1970'de Echo dışında en az üç topluluk daha vardı ve Adana'da bunların hepsinin katıldığı büyük bir TAC konseri verdiğimizizi hatırlıyorum (Vecdi'nin gitara sürüp psikodelik sesler çıkartmak için toplantı salonunun anahtarını rahmetli Hüseyin Ağa'dan arakladığı konser). Okuldaki öğrenci sayısının bugünlere oranla ne kadar düşük olduğunu düşünürsek, bu oldukça ilginç bir durum. Echo'nun altındaki topluluğun kadrosu Cevdet Başaşık (org/solist), Necil Toktay (gitar), Kemal Yeğenoğlu (bas gitar) ve Vamık Kural (davul) idi. Daha gençlerin nasıl gruplaştıklarını tam hatırlayamıyorum ama aklımda kalan bazı isimler şöyle: Mustafa Emre (flüt), Alp Bekişoğlu (gitar), Adil Oykan (bas gitar), Uğur Çınar (davul), Refik Kutluer (org), Levent Baykal (gitar), Mehmet Çağış (gitar), Salim Erdem (davul).

Echo 71'i 70'in alt gruplarından bir karma oluşturdu: Cevdet Başaşık (solist), Vamık Kural (solist), Mehmet Çağış (gitar), Kemal Yeğenoğlu (bas gitar), Uğur Çınar (davul), Semih Fırıncioğlu (org/armonika). Yine Milliyet yarışmasına girdik ve icrada dördüncü olduk. O yıl alet edevat açısından en rahat olduğumuz yıldır (Cevdet'in babası sayesinde bir Vox orgumuz bile vardı) ama yine de yarışma dönüşünde elektrikli çalgılarla didişmekten çok sıkıldığımızı farkettilik. Okulda geri kalan birkaç ayımızda akustik çalgılar kullanıp, öğretmenlerimizden Jill Amidon'u da kadroya katarak, vokal armoni ağırlıklı bir repertuvar oluşturduk (Simon and Garfunkel, Crosby, Stills, Nash and Young etkili) ve yıl sonundaki veda konserimizde bunları çaldık. Mezuniyet törenimizde de Milliyet yarışmalarında tanışıp davet ettiğimiz Modern Folk Üçlüsü'nün yanısıra küçük bir konser verdik.

Bu kadar yıldan sonra bu kadar hatırlayabildiğime ben de şaşıtm, yanlış birşeyler yazdıysam da lütfen kusuruma bakılmasın. Gelmiş geçmiş bütün Echo'cular ve cümle TAC camiasına sevgilerimle.

Semih Fırıncioğlu'69

ECHO'NUN TARİHÇESİ

TAC'73 Alp Bekişoğlu'nun ECHO anıları...

Semih'ten sazı alıp birazda ben hatırlayabildiklerimi yazıya dđkeyim. Semih'in de dediği gibi 69-70 gibi okulda ufaklardan da ses gelmeye başladı! Mesela biz Colors olarak orta okuldan "biz de varız" diyen ilkiz diye hatırlıyorum. Grupta Levent Baykal (bas gitar/vokal), Mehmet Çağış (solo gitar/vokal), ben (ritim gitar/vokal) ve Uğur ınar (davul) olmak üzere Mr McCain'in desteğiyle ortaya dđkıldük. Semih'in de bahsettiği o Adana konseri hem bizim için inanılmaz bir olaydı hem de hala aklımdan çıkmayan bir anı oldu. Emrah, The letter, I Started A Joke ve bir parça daha olmak üzere tam 5 parça almıştık. Grubun gurusu Mehmet'ti, bana da gitar çalmayı zaten o öğretti.

Aramızda enstrümanı olan tek kişi de oydu zaten. Yatakhanedeki ilk çalışmalarımızda sadece Mehmet'in gitarının sesi yoktu tabii, kimimiz ağzımızla kendimizi birer müzik aletine eviriyorduk. Uğur ise o zamanlar pantolon askılarının çubuklarından ikisi ve dolapların üzerlerinden indirdiğimiz değişik ebatlardaki bavullar sayesinde işini sesiyle değil icrasıyla yapıyordu...

Burada Semih'in hepimizin hem müziği sevmesinde, hem anlayabilmesinde hem de öğrenmesinde hiç de yabana atılamayacak ısrarı ve öğretmenliğini belirtip bu vesileyle sevgili "guru"ma biz kez daha teşekkür etmek isterim.

ECHO'NUN TARİHÇESİ

Uğur Çınar aramızdan Echo'ya adım atan ilk eleman oldu. Ayhan Sicimoğlu mezun olunca Uğur o muhteşem kabiliyeti sayesinde hemen transfer oldu Echo'ya. Echo 71'den bayrağı alıp Echo 72'yi oluşturduğumuzda grup Uğur Çınar (davul), Adil Oykan (bas gitar), Refik Kutluer (org), Mustafa Emre (flüt) ve ben (solo gitar !) olarak ortaya çıktı. Milliyet'in Liselerarası Müzik Yarışması'na da yine Semih'in koçluğunda 3 beste ile hazırlandık; All For You ve One In Paradise icra dalında, Benzerlikten Doğan Ayrılık ise beste dalında yarıştığımız parçalarımızdı. Yanılmıyorsam o yıl (1972) üç beste ile katılan tek grup Echo idi.

Bir rock, bir caz birde vals havasında Türkçe parçamız arasından One In Paradise jüri üyelerinden bir kısmından tam not almıştı. Beste dalında 4.lükle bitirdik Milliyet'i.

ECHO'NUN TARİHÇESİ

1972 de hatırladığım ve Echo için önemli olduğuna inandığım bir başka konu ise okuldan enstrüman/ekipman için bir bütçe ayrılarak yılların yıpratmadığı bazılarını yenilemek üzere bizleri Ankara'ya göndermeleri idi. Bu; okulun öğrencisine duyduğu güveni, verdiği değeri ve tabiki yüklediği o sorumluluk duygusunu sanırım ortaya koymaya yeter.

1973 yılında Adil gruptan ayrıldı ve ben bas gitara geçtim. O yıl Milliyet'e katılmama kararı alındı "nasıl olsa anlamıyorlar bunlar" diye! Onun yerine sanırım yine ilk defa Echo şehirlerarası konsere çıktı. İzmir Amerikan'da bir konser verdik. Gidişimiz ise ciddi bir maceradır ama burası yeri değil onu anlatmak için. Ama şu kadarını söyleyeyim Orhan Arun'un kullandığı (kızdıkça da salon arabası dediği) Ford'la İzmir yoluna çıkmıştık. Sanırım konserte 15-16 parça çalmıştık, ki epey bir kısmı kendimize aitti. Mesela How I Ate My Mother-in-law'ı hatırlıyorum. İzmir'e ekip halinde gitmiştik. Bir sahne ekibi bile vardı; ışıkçı, efektçi, v.b. Göksan Arman, Turgay Gümüş, Levent Işıklı, ve... Hatırlayamadıklarımın özür dilerim.

73'te mezun olduktan sonra Ankara'da bir etkinlikte Echo çalacak idi ve ben arada okula dönüp çalışmalara katıldım ve Sanat Severler Derneği'nde çaldık.

Aslında ufak tefek daha ne anılar var arada ama sanırım Echo 72-73-74 dönemi için en kısa şekliyle yazılması gerekenler, ya da ilk anda hatırlayabildiklerim bunlar. Bu keyfi 2008'de bir kere daha yaşayabilme mutluluğuna erişmek unutulmazdı.

Tüm Echo ve TAC / TALAS camiasına sevgi ve saygılar.

TAC'83 Tibet Ağırtan

ECHO, TAC geleneklerini zamanın ötesine taşıyarak müziğin kalıcılığı ve sosyalliği özellikleri sayesinde TAC dostluk/kardeşliğini ölümsüzleştiren, bireylerini ve dolayısı ile camiasını gerek yurt içi gerek yurt dışı başarılarına ulaştıran ortak sesimizdir; bu ortak sesimizin çeşitli yansımalarıdır.

ECHO, her yıl yeni bireylerinin katılımı ile meşalesi gittikçe büyüyen bir coşkudur. TAC'mizin ECHO alt geleneğinin bir parçası olmaktan gurur duyuyorum.

Sevgiler
Tibet AĞIRTAN '83

ECHO'89

Echo '89 eski lounge'un önünde açık hava konseri veriyor. Flüt'te Erkut, Bas'ta Selim arkada gitar'da Hasan. Resimde olmayan Özer (klavye) ve Burak (davul). Grubun asil davulcusu Serhan lise iki'de Amerika'yı fethetmeye gidince Burak bas'tan davul'a geçip Selim'e hem vokal hem de ritim görevini bıraktı. Hasan mezun olduktan sonra bir süre yine TAC'li Baler ile kurdukları bir toplulukta Ankara'da profesyonel olarak çalmaya devam etti.

ECHO'NUN TARİHÇESİ

Echo '92 ve Zift...

Aslında enstrüman çalmaya 5 yaşında başladım. Müziğe olan merakımın üzerine gidilmesi Orta 1 ve Orta 2'de sevgili Ali Geyikli'nin seçmeli müzik dersleri.. Bunun bir grup müziği tutkusuna dönüşmesi ise Orta 3 ve sonrasında Echo yılları sayesinde. Bugün bu işi profesyonel olarak yapmayı seçmişsem, bunun temellerinin Echo döneminde atıldığını söylemek yanlış olmaz. Echo geleneği TAC'nin hazinelerinden birisi...

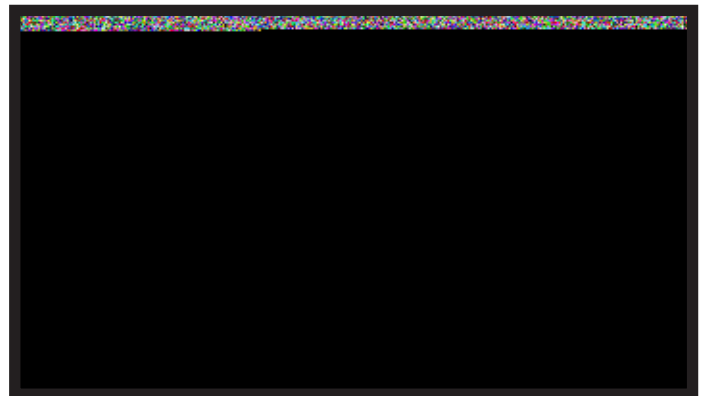

Üyesi olduğum Echo 92'den sonra da müzik tutkum Zift grubu ile devam etti. Grubumuz 2010 aralık ayında piyasaya sürdükleri ilk albümleri "Yanlış Şeyler" in ardından 2012 yılına bir maxi-single çalışması ile merhaba dedi. "Parçalar Bu Rüzgar" adlı single da "Yanlış Şeyler" albümünden klibi müzik kanallarında dönmeye başladı. "Parçalar Bu Rüzgar" adlı parçaya ek olarak bu parça ve "Vazgeç" adlı parçanın akustik versiyonları da yer alıyor.

"Parçalar Bu Rüzgar" klibini:

http://www.youtube.com/watch?v=bObsCI_TGcU adresinden izleyebilirsiniz.

İlker Göçmen
TAC'92

Ali Çekiç
TAC '82

Türkiye Basketbol Yıldız Milli takımında bir TAC'li; Ege Arar...

TAC yıllarca basketbolda Türkiye'de ekol olmuş, 70-80'li yıllarda Türkiye'de hep şampiyonluğa oynamış ve çok değerli sporcular yetiştirmiştir, bunlar arasında Milli Takımlara hizmet etmiş çok değerli isimler vardır. Uzun bir sessizlik döneminden sonra TAC Spor Kulübünün kurulmasından sonra yapılan yatırımlar ve verilen emeklerin sonucu olarak yıllar sonra Milli Takıma TAC'den birisi çağrılmıştır. Sevgili Ege Arar TAC'de Minik ve Küçük Erkek takımlarımızda oynadı, bundan 3 yıl önce Türkiye 12.si olan Küçük Erkek takımımızda ciddi tecrübeler kazandı ancak iki sene önce kendisini Galatasaray'a gönderdik ve şimdi hem Galatasaray Yıldız takımının kaptanı olarak görev yapıyor hemde Yıldız Milli takımın değişmez başarılı oyuncularından birisi olmaya başlamıştır. Adana'lı olan sevgili Ege Arar'ı tanıyalım biraz.

1. Kendini bize tanıtır mısın?

Merhaba ben Ege Arar, 02 Eylül 1996 tarihinde Adana'da doğdum. Yaşım 16, Boyum 2 metre. İlkokulu bitirdikten sonra basketbola duyduğum yoğun ilgi üzerine kendimi geliştirecek için bir okul takımı ve kulüp takımı bulmak istedim. Bu da Tarsus Amerikan Koleji Spor Kulübü ve bağlı bulunduğu Özel Tarsus SEV İlköğretim Okulu oldu. Galatasaray Spor Kulübüne gidene kadar 3 yıl boyunca Tarsus'ta okudum ve TAC Spor Kulübünde basketbol oynadım.

2. TAC ile ilgili aklında kalan, unutamadığın neler var?

Benim için hiç unutamadığım olay Küçük Erkekler kategorisinde Türkiye Şampiyonasına katılmamız olacaktır. Orada Türkiye'nin en iyi oyuncularına karşı oynama ve kendi oyunumun nerede olduğunu görme şansım oldu ve bunun oyunuma çok şey kattığını, beni cesaretlendirdiğini düşünüyorum.

3. TAC'ye duyduğun aidiyeti ve eski arkadaşların ve hocalarınla iletişimini bize anlatır mısın?

Hala hocalarımla, arkadaşlarımla görüşüyorum. Her yıl, her bulduğum fırsatta en az bir kez okulumu ziyarete gelirim. TAC benim için bir aile gibidir.

4. Galatasaray'a yani İstanbul'a gittiğinde yaşadıkların ve hissettiklerin anlatır mısın?

Orta okulu Tarsus Sev İlköğretim Okulunda tamamladıktan sonra İstanbul'da Galatasaray'ın seçmelerine katıldım. Beni orda başarılı bulduktan sonra temmuzda antrenmanlarına çağırdılar.

İlk gittiğimde herkesi kendimden çok üstün görüyordum. Bu nedenle çok çalışmaya başladım. İlk senem çok iyi geçmese de ikinci senem daha iyi başladı. Her gün daha çok gelişıyordum. Antrenörüm bana güvenerek beni takım kaptanı yaptı.

5. Türk Milli Takım'a gittiğinde yaşadıkların ve hissettiklerin nelerdi?

Bir ay önce Yıldız Milli Takım'a çağırıldım. Çağırılmamın ardından İspanyada düzenlenen İscar Turnuvası (İspanya) kadrosuna alındım. 09 - 11 Aralık 2011 tarihleri arasında gittiğimiz turnuvada ilk milliliğim olduğu için heyecanlanmamaya çalıştım. Milli takımdaki arkadaşlarımda bana destek oldular. Burada bana verilen bu şansı iyi değerlendirmek için elimden gelenin en iyisini yapmaya çalıştım. Aldığım dakikaları iyi kullandığımı düşünüyorum. İlk turnuvamda takımımızın şampiyon olması beni ayrıca gururlandırdı. 22 Ocak 2012 tarihinde Türk Telekom'un organize ettiği Uluslararası Yıldız Erkekler basketbol turnuvasına katılacağız. Milli formayı taşımaktan ve ülkem için basketbol oynamaktan onur duyuyorum.

6. TAC Mezunu Abi ve ablalarına bir mesajın var mı?

Türkiye'nin güneyinde basketbol adına emek eden TAC ailesine, bu yolda bana yardımcı olan herkese ve özellikle eski kulüp başkanım Ali Çekiç ve takım antrenörüm Tolga Yolgeçen'e çok teşekkür ediyorum.

Ege Arar İspanya İstatistikleri:

1. Maç: Rusya Milli Takımı ; 6 Sayı, 5 Rebaund, 1 Asist.
2. Maç: Castilla Leon ; 7 Sayı, 3 Rebound.
3. Maç: İspanya Milli Takımı ; 4 Sayı, 6 Rebound.

